

Hội Chứng Sợ Yêu - Luyện Ái Sợ Hãi Chứng

Contents

Hội Chứng Sợ Yêu - Luyện Ái Sợ Hãi Chứng	1
1. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 1: Phiên Phúc Của ‘sao Sáng’ Nhảm Chán	1
2. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 2: Người Đáng Ghét	16
3. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 3: Bạn Bè Chính Thức	29
4. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 4: Chìm Trong Bùn	39
5. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 5: Sét Giữa Trời Quang	52
6. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 6: Hội Chứng Sợ Yêu	61
7. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 7: Theo Đuổi	72

Hội Chứng Sợ Yêu - Luyện Ái Sợ Hãi Chứng

Giới thiệu

Biên tập: Tiểu MộcChỉnh sửa: KireiThể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, ấm áp, nhất thụ nhất công, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-chung-so-yeu-luyen-ai-so-hai-chung>

1. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 1: Phiên Phúc Của ‘sao Sáng’ Nhảm Chán

“Tiên sinh, ngài khỏe không, có yêu cầu hỗ trợ gì sao?”

Chung quy đôi khi sẽ mặc danh kỳ diệu ghét một kiểu người. Nói ghét tựa hồ cũng có chút quá đáng, tóm lại chính là trời sinh không thích hoặc không thích đối đáp mà thôi. Nghiêm Thừa cũng có một vấn đề nho nhỏ, cậu chịu không nổi kiểu người ôn hòa. Mà hiện tại, cậu lại đang đối diện với một người như vậy, chuyện này làm cậu cực kỳ phiền não.

Giờ phút này Nghiêm Thừa đang ở trong thư viện trải qua ngày cuối tuần của cậu ta, bởi vì thời điểm

ngẩn người nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mỉm cười nào đó mà bị hỏi. “Àn...” Cậu cố gắng giả vờ mang bộ dáng thâm trầm, nhanh chóng tìm một lý do.

“A, tôi biết rồi, ngài muốn mượn quyển sách này sao?” Nhân viên quản lý cười, đưa quyển sách trên tay ra, “Đã lưu vào sổ rồi, ngài có thể mượn đọc.”

Tầm mắt Nghiêm Thừa chuyển đến trên bìa sách, giấy tiếp theo cậu mở to hai mắt. Trên bìa sách màu đen có bức vẽ miêu tả tứ chi con người đang quấn chặt lấy nhau, chữ ‘sex’ đỏ sậm thập phần bắt mắt, tên sách bằng tiếng Trung bên cạnh là ‘Lịch sử sinh hoạt lưỡng tính’. Trang bìa như vậy mang đầy đủ gợi ý của quyển sách khiến Nghiêm Thừa hơi không kịp trở tay, xảy ra chuyện gì, đây đến tột cùng là loại sách gì a!

Căn bản không cần suy nghĩ, Nghiêm Thừa lập tức đẩy quyển sách đối phương đưa, “Tôi... tôi không muốn mượn...” Nhưng không cần thận dùng lực quá mức, cậu còn chưa nói xong sách đã bị cậu đẩy rớt xuống đất. Tiếng quyển sách rớt xuống đất khiến không ít người quay lại nhìn. Nghiêm Thừa hết sức khó xử, vội vàng nhặt lên: “Xin lỗi.”

Nhân viên quản lý quầy sách trẻ tuổi cũng không sinh khí, chính là vẫn cười ôn hòa như trước, “A, không cần khẩn trương, tôi đã dùng con mắt khoa học khoẻ mạnh xem tới xem lui rồi.”

Con mắt khoa học khoẻ mạnh cái gì, chẳng lẽ anh còn có con mắt không khoẻ mạnh sao? “Tôi thật sự không muốn mượn...” Nghiêm Thừa trước ánh mắt mang ý cười của đối phương càng thêm quẫn bách, thật sự là quyển sách làm người ta xấu hổ, lúc này tựa hồ nói cái gì cũng không thích hợp. Đối phương chính là mỉm cười kiên nhẫn chờ cậu trả lời, cậu đã cảm thấy thập phần khó có thể nói lời từ chối nào. “... Tôi mượn!” Cuối cùng cậu chỉ có thể thỏa hiệp.

Cho nên nói, ghét nhất là người ôn hòa, sau khi đi đến khu sách tự chọn Nghiêm Thừa lại khẳng định trong lòng thêm lần nữa. Kiểu người này nói chuyện lịch sự hiền lành, khuôn mặt luôn mỉm cười, tính tình tốt đẹp. Đối diện với người như thế, mình liền không biết cự tuyệt thế nào, vẫn là bị nắm mũi dắt đi. Nghiêm Thừa ghét như vậy.

Bây giờ là ba giờ rưỡi chiều thứ bảy, từ cửa kính thư viện đến sát đất có thể nhìn được những tia nắng ấm của bầu trời quang đãng bên ngoài, trong sân thư viện cũng có khá nhiều độc giả đang tắm nắng, tóm lại là một buổi chiều cuối tuần phi thường tốt đẹp. Nhưng trong lòng Nghiêm Thừa vạn phần lo lắng, chuyện mượn sách làm cậu không muốn tiếp tục ở lại thư viện.

Chuyện phát sinh ngoài ý muốn chính là tâm tình bất ổn của Nghiêm Thừa. Cậu thập phần chán ghét chuyện không nằm trong kế hoạch, chỉ khi tất cả đều gọn gàng ngay ngắn, theo thứ tự mà làm mới có thể làm cậu an tâm. Mà hiện tại, nhân viên quản lý sách nhiệt tình quá mức đã hủy chiều thứ bảy này rồi. Gần như là giận cá chém thớt, trước khi Nghiêm Thừa rời thư viện đã nghiêm túc nhìn lịch trực trong đại sảnh, nhân viên quản lý trước giờ chưa từng gặp này là ai? Cậu nhớ kỹ hai chữ ‘Kỳ Tích’ bên dưới khuôn mặt tươi cười nhu hòa kia.

Vì thế, ‘chán ghét người ôn hòa quá mức’ ngày hôm nay đã trực tiếp cụ thể hóa thành ‘chán ghét Kỳ Tích!’

Nghiêm Thừa không phải tên tuý hững yêu ghét người khác, tử huyệt của cậu ta chính là kế hoạch cùng quy luật. Hôm nay mượn sách ‘ngoài kế hoạch’, còn rời khỏi thư viện ‘ngoài kế hoạch’ trước, thật sự làm buổi cuối tuần hồng bét. Có cái gì còn có thể tệ hơn nữa? Nghiêm Thừa nhin không được lấy nhật trình của cậu ta ra xem. Nhật trình của cậu ta luôn được viết tay, không cần nhật trình điện tử, sổ tay màu đen bằng da cũng làm cho cậu có cảm giác an tâm.

Hiện tại, dư ra ‘một tiếng ngoài kế hoạch’ làm cậu ta có chút lo âu. Hay là đi tập thể hình, không được, không thể làm loạn tần suất tập thể hình. Hoặc đến công ty làm thì tốt hơn? Nhưng nếu bị phát hiện tăng ca một mình sẽ bị giám đốc giáo huấn. Nghiêm Thừa bắt đầu phiền muộn, mình mới chỉ thoát khỏi kế hoạch một lần liền lo âu thật có chút thảm thương. Nhưng càng phiền hơn nữa là sự việc rất nhanh lại tới nữa, điện thoại của cậu vang lên, mà tiếng chuông theo nhóm kia chính là tiếng chuông cậu không thích ừng phở nhất.

“Sao Sáng, tôi nhớ lần trước cậu có nói thiếu tôi một cái nhân tình?” Bên kia điện thoại là Diệp Dật Vân, là một trong những người bạn ăn hại của cậu. ‘Sao Sáng’ là biệt danh của Nghiêm Thừa.

“Đúng vậy.” Thanh âm Nghiêm Thừa có chút cứng ngắt.

“Tôi đây có phải có cơ hội được ‘quyền lợi bạn bè’ một lần không?” Đây là sản phẩm của đám bạn ăn hại từ đùa giỡn mà thành, ‘quyền lợi bạn bè’ có thể khiến Nghiêm Thừa thoát ly kế hoạch hằng ngày. Bất quá, quyền lợi này thập phần không dễ gì có được.

“Đúng vậy.” Nghiêm Thừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi đây muốn xin một ‘đêm giải trí’, mọi người gặp nhau uống vài ly, thế nào?” Thanh âm Diệp Dật Vân như đang nín cười, cậu ta nhất định cũng biết được ‘quyền lợi bạn bè’ rồi ‘đêm giải trí’ gì đó thập phần buồn cười, nhưng cậu ta cố tình dùng giọng điệu trịnh trọng mà nói.

“Lúc nào?” Nghiêm Thừa lấy sổ tay ra, trong lòng mặc niệm: không phải hôm nay, không phải hôm nay, không phải hôm nay, không phải hôm nay, không phải hôm nay.

“Để hẹn đã, chờ sau khi Hạ Thiên Kỳ về rồi nói. Tôi chỉ báo cho cậu trước, cho cậu chuẩn bị sẵn.”

“Cám ơn,” Nghiêm Thừa khề thờ ra, nhưng vẫn không nhin được nói, “Nhưng cậu làm vậy càng làm người ta vô pháp yên tâm.”

“Đây là mục đích của tôi nha!” Diệp Dật Vân cười hì hì, cúp máy.

Nghiêm Thừa cất di động, lật lật các mục ghi nhớ, hoàn toàn không tìm được ghi chú thời gian Hạ Thiên Kỳ trở về. Tên kia tựa hồ có nói là không chắc ngày về? Một đám bạn ăn hại mà!

May mắn là tuần tiếp theo vẫn nằm trong tầm khống chế của Nghiêm Thừa mà trôi qua, không có chuyện

gì ngoài ý muốn, cuộc sống mỗi ngày đều tuần tự, thập phần có quy luật.

Nghiêm Thừa chính là người như vậy, bởi vì cực độ khuyết thiếu sự tự kiểm chế, nên cuộc sống mỗi ngày phải lặp lại theo quy luật mới có thể an tâm, hoặc là nói sinh hoạt buồn tẻ nhàm chán mới có thể làm cậu cảm thấy an tâm.

‘Sao Sáng’ chính là biệt danh của đứa bạn trời đánh số một Hạ Thiên Kỳ đặt cho Nghiêm Thừa, gọi đầy đủ là ‘Sao Sáng nhàm chán’. Cuộc sống của Nghiêm Thừa cơ bản cũng chỉ có công việc, không có hứng thú sở thích bình thường nào. Giải trí thì thỉnh thoảng đến thư viện đọc sách, lâu lâu cũng mượn một vài quyển sách cảm thấy hứng thú đem về để đọc trước khi ngủ.

Bất quá quyển ‘Lịch sử sinh hoạt lưỡng tính’ kia, Nghiêm Thừa một trang cũng không lật ra.

Thứ bảy này cũng là một ngày có thời tiết không tệ, Nghiêm Thừa nghĩ rất nhanh có thể thoát khỏi quyển sách làm tâm tình cậu xuống dốc vào tuần trước, nên cước bộ cũng không khỏi nhẹ nhàng hơn một chút. Ở quầy tự chọn trả lại quyển sách có bìa tràn ngập tính ám chỉ, cậu có chút sung sướng quanh quanh tại kệ sách đã dừng lại trong tuần trước.

Có nên chọn quyển sách mang một chút tính triết học không? Dù sao đọc thì cũng không hiểu lắm, có lẽ vừa đọc liền buồn ngủ đi. Hơn nữa loại sách này người bình thường nhìn có chút buồn tẻ không thú vị, đại khái tương đối hợp với hình tượng của mình? Tự bản thân Nghiêm Thừa cũng cảm thấy sự nông cạn của mình có chút buồn cười, vì thế cậu ta trong tâm trạng thoải mái hiếm thấy làm chuyện có chút thiên mã hành không – gặt đầu với kệ sách triết học nói: “Nảy sinh ý tưởng này thật sự là rất có lỗi với mọi người...”

“Phốc...” Bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ.

Nghiêm Thừa vừa ngẩng đầu liền thấy được tên Kỳ Tích đáng ghét đang mỉm cười. Giống như lần trước cùng một người mà thất thố, cho dù Nghiêm Thừa da mặt dày đã được xã hội tôi luyện cũng có chút không chịu nổi, cậu có chút khó chịu.

“Xin lỗi...” Lần này Kỳ Tích giải thích trước, “Tôi không cẩn thận nghe được ngài nói chuyện, xin thứ lỗi.”

“A, không có gì.” Nghiêm Thừa có chút xấu hổ phát phát tay.

“Có lẽ ngài nghĩ các sách triết học tương đối không thú vị đi.” Kỳ Tích tựa hồ quen giới thiệu sách với độc giả, thập phần tự nhiên nói tiếp, “Nếu ngài cảm thấy hứng thú với sách triết học, tôi đề cử ‘The Big Question’ của giáo sư Robert C.Solomon với ngài, quyển triết học này rõ ràng dễ hiểu thực thích hợp với độc giả nhập môn. Lại cho tôi thất lễ giải thích với ngài.”

“Không cần để ý, là tôi nói mấy câu khó hiểu.” Nghiêm Thừa cảm thấy mình cũng muốn đỏ mặt, vội vàng bày tỏ. Bất quá đối với kiểu giải thích lịch sự này, cậu thập phần không ứng phó được, sau một khoảng im lặng, cậu không biết nói gì đành tìm đề tài: “A, anh nói quyển sách kia ở đâu? Tôi muốn đọc xem thể nào.”

“Ồ bên cạnh, mời theo tôi.” Người nói ôn nhu vui vẻ.

... Cứ như vậy, Nghiêm Thừa lần thứ hai bước trên con đường không lối thoát.

Tuần này Nghiêm Thừa lại mượn một quyển sách ‘ngoài kế hoạch’. Tâm tình của cậu trừ bỏ phi thường tội tệ, còn bất đắc dĩ hơn cùng phức tạp khôn tả. Người ôn hòa kia nói nói mấy câu, cậu lại không biết nên cự tuyệt thế nào. Nghiêm Thừa triết để cho ra một kế luận: Kỳ Tích thật là một nhân vật nguy hiểm, phải tránh xa! Không, cậu sớm đã biết phải tránh xa kiểu người này, người ôn hòa thật sự là rất đáng ghét!

Bất quá xuất phát từ tò mò, Nghiêm Thừa trước khi ngủ vẫn đọc quyển sách Kỳ Tích đề cử, quả thật giống y như cậu đã dự đoán trước, vài ngày liên tiếp cậu rất nhanh đều mệt đến ngủ quên luôn.

Chuyện này làm cậu đối với sách triết học tràn ngập cảm giác áy náy nghiêm trọng, toàn bộ đều là lỗi của Kỳ Tích!

Lúc này, là ngày làm việc cuối cùng trong tuần, tuần này từ đầu đến cuối đều gồng gàng thứ tự, tất cả đều theo tuần tự mà làm. Nghiêm Thừa tại ghi chú ‘Tối tăng ca từ tám giờ đến chín giờ ba mươi’ đánh một cái dấu chọn. Dấu chọn đại biểu bắt đầu làm công việc, gạch bỏ là đại biểu cho công việc này đã được hoàn thành.

Nhưng khoảng gần tám giờ ba mươi, tất cả bị một cuộc điện thoại đánh gãy: “Sao Sáng, tôi đã về rồi!”

“Àn.” Nghiêm Thừa tiếp tục đọc văn kiện.

“Thật lạnh đậm, tôi ly khai lâu như vậy, cậu cũng không nhớ tôi sao?” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm ra vẻ ủy khuất.

“Không có.”

“Biết ngay cậu sẽ nói như vậy.” Người nọ cười vui một chút, lại tiếp tục dùng thanh âm tràn đầy sức sống hỏi, “Tối nay cậu có kế hoạch gì không?”

“Tăng ca.”

“Quả nhiên.” Bên kia điện thoại lẩm bẩm một tiếng, “Tôi có mang quà cho cậu, muốn đến lấy không?”

Nghiêm Thừa ngừng vài giây, mắt nhìn văn kiện còn chưa xử lý, lại nhớ đến kế hoạch mười giờ về nhà, quyết đoán cự tuyệt nói. “Cậu biết rồi đó.” Tôi ghét nhất cảm giác nhật trình bị loạn.

“Ha ha ha...” Người nọ cười một trận, “Mỗi lần đánh gãy kế hoạch của ‘Sao Sáng’ là sung sướng nhất! Được

rồi, được rồi, là tôi không đúng, tôi quên hẹn trước với cậu trước. Nhưng bên tôi có một party nho nhỏ nha, cậu đến ngồi một chút đi?”

“Gặp lại sau.” Nghiêm Thừa nhú mày, bấm xuống di động ngắt cuộc gọi.

Nghiêm Thừa có thói quen ghi nhật trình, từ sáng đến tối làm từng việc gì đó đều có kế hoạch tỉ mỉ cùng ghi chú, hơn nữa cậu vẫn luôn nghiêm chỉnh thực hiện mà hy vọng không có tình huống nào phát sinh ngoài ý muốn.

Chuyện phát sinh ngoài kế hoạch, được chia làm chuyện không thể không làm cùng chuyện có thể lựa chọn, nhưng chuyện có thể lựa chọn lại chia thành chuyện đáng làm và chuyện làm mà không muốn phá tan kế hoạch. Đây là chuyện ngoài kế hoạch nhưng lựa chọn điển hình, mà Nghiêm Thừa tuyệt đối không muốn vì chuyện này mà phạm đến việc tối nay tăng ca đã sắp xếp trong nhật trình.

Người gọi điện thoại đến là Hạ Thiên Kỳ, là thằng bạn trời đánh số một của Nghiêm Thừa, tính cách cởi mở nhanh nhẹn, thường xuyên lấy việc dự tính phá hỏng kế hoạch nhật trình của cậu làm niềm vui. Đây là một bằng hữu mà cậu có nghiệt duyên mặc danh kỳ diệu quen được, hoặc là nói em trai bằng hữu mà cậu có nghiệt duyên mặc danh kỳ diệu quen được.

Nghiêm Thừa đang chuẩn bị tăng ca tiếp, điện thoại văn phòng liên reo. Cậu bắt đầu dĩ nhiên. “Buổi tối hảo, giám đốc.”

“Vừa rồi Thiên Kỳ gọi tin nhắn nói tôi ngược đãi cấp dưới, tôi nghĩ nhất định là cậu lại tăng ca.” Đầu kia điện thoại là cấp trên của Nghiêm Thừa, anh kế của Thiên Kỳ, Chu Lãm.

“Tôi là tự nguyện tăng ca, sẽ không báo phí tăng ca, giám đốc yên tâm.” Nghiêm Thừa có chút phiền não mà xoay bút trong tay.

“Cậu biết là tôi không có ý đó. Tôi cảm thấy cậu thỉnh thoảng thả lỏng cũng không tệ, huống hồ Thiên Kỳ nhất định mang quà về cho cậu.”

“Vậy cậu như thế nào lại không đi?” Nghiêm Thừa biết nếu chuyện tiếp tục phát triển thì cậu nhất định không còn cách nào khác là cùng hảo hữu kiên cường trên sống chết, vì thế đối chiến thuật nhằm vào điểm yếu mà đánh.

Đầu kia điện thoại chợt nói: “Nó có khi nào nghĩ tới phải mời tôi...”

Nghiêm Thừa thở dài, “Được rồi, được rồi, tôi sẽ giúp cậu đến gặp cậu ta.”

Đánh một dấu chéo lên kế hoạch tăng ca, tiến trình kế hoạch này kết thúc. Nghiêm Thừa có chút không thoải mái trừng mắt nhìn dấu chéo vài giây, viết thêm một mục ‘Tham gia họp mặt của Hạ Thiên Kỳ’, do dự một chút, không viết thời gian kết thúc. Hạ Thiên Kỳ đáng giận lại lần nữa hủy diệt thành công một

ngày vừa ý của cậu, Nghiêm Thừa thật hy vọng tên kia tham gia chuyến du lịch vòng quanh trái đất, kéo dài càng lâu càng tốt, cậu nhất định sẽ không nhớ nhưng gì đến y.

Cơ hội Nghiêm Thừa quen biết Hạ Thiên Kỳ là vì Chu Lãm, làm đồng học trong nhiều năm khiến bọn họ tự nhiên trở thành hảo hữu. Đối với Hạ Thiên Kỳ, Chu Lãm bình tĩnh giỏi kiểm chế ngay từ đầu đã không thể ứng phó với cậu em kế hoạt bát cởi mở của hắn ta, ngược lại Nghiêm Thừa thân là hảo hữu lại thường xuyên là kẻ chịu trận. Cứ như vậy về sau, Nghiêm Thừa cùng Hạ Thiên Kỳ giống như hai anh em hơn.

Căn cứ vào lời Hạ Thiên Kỳ nói, Nghiêm Thừa và Chu Lãm là nhóm hai người nhàm chán vô vị. Nghiêm Thừa là ‘Sao Sáng nhàm chán’, còn Chu Lãm là ‘Thiên Vương vô vị’. Nhưng Chu Lãm là mẫu hình không thuốc chữa, Nghiêm Thừa là kiểu người hiếm thấy, cho nên Nghiêm Thừa càng thú vị hơn một chút.

Đem tất cả văn kiện phân loại xong rồi cất kỹ, Nghiêm Thừa nhận được tin nhắn nơi gặp mặt của Hạ Thiên Kỳ. Thở dài, Nghiêm Thừa cũng không biết mình có phải là người hiếm thấy hay không, cậu chỉ biết tên Hạ Thiên Kỳ kia nhất định là thiên địch của cậu!

Cái gọi là party nhỏ nhỏ tối nay kỳ thật là cuộc gặp mặt tẩy trần sau khi Hạ Thiên Kỳ đi du lịch nửa tháng trở về, địa điểm trước sau như một là quán bar ‘Giả Giả Hiên’ y đang kinh doanh.

‘Giả Giả Hiên’ vốn là tên một cửa hàng trà, nhưng bị Hạ Thiên Kỳ lập lờ lấy làm tên quán bar, hỏi y tại sao, y chỉ nói là thú vị. Hạ Thiên Kỳ chính là người như vậy, tùy tiện, thậm chí có chút không rõ nguyên do. Chu Lãm từng bắt đắc dĩ tỏ ý, nhân sinh quang của người em trai nửa đường xuất hiện của anh chính là được tạo thành từ hai chữ ‘thú vị’.

Tìm chỗ đậu xe quen thuộc gần đó, Nghiêm Thừa mới vừa bước đến trước cửa quán bar liền nhìn thấy thông báo ngừng kinh doanh. Hạ Thiên Kỳ mỗi khi quay lại nơi bị chiếm dụng của y, quán bar liền ngừng kinh doanh, thật không biết cậu ta sống như thế nào. Nghiêm Thừa lắc đầu, đẩy cửa bước vào.

“Hạ Thiên, Sao Sáng đến rồi!” Nghiêm Thừa mới vừa vào cửa liền bị người quen phát hiện, Hạ Thiên là nick name của Hạ Thiên Kỳ ăn hại.

“Ác, Sao Sáng! Tôi biết cậu không đành lòng bỏ mặc tôi!” Hạ Thiên Kỳ đứng cạnh quầy bar cùng vài người không biết nói chuyện gì, vừa thấy được Nghiêm Thừa liền hăng hái vẫy tay chào, quả thực rất giống đại khuyển thấy người quen liền không ngừng vẫy đuôi.

Hạ Thiên Kỳ là thanh niên luôn tươi cười, tuy rằng không giống như búp bê, nhưng tính cách hoạt bát luôn khiến người ta cảm thấy có chút trẻ con. Cậu ta có mái tóc ngắn gọn màu vàng rơm, ăn mặc thoát nhím giống như tân sinh viên, nhưng thực tế đã là người kinh doanh quán bar nhiều năm.

Nghiêm Thừa bước đến cạnh quầy bar ngồi xuống, trên mặt không có biểu tình gì: “Loại thời điểm này sẽ tìm anh cậu hỗ trợ?”

“Nếu để ứng phó với Sao Sáng, Thiên Vương vẫn rất hữu dụng.” Hạ Thiên Kỳ vui vẻ nói. Cậu ta từ khi

theo mẹ đến Chu gia gần như không bao giờ gọi Chu Lãm là anh, ban đầu có lẽ là vì tiểu hài tử sợ người lạ, nhưng về sau lại giống như không hợp nhau một cách kỳ quái.

Nghiêm Thừa vươn tay: “Quà.”

“Chẳng lẽ cậu đến chỉ vì quà thôi sao?” Hạ Thiên Kỳ lập tức thu hạ lòng mày làm vẻ ỷ khuất.

“Mù rồi.” Nghiêm Thừa tỏ thái độ.

Hạ Thiên Kỳ lè lưỡi, thập phần sáng khoái từ một túi quà to móc ra một chiếc áo sơ mi ngắn tay, “Nha, cái này là chuẩn bị cho cậu! Trên áo sơ mi ngắn tay này là đồng ba văn của dân tộc Nạp Tây, cậu đoán coi viết cái gì?”

Nghiêm Thừa biết Hạ Thiên Kỳ sẽ không dễ dàng buông tay cậu như vậy, đành suy nghĩ một chút, đồng ba văn là chữ tượng hình, vậy nhìn rõ hoa văn liền đoán được. Cậu cố gắng phân biệt hoa văn trên áo sơ mi, hình như là người bắt cá đang xiên qua con cá: “Có ý gì, đi săn?”

Hạ Thiên Kỳ lắc đầu: “Rất thô tục nha Sao Sáng! Ý là ‘Có thu hoạch’.”

“Có thu hoạch...” Nghiêm Thừa nhìn hoa văn kia, cảm thấy thú vị.

“Còn có dây chuyền giả bạc, trà Phổ Nhĩ, ngọc san hô, tiểu chuỷ thủ... Tất cả đều cho cậu nha!” Hạ Thiên Kỳ lại ồn ồn ào ào lấy ra một đồng ngoạn ý.

Nghiêm Thừa ngược lại có chút để ý: “Vì sao lại chọn ‘Có thu hoạch’ cho tôi?”

“Kỳ thật là như vậy...” Hạ Thiên Kỳ gãi đầu, “Tôi mà, trước đây không phải có thời gian thất tình sao? Lần này vừa vịn trên đường đi... khụ, gặp một người rất thú vị. Nên xem như có thu hoạch đi, tôi cũng muốn đem phần hạnh phúc này chia sẻ cho Sao Sáng...”

Nghiêm Thừa cơ hồ ngay lập tức đem áo sơ mi ném trả lại cho Hạ Thiên Kỳ: “Rất khiến người khác tức sôi máu! Cư nhiên có lý do ghê tởm đó!”

“Sao Sáng!” Hạ Thiên Kỳ ôm tim, bộ dạng bị tổn thương, “Chẳng lẽ cậu không vui cho tôi sao? Hơn nữa tôi đây cũng là mong muốn điều tốt đẹp cho cậu...”

Nghiêm Thừa đối với thái độ cuộc sống ‘nhất quyết phải yêu thích’ vẫn luôn không tiếp thu được, tốc độ đổi bạn trai của y thường nhanh so với tốc độ ghi nhớ của Nghiêm Thừa. Nhưng Hạ Thiên Kỳ không phải công tử đào hoa, mỗi một lần y đều mang bộ dáng gửi gắm chân tình, nhưng thường không được dài lâu. Chuyện này đối với Nghiêm Thừa mà nói quả thực là câu đố nhân loại chưa giải được, Hạ Thiên Kỳ trừ bỏ bề ngoài ‘quá mức’ sáng sủa, đối với tình nhân cũng khá một lòng chăm sóc, quả thực chính là kiểu mẫu

luôn nghĩ cho đối phương, nhưng là mỗi lần y đều không thể thoát khỏi số phận bị vứt bỏ. Nghiêm Thừa tuy không chịu nổi thái độ ‘yêu không quá một ngày’, nhưng vẫn thực sự kính nể tinh thần lúc thua lúc thắng của y.

“Anh cậu đã biết chưa?” Nghiêm Thừa ghen nửa ngày, chỉ hỏi được câu này.

“Liên quan gì đến anh ta.” Hạ Thiên Kỳ bĩu môi.

Rất tốt, Chu Lãm sẽ tức học máu. Tuy Nghiêm Thừa cũng không hiểu bằng hữu tại sao lại quan tâm đến đời sống tình cảm của em trai như vậy, nhưng vẫn quyết định khi trở về sẽ nói lại cho hắn ta.

“Quà thì nhận, tôi đi về.” Nghiêm Thừa nhìn đồng hồ, cảm thấy mình có thể về nhà kịp mười giờ đúng kế hoạch.

“Lại nói tiếp, chưa từng thấy qua Nghiêm tiên sinh kết giao với người khác?” Ngay khi Nghiêm Thừa cảm thấy mình bù đắp được tối nay, một câu vô tâm của người pha rượu làm cuộc sống sau này của cậu tạo ra những phiền phức đáng sợ.

“Kết giao?” Hạ Thiên Kỳ cười, “Mười mấy năm qua từ khi tôi quen biết Sao Sáng, y đã không cùng kết giao với người nào! Tôi vẫn luôn hoài nghi Sao Sáng cậu... chẳng lẽ là lãnh cảm? A, đau quá!”

Phần thưởng Nghiêm Thừa dành cho Hạ Thiên Kỳ là một cái đập: “Tôi chỉ cảm thấy rất phiền toái mà thôi.”

“A, sao lại phiền toái? Chẳng lẽ không phải là rất tuyệt sao?” Ánh mắt Hạ Thiên Kỳ loè loè sáng, “Cảm giá hỉ nộ ái ố mình vô pháp khống chế rất thú vị a.”

“Cậu là tên cuồng luyện ái.” Nghiêm Thừa khinh bỉ nói, “Tuyệt đối không thú vị, tôi ghét cảm giác không khống chế được!”

“Sao Sáng cậu luôn chỉ một mình không thấy tịch mịch sao?” Hạ Thiên Kỳ nắm chặt Nghiêm Thừa một phen, vẻ mặt thương xót đồng cảm, nói.

Nghiêm Thừa hất tay y ra, “Tôi thấy rất phong phú!”

Người pha chế lén đưa nhạc công một mảnh giấy, vì thế truyền đến thanh âm muốn cười mà không cười của ca sĩ: “Để kỷ niệm tình yêu mới của ông chủ, bài hát tiếp theo ‘Biến chứng tình yêu’ sẽ được trình bày!”

Mọi người cười vang muốn mời rượu, Hạ Thiên Kỳ cười hì hì phát tay chào. Nghiêm Thừa nhân lúc nhàn rỗi này nhanh chóng rời đi, tránh được Hạ Thiên Kỳ kéo lấy cậu dong dài.

“Về nguyên nhân tình yêu biến chứng, cho đến nay vẫn còn là điều bí ẩn lớn nhất. Bất kể giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp, cân nặng, bằng cấp, diện mạo hay nhóm máu, không người nào có thể miễn dịch. Có vài nhà chuyên môn sau khi nghiên cứu đã tin rằng, tình yêu là do nội tiết mất cân đối mà hình thành. Cũng có người khác cho rằng, tình yêu thuộc độc được từng lây qua đường sinh dục, giống như cảm mạo không có thuốc chữa nhưng sẽ tự động khỏi bệnh. Cho dù các bạn có đồng ý hay không, từ xưa đến nay có rất nhiều ví dụ chứng minh. Tình yêu chẳng những là một loại bệnh thái, mà nó còn có thể mà một loại biến chứng...”

Vội vội vàng vàng xuyên qua đám đông, Nghiêm Thừa cầm ly đứng sau đám người huyền ảo, bắt quá cậu vẫn nghe được bài hát kia, còn phi thường tán thành câu cuối cùng cậu nghe được!

Mười giờ về đến nhà, nửa tiếng rửa mặt hoàn tất, nửa tiếng tổng kết lộ trình trong ngày, liệt kê kế hoạch ngày mai. Mười một giờ là thời gian bắt đầu đọc sách, Nghiêm Thừa còn giữ quyển ‘The Big Question’ Kỳ Tích đề cử để giết thời gian. Mười một giờ rưỡi đi ngủ, trước mười hai giờ sẽ ngủ say.

Đúng rồi, còn phải gửi tin nhắn cho Chu Lãm, về mối tình mới chớm của Hạ Thiên Kỳ.

Ta chỉ là đối với vấn đề tình cảm tương đối vô cảm, không phải là lãnh cảm. Cuối cùng, Nghiêm Thừa vẫn để tâm đến câu nói đối với Hạ Thiên Kỳ.

Tình yêu thật sự là siêu cấp phiền phức, tuy rằng còn chưa tự thể nghiệm qua, nhưng Nghiêm Thừa ít nhất đã thấy đồng học và bằng hữu bên cạnh kết giao với người khác. Tình yêu không chỉ sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc, còn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Hơn nữa bất luận là bộ dáng thân mật hay tiếp xúc thân thể, chỉ tưởng tượng một chút đều khiến Nghiêm Thừa nổi da gà. Bởi vì nguyên nhân gia đình, gần như là một mình mà trưởng thành nên cậu khó có thể tưởng tượng cảm giác cuộc sống bị người khác xâm chiếm.

“Sách, mình tuyệt đối không cần nói chuyện yêu đương!” Nghĩ đến bản thân một ngày nào đó sẽ yêu một người đến thật lòng thật dạ không kiềm chế được, Nghiêm Thừa liền rung mình một cái.

...

Khi Hạ Thiên Kỳ về đến nhà đã là rạng sáng, tuy rằng y không quá mong muốn sau khi trưởng thành vẫn còn ở lại Chu gia, nhưng chịu không nổi lời khuyên của mẹ. Y đành phải giao hẹn, đến khi y rốt cục hạ quyết tâm xây dựng gia đình của riêng mình liền dọn ra ngoài. Kỳ thật Hạ Thiên Kỳ sao lại không muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn, nhưng dù sao y cũng họ Hạ, không phải họ Chu. Càng khó giải quyết chính là, y càng ngày càng không biết nên đối với tên thiên vương mặt lạnh trong lòng vẫn luôn cho rằng y là người ngoài kia ở chung như thế nào.

“Cậu rốt cục đã về.” Ngay khi Hạ Thiên Kỳ rón rén chuẩn bị bước ngang qua phòng khách, Chu Lãm từ trên cầu thang đi xuống.

“Thiên Vương a, em đã về.” Hạ Thiên Kỳ xấu hổ mà khụ một tiếng.

“Mẹ đã ngủ rồi, cậu không cần căng thẳng như vậy.”

“Mẹ ngủ không ngon, em sợ đánh thức mẹ...” Hạ Thiên Kỳ ra vẻ bình tĩnh bước lên cầu thang, nhưng nhin không được oán thâm: tôi sợ chính là anh a, anh hai!

“...” Chu Lãm không vạch trần y.

“Anh xuống dưới pha café?” Bởi vì im lặng có chút khó chịu, Hạ Thiên Kỳ nhiều chuyện một câu. Nhưng nói xong, y tự thấy bản thân cũng buồn cười, câu nói ngu ngốc này để cứu vãn tình thế không bằng đừng cứu.

Ánh mắt Chu Lãm dừng lại vài giây trên người y, mới nói theo y: “Ân, thức đêm đọc tài liệu.”

“A, vậy anh cố gắng nha!” Hạ Thiên Kỳ lập tức cúi đầu bước lên trên.

“Quà của tôi đâu?” Ngay khi người nào đó cho rằng mình đã tìm ra lối thoát, Thiên Vương lại cất tiếng.

Hạ Thiên Kỳ giả ngu: “Cái gì?”

“Mỗi người đều có quà của cậu, còn của tôi đâu?” Hiếm khi thấy hắn không bỏ qua, không buông tha.

“Em còn một ít trà Phổ Nhị để ở quán bar, ngày mai đem về tặng anh.” Hạ Thiên Kỳ nói xong liền bỏ chạy.

“Cậu...”

Cửa phòng ngủ trên lầu hai kia vội vàng đóng lại, vội vàng đến nỗi có chút vô pháp quan tâm đến Chu phu nhân ‘khó ngủ’. Mà người vẫn còn đứng trong bóng tối ngay rạng sáng đi uống café yên lặng đứng mấy phút đồng hồ, trở về phòng ngủ của mình.

...

Sau khi trải qua buổi tối bị Hạ Thiên Kỳ xen vào, Nghiêm Thừa lại siêng năng tiếp tục cuộc sống nhàm chán của cậu. Chỉ khi cuộc sống đều mỗi ngày nghiêm túc làm theo nhật trình kế hoạch, trái tim trống rỗng bất ổn kia mới có thể cảm thấy kiên định. Dù là thói quen kỳ quái, nhưng Nghiêm Thừa vẫn thấp phần an tâm với hiện tại. Chính là, thiên địch của cậu cũng không buông tha cậu!

“Sao Sáng, tôi muốn hẹn trước tối ngày mai với cậu!” Khoảng cách quấy rầy cậu của Hạ Thiên Kỳ lần này khá gần.

Nghiêm Thừa lập tức dâng lên cảm giác có nguy hiểm: “Mục đích?”

“Chỉ mà mời cậu đi ăn cơm, không được cự tuyệt! Ngày mai là thứ tư, cậu vào thứ tư sẽ sắp xếp đi ăn món Trung Quốc đúng không? Một chút nữa sẽ cho cậu địa chỉ nhà hàng.” Không đợi Nghiêm Thừa nói, Hạ Thiên Kỳ liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Có âm mưu... Bản năng đối mặt với thiên địch của Nghiêm Thừa nói cho cậu biết, nhưng đối phương vô lại không cho cự tuyệt.

Hôm sau, Nghiêm Thừa vẫn theo thời gian địa điểm đã hẹn, đến nhà hàng trước năm phút. Mặc dù ngay tại tiền sảnh nhà hàng, cậu rất muốn rút quyển sổ da màu đen đánh một dấu móc, nhưng vẫn miễn cưỡng nhin được. Tìm được chỗ Hạ Thiên Kỳ đặt trước, Nghiêm Thừa lại muốn lấy sổ, nhưng đúng lúc nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ cùng hai nam một nữ đi vào nhà hàng, đành phải lần nữa ép ham muốn kia xuống.

“Sao... Thừa ca, anh thật đúng giờ!” Hạ Thiên Kỳ mỉm cười chào cậu.

Nghiêm Thừa gạt đầu ra hiệu, bắt động thanh sắc liếc mắt đánh giá ba người đi cùng Hạ Thiên Kỳ. Người có khuôn mặt baby chắc là bạn trai mới của cậu ta, còn cô gái trẻ ăn mặc duyên dáng cùng trang sức trang nhã, kể tiếp... “A, là anh!”

Người thứ ba không quá khiến người khác phải chú ý dĩ nhiên là ‘Kỳ Tích thập phần chán ghét’!

“Nha, Sao... Thừa ca, anh và Kỳ Tích quen nhau hả?” Hạ Thiên Kỳ có chút bất ngờ.

“Àn.” Tâm tình Nghiêm Thừa bắt đầu phức tạp, cảm giác nguy hiểm làm cậu thật sự muốn rời đi ngay lập tức, “Quen nhau tại thư viện.”

“Wow, Thừa ca anh cư nhiên là người cũng đến thư viện!” Hạ Thiên Kỳ kinh ngạc nói, “Để tôi chính thức giới thiệu, đây là bằng hữu của tôi Kỳ Tích, vị này là em họ của anh ấy, Lâm tiểu thư, gặp nhau liền mời ăn cơm luôn. Àn, đây là bạn trai tôi Hạ Liên, hôm nay đúng lúc đi cùng nhau, cũng dẫn đến gặp mặt Thừa ca!”

Mấy người chào hỏi nhau, lại đổi một cái bàn lớn hơn. Hạ Thiên Kỳ cười có chút quá mức, khẳng định có vấn đề. Nghiêm Thừa phán đoán trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn nói chuyện không để thất lễ.

Đề tài trong bữa tối quay xung quanh chuyến du lịch nửa tháng lần này của Hạ Thiên Kỳ, lời giải thích lung tung của y dẫn đến không ít tiếng cười. Kỳ Tích không nói nhiều lắm, nhưng thanh âm của anh ôn nhuận dễ nghe, khi cất tiếng nghe rõ dễ hiểu, dẫn chứng phong phú, đối với mấy câu giới thiệu lộn xộn của Hạ Thiên Kỳ bổ sung rất nhiều tư liệu liên quan.

Người này hình như cũng không phải quá tệ như vậy, Nghiêm Thừa bất giác có chút thất thần. Cậu thích người học rộng, cũng thích giọng nói dễ nghe của Kỳ Tích. Nếu có thể dùng thanh âm của anh ghi lại

thành giọng đọc chậm thì tốt rồi, buổi tối không cần đọc sách, có thể trực tiếp nghe rồi ngủ. Không đúng, không đúng không đúng, mình rõ ràng là ghét anh ta. Nghiêm Thừa lập tức thanh tỉnh lại, lực nguy hiểm của người này thật sự quá đáng sợ!

Hạ Liên, bạn trai mới của Hạ Thiên Kỳ cơ bản ngay từ đầu liền vùi đầu ăn, bởi vì Hạ Thiên Kỳ tràn đầy tình yêu gấp cho cậu ta rất nhiều thức ăn, bất quá cậu vẫn thường nhịn không được bớt chút thời gian chỉnh sửa lại ký ức hỗn loạn của Hạ Thiên Kỳ một chút. Mà Lâm tiểu thư ngồi đối diện vẫn như cũ mang bộ dáng thập phần thực nữ, tuy rằng thường bị Hạ Thiên Kỳ chọc cho cười rộ lên.

Tất cả khiến Nghiêm Thừa từ từ thả lỏng cảnh giác. Cậu có lẽ vẫn như trước là người dựa theo nhật trình kế hoạch mà sống, nhưng cậu vẫn có thể như người thường vui vẻ khi gặp bạn bè.

Ngay khi Hạ Thiên Kỳ ngừng mấy lời vô nghĩa, Lâm tiểu thư đột nhiên cất tiếng hỏi: “Nghiêm tiên sinh bình thường có sở thích gì?”

Sở thích? Nghiêm Thừa gần như không cần nghĩ ngợi mà trả lời: “Công tác.”

“Khụ khụ...”

“Khụ...” Hạ Thiên Kỳ cùng Kỳ Tích gần như sặc cùng lúc, còn Hạ Liên thì mờ mịt liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

“Nghiêm tiên sinh rất hết lòng vì sự nghiệp,” Lâm tiểu thư không bị đáp án kỳ quái này gây khó khăn, “Ngoài công việc thì còn thích làm gì nữa? Có giống Tiểu Hạ thích du lịch không?”

“Ngoài công việc? Tăng ca.” Nghiêm Thừa thẳng thắn trả lời.

“Lâm tiểu thư muốn hỏi vui chơi giải trí của cậu nha!” Hạ Thiên Kỳ đá Nghiêm Thừa một cái.

Nếu trước đó là nghi ngờ, thì hiện tại Nghiêm Thừa coi như hiểu được Hạ Thiên Kỳ đang bày trò gì. “Vui chơi giải thích thì muốn đến thư viện.” Cậu trả lời chi tiết, thoáng nhìn qua Kỳ Tích.

“Àn, tôi có thể chứng minh. Từ khi đổi sang ca trực cuối tuần, gần như mỗi tuần đều gặp được Nghiêm Thừa tiên sinh.” Kỳ Tích nhận được ám chỉ, liền vội vàng tiếp lời.

“Thực phong phú a.” Lâm tiểu thư che miệng cười nói. Sau đó, sẽ không có sau đó.

Nghiêm Thừa lặng lẽ dùng ánh mắt lạnh tròng Hạ Thiên Kỳ, cái tên đáng ghét này như thế nào lại muốn có loại hoạt động thân mật kiểu này chứ.

“Thư viện rất tốt a...” Hạ Thiên Kỳ cười ha hả đẩy Kỳ Tích, tựa hồ muốn anh nói gì đó. Nhưng Kỳ thích lại đang uống canh, bị y bất ngờ đẩy một cái, liền ho khan một trận.

Nghiêm Thừa cười lạnh, lặng lẽ nói từng chữ một với Hạ Thiên Kỳ: Cậu – nhất – định – phải – chết.

Hạ Thiên Kỳ là thiên địch của Nghiêm Thừa là vì y luôn làm ra nhiều chuyện bất ngờ, Nghiêm Thừa ghét những tình huống quỷ dị khó có thể nắm trong tay, ví dụ như những hoạt động thân mật mặc danh kỳ diệu lần này.

“Hạ Thiên, nói thật, cậu không cần như vậy.” Nghiêm Thừa đột nhiên trịnh trọng nói. Hạ Thiên là nick name của Hạ Thiên Kỳ, nhưng Nghiêm Thừa hiếm khi gọi y như vậy.

“Cái gì?” Hạ Thiên Kỳ quả nhiên tròn mắt nhìn cậu.

Nghiêm Thừa nghiêm túc nhìn y: “Bất luận như thế nào, tôi cũng sẽ không thích nữ nhân.”

“Khụ khụ khụ...” Kỳ Tích vừa bình thường lại liền bị sặc lần thứ hai, nụ cười thực nữ của Lâm tiểu thư cũng có chút không giữ được nữa, ngược lại Hạ Liên lại dùng ánh mắt ‘người cùng một giuộc’ đánh giá cậu.

“Hả? Cái gì?” Hạ Thiên Kỳ cả kinh gần như muốn đứng lên, “Sao Sáng cậu...”

Nghiêm Thừa nhìn y thú vị, sau đó đối diện với Kỳ Tích hai má đỏ bừng cùng vẻ mặt nghiên cứu của Hạ Liên cười cười: “Bất quá tôi cũng không thích nam nhân lắm.”

Mấy năm trước Nghiêm Thừa cũng từng tự hỏi qua vấn đề này. Bởi vì mãi cho đến tốt nghiệp đại học vẫn chưa từng kết giao với nữ sinh, cậu cũng bị trêu chọc về vấn đề tính hướng. Vì thế Nghiêm Thừa nghiêm túc suy xét, so với nữ sinh, nam sinh tựa hồ chẳng phải kiểu quần lấy người gây phiền phức. Cho nên cậu nghĩ mình có lẽ có thể tiếp nhận nam sinh, nhưng rất nhanh cậu đã thấy được một ví dụ sống là Hạ Thiên Kỳ đây, vì thế tất cả đều bị bóp chết từ khi còn đang là giả thiết.

“Ha hả, Thừa ca, anh thật sự còn nói đùa, kỳ thật anh quả nhiên là lãnh cảm đi...” Câu hóa giải ngu ngốc của Hạ Thiên Kỳ lần thứ hai phá hủy không khí hiện tại.

Kỳ Tích cùng Hạ Liên nín cười, còn Nghiêm Thừa thì mặt không đổi sắc mà gật gật đầu.

“Thật không?” Hạ Thiên Kỳ kinh hô.

Bị Nghiêm Thừa đập xuống một cái: “Ngu ngốc!”

Hạ Thiên Kỳ bưng đầu: “A đau quá! Sao Sáng cậu xuống tay nặng quá, tôi phải nói lại với anh hai!” Tên

gia hỏa mạnh miệng này chỉ trong lúc hung hăng mới có thể thừa nhận Thiên Vương mặt lạnh đánh giết bốn phía là anh hai của y.

Nghiêm Thừa rốt cục nhìn không được lấy ra quyển sổ tay, đánh một dấu xuống chỗ ‘Cùng Hạ Thiên Kỳ ăn tối’: “Tôi nay tôi mời, bắt quá tôi phải về trước, kế hoạch hôm nay là chín giờ phải về đến nhà.”

“Sao Sáng cậu không phải là bạn chí cốt...”

Nghiêm Thừa trước cơn oán giận của cỗ máy luôn tạo phiền phức nghênh ngang rời đi, nhưng cậu lại không biết sau lưng lại dâng lên một cơn phiền phức mới.

Thấy Nghiêm Thừa rời nhà hàng, vẻ mặt bốn người vừa rồi còn đứng đắn liền thả lỏng.

“Như thế nào, Sao Sáng rất thú vị đi?” Hạ Thiên Kỳ vẻ mặt đắc ý.

“Quả thật.” Kỳ Tích cuối cùng ngừng ho khan, nhưng cười ảm đạm.

“Hiếm khi Kỳ Tích cảm thấy hứng thú, bắt quá nói cho đúng trước đã, tôi chỉ cố gắng tạo náo nhiệt thôi,” Lâm tiểu thư vứt bỏ dáng vẻ thực nữ, “Cậu ta quả thật vô vị đến có chút kỳ quái, nhưng cũng làm cho nữ sinh có cảm giác an toàn, không phải lo lắng đến chuyện ngoại tình gì đó.”

“Nhưng điểm mấu chốt không phải ở đó.” Hạ Thiên Kỳ cau mày nói, “Tôi từng nghe nói có nữ sinh thích Sao Sáng, nhưng cậu ta siêu tri độn, cả ngày bộ dáng nghiêm trang chững chạc, giống như chưa có ai đến tìm cậu ta tỏ tình. Hơn nữa cũng chưa từng nghe qua cậu ta thích ai.”

“Nói không chừng cậu ấy thật sự thích nam nhân?” Kỳ Tích nói xen vào.

“Nha, không thể nào? Tôi hoàn toàn không bắt được sóng ‘gay’ của cậu ta a!” Hạ Thiên Kỳ sờ sờ cằm.

“Xem ra cậu ấy vẫn là lãnh cảm đi, ân, lãnh cảm.” Kỳ Tích buồn cười nói.

“Mấy người đến tột cùng là đang nói chuyện gì, có ý gì?” Hạ Liên huơ tay lên tiếng.

“Anh phát hiện Sao Sáng nhiều năm như vậy vẫn độc thân, thật sự rất đáng thương. Vì không đành lòng nhìn cậu ta sống cô độc suốt quãng đời còn lại, nên anh quyết định giúp cậu ta một phen.” Hạ Thiên Kỳ hảo tâm giải thích với bạn trai.

“Anh ấy có thể sinh khí vì anh tự chủ trương không?” Hạ Liên cẩn thận hỏi.

Hạ Thiên Kỳ hùng dũng khí thế bồng bồng nói: “Anh đây hy sinh tấm thân này, dám kéo Sao Sáng xuống ngựa!” Hừ hừ hừ, để tôi đến giúp cậu thoát khỏi kiếp độc thân đi, Sao Sáng!

2. Luyện Ái Sở Hải Chứng - Chương 2: Người Đáng Ghét

Từ khi nhận ra mục đích vô vị của Hạ Thiên Kỳ, Nghiêm Thừa trực tiếp đem số điện thoại của y cho vào danh sách đen, toàn bộ những cuộc gọi đến đều nằm trong tình trạng từ chối. Vì thế nhân sinh cuối cùng thanh tịnh trở lại!

Nhưng phía bên kia, Hạ Thiên Kỳ không gọi được rốt cục không khỏi nghi ngờ. “Thật kỳ quái, di động Sao Sáng luôn báo máy bận, gần đây cậu ta bận rộn như vậy sao?”

Nhân viên pha chế nhin không được thò đầu qua: “Ông chủ, Nghiêm tiên sinh đã cho anh vào danh sách đen rồi đi?”

“Danh sách đen?” Hạ Thiên Kỳ đập bàn, “Chính là danh sách làm phiền trong truyền thuyết kia sao?”

Nhân viên pha chế gật đầu: “Đúng vậy, anh có gọi cho anh ta thêm nhiều lần nữa, thì anh ta cũng không nhận được.”

“Thiệt là quá đáng!” Hạ Thiên Kỳ ủ rũ, “Cho đến bây giờ tôi cũng không đưa ai vào danh sách đen.”

Hạ Liên ở bên cạnh nhin không được nói: “Hạ Thiên, tình cảm của anh và Nghiêm tiên sinh thật tốt.”

“Nha, Tiểu Hạ Liên ghen sao? Anh và Sao Sáng là bạn bè nha,” Hạ Thiên Kỳ ném đi động lên quây bar, “Giống như anh em vậy.”

“Anh ta không phải là bạn của anh trai anh sao?”

“Trí nhớ của Tiểu Hạ Liên thật tốt a,” Hạ Thiên Kỳ có chút không an lòng nói, “Nếu muốn chọn một người để làm anh em, anh liền chọn Sao Sáng, một chút cũng không có cảm giác anh em với Thiên Vương a.”

Giờ phút này, ca ca đại nhân bị ghét bỏ đang trên bàn họp phê bình chung: “Hôm nay còn muốn nhắc đến một vấn đề, hy vọng mọi người sắp xếp hợp lý công việc và thời gian làm việc, mà không cần phải tự ý ở lại tăng ca quá nhiều...”

Nghiêm Thừa lặng lẽ dời mắt, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Sau khi buổi họp kết thúc, Nghiêm Thừa nhận được an ủi của mọi người. “Phó Giám đốc, vừa rồi có phải Giám đốc đang muốn nói đến anh hay không a?”, “Nghiêm phó, tuy rằng anh không báo cáo phí tăng ca, nhưng tiền điện thì vẫn là tiền a!”, “Đúng vậy, nếu anh quen bạn gái, thì sẽ không phải buồn chán mà tăng ca...”, “Đúng vậy! Đúng vậy, Nghiêm phó, tôi giúp anh có mối quan hệ nha...”

Tại sao lại có vấn đề kiểu này! Nghiêm Cuối cùng Nghiêm Thừa đen mặt chết chóc xuất hiện một tia dao động: “Quay lại làm việc! Hay mọi người muốn hôm nay cùng tăng ca?”

Tuy Nghiêm Thừa từ chối nhận điện thoại của Hạ Thiên Kỳ, nhưng khó đảm bảo tên gia hỏa đầu óc không bình thường kia không dùng chiêu quấy rầy khác. Ví dụ gửi một đồng đĩa phim tình cảm đến văn phòng cậu, còn trắng trợn đính kèm địa chỉ cho thuê bắt cậu phải tự đi trả. Nghiêm Thừa vừa tan tằm lập tức đi trả lại ngay.

Còn thêm tình huống tệ hại trước mắt này.

“Kỳ tiên sinh, đã lâu không gặp.” Nghiêm Thừa nghiêm mặt đón tiếp.

“Gọi tôi Kỳ Tích là được rồi,” Trên hai tay Kỳ Tích còn đang ôm sách cậu trả lại, “Hạ Thiên bắt tôi nói cho ngài biết kệ truyện tình cảm ở...”

“Khoan,” Nghiêm Thừa bắt đầu dĩ nhiên, “Anh cũng đừng hùa theo cậu ta mà đùa giỡn.” Ngẫm lại sức ảnh hưởng đáng sợ của Kỳ Tích với cậu, nếu như bị tên khắc tinh này nói thêm mấy câu, bắt cần phải mượn về thì biết làm sao!

Kỳ Tích cười khê một tiếng: “Vậy Nghiêm tiên sinh tự chọn đi, tôi không quấy rầy.”

Nghiêm Thừa ngồi trong đình viện thư viện, lật xem quyển ‘The Big question’ mượn lần trước. Trong chương ‘Ý nghĩa cuộc sống’, có nhắc đến cuộc sống là từ các loại quan hệ hình thành, tình yêu, hôn nhân, tình bạn, gia đình vân vân. Nghiêm Thừa cũng nghĩ đến, cuộc sống của bản thân mình như vậy có lẽ sẽ thiết hụt một ít mối quan hệ mà người bình thường thấy cần thiết. Nhưng mình thì lại thấy vô vị, người ngoài trước tiên là kinh ngạc, thật là chút chút phiền chán. Cứ thuận theo tự nhiên không phải rất tốt sao?

Kết quả hành động của Hạ Thiên Kỳ không chỉ không mang đến hiệu quả, trừ bỏ khiến Nghiêm Thừa cảm thấy phiền phức, còn trực tiếp tác động đến dây thần kinh kháng cự của cậu.

“Nghiêm tiên sinh, đã đến giờ đóng cửa, nếu không định mượn sách, xin đặt lại trên kệ.” Kỳ Tích cắt ngang suy nghĩ của Nghiêm Thừa.

“A.” Nghiêm Thừa lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, “Quyển này tôi đã mượn rồi.”

“A, là quyển đó.” Kỳ Tích sau khi nhìn thấy bìa lên nở nụ cười, “Cám ơn ngài đã đọc quyển tôi đề nghị.”

“Anh quá khách sáo, không cần phải dùng kính ngữ với tôi.” Nghiêm Thừa lại thấy khó chịu.

“Bởi vì bây giờ đang trong giờ làm việc nên mới như vậy.” Kỳ Tích giải thích.

“Xin hỏi anh khi nào thì hết giờ làm, tôi có một chút vấn đề muốn...” Nghiêm Thừa lo lắng một chút, nhưng vẫn nói.

Kỳ Tích nhìn đồng hồ đeo tay một: “Sau khi đóng cửa đại khái còn dọn dẹp một chút, hai mươi phút nữa được không?”

Nghiêm Thừa gật đầu: “Tôi ở ngoài thư viện chờ anh.”

Tuy Kỳ Tích là kiểu người Nghiêm Thừa khó đối phó, nhưng Nghiêm Thừa vẫn muốn nói chuyện với anh về vấn đề của Hạ Thiên Kỳ. Dù sao anh cũng không giống đứa bạn ăn hại Hạ Thiên Kỳ chuyên nổi giảo cho giặc, hơn nữa bộ dáng lại dễ nói chuyện, nói không chừng anh đối với Hạ Thiên Kỳ cũng có hiệu quả như khắc tinh thì sao?

“Nghiêm tiên sinh chờ lâu rồi.” Khi Nghiêm Thừa còn đang suy nghĩ bắt đầu như thế nào thì Kỳ Tích liền xuất hiện.

“Anh là bạn của Hạ Thiên, không cần gọi tôi là Nghiêm tiên sinh, Nghiêm Thừa là được rồi.” Lòng Nghiêm Thừa rối như tơ vò, không phải nói chờ hai mươi phút sao? Như thế nào lời nói và kế hoạch lại không khớp, thật sự là rất ghét người nói mà không giữ lời! Phải bắt đầu như thế nào tôi còn chưa nghĩ xong! Bất quá ngoài mặt cậu vẫn bất động thanh sắc hàn huyên.

“Nghiêm Thừa,” Kỳ Tích mỉm cười, “Ngài cũng thiệt là, gọi tôi Kỳ Tích cũng được. A, xin lỗi, không phải cố ý nói khách sáo, vừa tan tầm bắt quá chưa sửa được.”

Nghiêm Thừa gật đầu tỏ ý đã hiểu, thế nhưng... đáng ghét, phải tiếp tục như thế nào đây? “Ách, hôm nay tôi...”

“Cậu hôm nay...” Hai người đồng thời lên tiếng.

“Hay anh nói trước đi.” “Hay cậu nói trước đi.” Lần thứ hai cùng đồng thanh.

Nghiêm Thừa lặng sẽ xiết chặt nắm tay, quay đầu qua một bên. Cứu mạng! Rất xấu hổ đi!

Kỳ Tích cười rộ lên, giảng hoà: “Tôi không giỏi giao tiếp với người khác, có chút khấn trương.”

Nghiêm Thừa hừ một tiếng trong bụng, thấy thế nào cũng giống như châm chọc tôi. Bất quá cậu vẫn theo

từng bước, chọn một đề tài nhằm chán nói trước: “Trước đây sao chưa nghe Hạ Thiên Kỳ nhắc đến anh?”

“Tôi là Hạ Thiên cùng tham gia một câu lạc bộ khi học đại học, sau đó bốn ba khắp nơi mấy năm. Một thời gian trước tôi mới trở lại thành phố X, lại liên lạc với cậu ta. Kết quả chúng ta đều cảm thấy càng thân thiết hơn so với thời đại học, cho nên qua lại thường xuyên hơn trước kia một chút.” Kỳ Tích giải thích.

Xem ra thật không phải đám bạn xấu xa lâu năm của Hạ Thiên Kỳ, vì thế Nghiêm Thừa càng cảm thấy người trước mặt này có lẽ có thể khuyên nhủ được Hạ Thiên Kỳ sẽ buông tha chuyện ngu ngốc nhằm chán kia. Cậu hắng giọng một cái, cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: “Ngày đó bỏ về trước thật sự ngại quá, Hạ Thiên Kỳ vẫn luôn thích tìm phiền phức.”

“Không có việc gì, bắt quá cậu ta cũng là quan tâm cậu thôi.” Kỳ Tích tỏ vẻ hiểu chuyện.

“Thật sự là thân này không chịu nổi sự quan tâm đó.” Nghiêm Thừa khô khốc nói.

Kỳ Tích tựa hồ cảm thấy thú vị, khoé mắt cong cong: “Vẫn luôn cảm thấy cậu và lời cậu ta nói không giống nhau.”

“A? Cậu ta nói tôi như thế nào? Nhằm chán, nhằm chán hay vẫn là nhằm chán?”

“Cậu ta cũng không nói như vậy,” Kỳ Tích nghiêm túc nói, “Chẳng lẽ chính cậu cũng thấy như vậy?”

“Tôi không nghĩ ra được từ nào khác để hình dung.” Nghiêm Thừa trả lời rất đương nhiên.

“Cho nên, không yêu đương cũng vì nguyên nhân này?”

“Dừng lại,” Nghiêm Thừa nhíu mày, “Không phải anh cũng đứng về phía cậu ta đi?”

Kỳ Tích trang nghiêm lắc đầu: “Chúng quy tôi vẫn phải có lý do để giúp cậu khuyên can cậu ta, hôm nay cậu tìm tôi cũng vì chuyện này đi?”

Bị nhìn thấu, Nghiêm Thừa đành phải gật đầu: “Ngày đó anh cũng có mặt, anh cũng biết tên kia chỉ muốn quậy phá thôi.”

“Tôi sẽ giúp cậu khuyên cậu ta, y cũng chỉ nhất thời hứng khởi.” Kỳ Tích thực biết rõ đạo lý nhận nhiệm vụ này.

Hai người quay lưng về hướng mặt trời lặn, đi về phía trạm xe buýt, khoảng cách bóng hai người đổ nghiêng bị kéo dài, giống hai kẻ độc hành đặc biệt quái dị. Trầm mặc một lúc, Nghiêm Thừa đột nhiên nói: “Có lúc tôi cảm thấy bản thân mình không

có năng lực yêu thích người khác.”

A! Đáng chết! Quả nhiên đây là cái được gọi là tránh xa Kỳ Tích một chút a! Sau khi Nghiêm Thừa ý thức được mình vừa nói gì, có ý niệm muốn tìm cái chết.

Sau ngày vô tình nói ra lời không nên nói, mỗi lần Nghiêm Thừa nhớ lại đều xấu hổ đến mức nổi hết da gà. Mau quên đi, mau quên đi, mau quên đi, mau quên đi! Cậu đem toàn bộ tinh lực dồn vào công việc, ý muốn dùng kế hoạch làm việc làm cho mình quên đi sự tình chỉ hận chưa từng xảy ra, thậm chí quyển ‘The big question’ làm cậu liên tưởng đến Kỳ Tích cũng bị nhét vào ngăn tủ, cuối tuần cũng không đến thư viện.

Cứ như vậy qua hai tuần, ám ảnh về ngày có hành động xấu hổ kia mới dần dần biến mất. Nhưng cái tên Kỳ Tích trong danh sách đen của Nghiêm Thừa càng thêm đen hơn, không thể chọc thì ít nhất cứ tránh trước đã.

Đã một tháng trôi qua từ lúc Diệp Dật Vân đề cập muốn tụ họp, Nghiêm Thừa lại nhận được lời nhắc. Mặc dù đã được hẹn trước việc tụ họp, nhưng gần đây Nghiêm Thừa bị áp lực đã sớm quên bén mất chuyện này, đột nhiên nhận được lời mời vẫn làm cậu không cao hứng được. Mà sau khi cậu đến nơi hẹn tâm tình càng thêm phức tạp, vì cậu phát hiện Hạ Thiên Kỳ cũng không đến.

“Không phải lần trước cậu nói chờ sau khi Hạ Thiên Kỳ trở về thì hẹn gặp nhau sao, như thế nào không hẹn với cậu ta?” Nghiêm Thừa nhíu mày, ở đây chỉ có ba người là cậu, Chu Lãm và Diệp Dật Vân.

“Tôi chỉ nói ‘thời gian’ là sau khi Hạ Thiên Kỳ trở về, nhưng không nói ‘nhân vật’ có mặt sẽ bao gồm luôn cậu ta, đừng hiểu sai ý a Sao Sáng.” Diệp Dật Vân sung sướng mà hươ ly rượu, “Hơn nữa tôi cảm thấy sắp tới có lẽ không muốn gặp cậu ta?”

Nghiêm Thừa và Chu Lãm vì tính cách vô vị giống nhau mà trở thành bằng hữu, là chuyện tự nhiên. Nhưng Chu Lãm mà cộng thêm thằng em kế Hạ Thiên Kỳ và thanh mai trúc mã Diệp Dật Vân, lại là những người khiến Nghiêm Thừa nhức đầu cực điểm.

Nếu như nói Hạ Thiên Kỳ nào rộng thần kinh thô, thì Diệp Dật Vân kia chính kẻ hai mặt tâm tư tỉ mỉ, cậu ta bên ngoài mang bộ dáng tao nhã hình tượng của bao nhiêu người, cửa phòng vừa đóng lại chính là lúc trưng ra bộ mặt khác. Mà sự hứng thú chung của họ chính là làm cho Nghiêm Thừa không thoải mái, ví dụ như ngay giờ phút này, Diệp Dật Vân cười đến không có chút hảo ý nói: “Nghe nói Hạ Thiên sắp xếp cho cậu đi gặp mặt?”

Quả nhiên vừa nói đến chính là vấn đề làm người ta chán ghét, Nghiêm Thừa lười trả lời: “Đã biết còn hỏi.”

Mà đề tài Chu Lãm khá quan tâm là: “Bạn trai Hạ Thiên thế nào?”

“Mặt búp bê còn bụng thì xấu xa,” Nghiêm Thừa cố gắng nhớ lại, “Cậu quan tâm như vậy sao không tự mình đi thăm dò?”

“Sách, cũng không phải chưa xét qua,” Diệp Dật Vân tràn đầy đồng cảm lắc đầu, “Tôi nhớ rõ lần trước cũng vì chuyện này, mà Hạ Thiên và Chu Lãm chiến tranh lạnh mấy tháng rồi, ba tháng hả?”

“Chiến tranh lạnh?” Nghiêm Thừa cảm thấy từ này có chút buồn cười, “Bọn họ căn bản vẫn luôn tương kính như băng (lạnh nhạt) đi?”

Đường nét ngũ quan của Chu Lãm rõ nét, bộ dáng diện vô biểu tình làm người ta có cảm giác cực kỳ lãnh đạm. Mà ánh mắt của anh cũng có chút lợi hại, lại khiến người ta cảm thấy không tốt để tiếp cận. Trong công ty, tất cả mọi người rất e ngại giám đốc Chu thoát nhìn rất nghiêm khắc. Nhưng kỳ thật, chẳng qua thoát nhìn Chu Lãm ở chung không tốt, nhưng tính tình lại rất tốt, anh trực tiếp làm lơ lời chế nhạo của cả hai, không cảm xúc nói: “Lần này tự mình hỏi.”

“Nha?” Diệp Dật Vân kích động, “Cuối cùng cậu cũng chủ động ra trận một lần! Thế nào?”

Chu Lãm lấy điện thoại ra: “Cậu ta nhắn tin trả lời tôi. Chỉ có hai chữ, nhưng tôi không hiểu.”

Nghiêm Thừa nghiêng qua liền thấy: “Cáp hôn (nụ hôn bồ câu)? Có ý gì?”

Diệp Dật Vân nhìn vẻ mặt đầy nghi vấn của Nghiêm Thừa, không khỏi đỡ trán: “Hai người các cậu... Thật không biết nên nói gì cho phải, ngày thường không có việc gì thì ít ra cũng lên mạng được không? Có chút hưởng thụ được không?”

Chu Lãm cùng Nghiêm Thừa y như nhau ánh mắt không kiên nhẫn chăm chú nhìn Diệp Dật Vân, Diệp Dật Vân đành nói: “Sao Sáng cậu đọc hai chữ đó lên, ngữ tốc phải nhanh.”

“Cáp hôn... Cỗn (cút)...” Nghiêm Thừa cảm thấy mình vừa chui vào bẫy của Diệp Dật Vân, vì ánh mắt Chu Lãm rõ ràng trầm xuống.

Nghiêm Thừa cảm thấy hai anh em nhà này tương đối kỳ lạ, thành anh em với nhau tính đến nay đã hơn mười mấy năm, nhưng bọn họ tựa hồ không tìm được cách ở chung có thể gọi là bình thường. Đặc biệt là phương diện tình cảm, tuy Nghiêm Thừa tự mình cũng là một người gần như huynh trưởng, cũng không hy vọng nhìn thấy tình trạng này của Hạ Thiên Kỳ. Nhưng hết lần này đến lần khác cùng người anh kế bên cạnh mình tương kính như băng, chỉ mỗi vấn đề này được đưa ra liền có thể lập tức khiến bọn họ ở trong tình thế như nước với lửa.

“Tôi thật không hiểu hai người các cậu vì cái gì mà rắc rối trong gần ấy năm.” Nghiêm Thừa ngày thường ít nói đến đề tài loại này, hiện tại cảm xúc bộc phát nói, “Dù sao Hạ Thiên Kỳ cuối cùng sẽ yên ổn thôi.”

Diệp Dật Vân dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc liếc Nghiêm Thừa: “Sao Sáng cậu có biết cậu đang nói gì không?”

“Cũng là các cậu cảm thấy Hạ Thiên Kỳ đồng tính luyến ái là không tốt?” Nghiêm Thừa mặc danh kỳ diệu

nhìn, ngay cả ánh mắt Chu Lãm cũng thay đổi.

“Ha ha ha ha, có phải cậu là Sao Sáng không?” Diệp Dật Vân che mặt cười lớn, “Nhiều năm như vậy cậu cũng không hiểu được là Thiên Vương cậu ta thích Hạ Thiên a?”

Cậu ta thích mùa hè (hạ thiên) còn tôi thì thích mùa thu, đâu liên quan gì đến tôi! Khoan khoan... Thói quen luôn bảo trì biểu tình ngàn năm như một của Nghiêm Thừa sụp đổ: “Ý của cậu là...”

“Cứu mạng, nhiều năm như vậy cậu vẫn chưa hiểu sao? Chẳng lẽ mấy năm qua tôi cùng Thiên Vương nói chuyện với cậu đều giống như ông nói gà, bà nói vịt?” Diệp Dật Vân vừa cười vừa đập xuống sofa.

Nghiêm Thừa quay đầu nhìn lại Chu Lãm, mà Chu Lãm cũng dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Nghiêm Thừa. Dần dần, Nghiêm Thừa rốt cuộc cũng có phản ứng lại cảm thấy xấu hổ đến mức nổi da gà. “Đừng cười, có cái gì buồn cười!” Mặc dù trong lòng đã xấu hổ đến quay cuồng, nhưng để không chế tình hình, Nghiêm Thừa vẫn cố gắng khôi phục biểu tình bất biến.

“Sao Sáng cậu trì hoãn bẩm sinh như vậy phải làm sao bây giờ a? Tôi quả thực phải ủng hộ Tiểu Hạ Thiên giúp cậu gấp mặt, chứ theo đà này cậu sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại!” Diệp Dật Vân vừa cười vừa thể hiện bộ sắc vô cùng đau đớn.

“Cô độc quãng đời còn lại có cái gì không tốt,” Nghiêm Thừa bắt đầu mạnh miệng, “Dù sao tôi cũng không lo lắng chuyện tình cảm.” Vừa quay sang nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Chu Lãm, cậu lại ngậm miệng, cậu thấy trên khuôn mặt đó có hai chữ: im lặng.

Diệp Dật Vân vỗ vỗ vai Chu Lãm an ủi: “Một ngày nào đó Tiểu Hạ Thiên sẽ thấy được ý tốt của cậu!”

Nghiêm Thừa hừ một tiếng trong bụng, tự lừa mình dối người: “Hạ Thiên Kỳ có biết chuyện này không?”

Chu Lãm cùng Diệp Dật Vân đồng loạt lắc đầu: “Bộ dáng cậu ta vô tư vô tâm, thật sự cũng không biết là có biết hay không.”

Nghiêm Thừa thở dài một tiếng, ngữ trọng tâm trường nói (tình ý sâu xa): “Nên tôi nói với các cậu a, không có việc gì thì đừng liên quan đến vấn đề tình cảm, rất đáng ghét.” Quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ: “Nhìn các cậu liền chán!”

Diệp Dật Vân bị cậu dọa, yên tĩnh một lúc lâu, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trong bụng buồn rầu gật gật đầu: “Sao Sáng, triết lý của cậu trừ bỏ vô vị, dường như cũng có chút đạo lý. Không có vấn đề tình cảm mới tiêu điều tự tại a.”

“Cho nên tôi tuyệt đối không muốn yêu!” Nghiêm Thừa nói ra điều cậu mới hiểu được.

Chu Lãm luôn luôn ít nói, lại không nhận được thêm một câu: “Nếu nói chuyện này có thể khổng chế, thì ai mà thích em trai mình chứ.”

Nguyên lai cậu còn biết thân phận cậu ta là em trai cậu a, Nghiêm Thừa liếc mắt nhìn y, trong lòng kêu gào. Mà Chu Lãm đương nhiên cũng biết bạn mình đang nghĩ gì, thoáng liếc qua: cậu ta họ Hạ, không phải họ Chu, chưa nhập hộ khẩu.

“Còn mắt đi mày lại, liền để các cậu cùng một chỗ!” Diệp Dật Vân đưa tay vào giữa, tức giận nói.

Trên đường về nhà, tâm tình Nghiêm Thừa không tốt lắm, cũng không phải vì mình ngu ngốc đến xấu hổ, cũng không phải vì thời gian ra về Diệp Dật Vân sắp xếp so với kế hoạch trễ hơn. Chỉ là nhớ đến vấn đề bạn mình đang mắc phải, liền khiến cậu cảm thấy phiền lòng. Tuy rằng sau đó cũng đổi đề tài, nhưng cảm giác phiền não này không cách nào bị xua đi.

Nghiêm Thừa vẫn cảm thấy Chu Lãm so với mình là người lãnh tĩnh và kiên định hơn, cho đến bây giờ cậu chưa từng nghĩ Chu Lãm sẽ bị vây hãm trong vấn đề tình cảm kỳ quái này. Phiền não của cậu là do sợ hãi, cậu lo lắng bản thân luôn tự điều khiển được mình một ngày nào đó sẽ giống như Chu Lãm, vô pháp khổng chế đối với người khác nảy sinh vấn đề tình cảm.

Nguyên lai chỉ khi hiện thực gần kề chính mình mới có thể cảm nhận rõ ràng được, trước kia cảm thấy tình yêu là phiền phức quả thực đã quá hời hợt rồi. Đến tốt cùng từ khi nào thì bắt đầu thấy thiên toái, trở nên chán ghét, và lãng tránh tình yêu?

Nghiêm Thừa nhớ đến tấm thiệp cưới trong ngăn kéo mình chưa từng nói với bất kỳ ai, thở dài.

Mấy ngày nay, Nghiêm Thừa cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, tuy rằng ngoài mặt cậu không tỏ vẻ gì, cử chỉ vẫn trước sau như một, nhưng trong lòng cậu biết rõ mình khác thường.

Tính cách Nghiêm Thừa dễ dàng bị cảm xúc hoá, khả năng tự kiểm chế cũng rất kém cỏi. Cho nên cậu mới có quyển sổ đen kế hoạch chí cao tại thượng vốn bắt bản thân duy trì trạng thái bình thường, mà cách thức ngu ngốc nhất là khiến mình bận rộn đến mức cái gì cũng không muốn nhớ nữa. Nguyên nhân của phiền não lần này là từ đâu? Phát hiện bản thân bị kéo xuống bùn, hay là tấm thiệp càng ngày càng đến gần? Hay là, cả hai.

Lại tăng ca đến cả phòng chỉ còn mình cậu, Nghiêm Thừa uống một tách café gói đứng bên cạnh cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống dòng xe đang tan sở, đột nhiên sinh ra ý tưởng kỳ quái. Đám người luôn vội đến vội đi có lẽ giờ phút này cũng sẽ vì không thoải mái mà sinh ra oán giận đi, trong xe chật ních người, chưa về đến nhà nhưng bụng đã đói, tối nay vẫn sẽ ăn cơm một mình... vân vân. Mỗi người đều có một loại phiền não, tại sao lại gây áp lực để mình không còn thoải mái? Tại sao luôn muốn kiểm chế bản thân? Cuộc sống vất vả như vậy thì còn ý nghĩa gì? Ngẫu nhiên cũng có thể làm nên một vài chuyện không giống như vậy đi.

Nghiêm Thừa giống như bị mê hoặc đưa mắt nhìn quyển sổ kế hoạch, muốn xáo trộn kế hoạch đã sắp xếp tối nay. Bất quá lý trí rất nhanh đã bắt cậu buông tha ý tưởng kia.

Ý niệm trong đầu một khi đã hừng khởi liền không xua đi được, thậm chí sau khi Nghiêm Thừa ngồi lại vào bàn làm việc, tâm tư vẫn còn chộn rộn. Hay, thử một lần đi?

Người khác có tâm tình phiền muộn sẽ làm gì? Suy nghĩ đầu tiên của Nghiêm Thừa là đến quán bar. Nhưng cậu chung quy cũng không dám quá phóng túng mình, suy nghĩ vẫn là đến Giả Giả Hiên của Hạ Thiên Kỳ.

Vẫn chưa đến thời điểm náo nhiệt của buổi đêm, trong quán cũng không có nhiều người, nhưng Nghiêm Thừa ngồi trong một góc tối cạnh quầy bar, cũng khó thấy được. Cho đến khi cậu uống đến ly thứ hai, người pha chế mới nhận ra cậu.

“Thừa ca, hôm nay sao lại mà đến đây? Ông chủ vẫn chưa đến.”

“Tôi không đến tìm cậu ta, tôi chỉ tình cờ đến uống vài ly.”

Người pha chế đầu trọc vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi làm ở đây đã ba năm, đây là lần đầu tiên thấy anh đến uống rượu một mình, tâm tình không tốt?”

Nghiêm Thừa lắc đầu, “Cậu làm việc của mình đi, tôi chỉ ngồi một lúc, đừng nói với Hạ Thiên Kỳ là tôi đến.”

Người pha chế đương nhiên đều gặp người đến quán bar uống rượu một mình với đủ lý do, rất nhanh liền xoay người rời đi. Còn Nghiêm Thừa cũng dần trầm tĩnh lại, tựa hồ thật sự có cảm giác nhẹ nhõm. Nơi đây không chỉ có mình cậu là người lạnh lùng trong công ty hoặc ở nhà, mà còn có rất nhiều người khác, tiếng nói ồn ào xung quanh. Vì vậy suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn, tạm thời, cái gì cũng không nên nghĩ.

“Sao – Sáng –”. Cảm xúc vi diệu của Nghiêm Thừa còn chưa giữ được lâu, đã bị Hạ Thiên Kỳ lao đến ôm chặt vai, “Cậu đến thăm tôi sao? Tôi thật cao hứng! Cậu đến với ai? Diệp Dật Vân hả, sao không thấy cậu ta?”

“Tôi đến một mình.” Nghiêm Thừa diện vô biểu tình trả lời.

Hạ Thiên Kỳ giật mình nhìn cậu, đôi mắt loé sáng: “Sao Sáng, nguyên lai cậu nhớ tôi đến vậy sao? Tương tư khó nén?”

“Cút!” Tâm tình vừa thả lỏng một chút của Nghiêm Thừa đều bị phá tan không còn sót chút gì.

“Hiếm khi cậu lập ra mục ‘Một đêm giải trí’ một mình,” Hạ Thiên Kỳ gọi người pha chế, “A Cách, đêm nay tôi mời Sao Sáng uống rượu, đều ghi vào mục của tôi.”

“Cũng không cần.” Nghiêm Thừa cản y.

“Để tôi bồi tội nha,” Hạ Thiên Kỳ nắm chặt tay Nghiêm Thừa, vẻ thành kính, “Rút tên tôi ra khỏi danh sách đen trong điện thoại của cậu đi.”

Nghiêm Thừa đỡ trán, nguyên lai cậu đã quên chuyện này, khó trách cuộc sống gần đây yên tĩnh như vậy.

Thời gian dần trôi, người trong quán rượu tăng dần. Trước sự kiên trì của Nghiêm Thừa, Hạ Thiên Kỳ được cậu đẩy đi đón khách. Nghiêm Thừa vốn tưởng mình có thể yên tĩnh trong chốc lát, nhưng không bao lâu, lại thêm một phiền phức kéo đến.

“A, Thừa ca, là anh rồi.” Mắt đen mắt baby, là bạn trai của Hạ Thiên Kỳ.

Tâm tình Nghiêm Thừa lúc này thoải mái hơn nhiều, cũng không để ý đến Hạ Liên bắt chuyện trước, trả lời: “Chào cậu.”

Hạ Liên gật đầu: “Hiếm khi Thừa ca rảnh rỗi đến đây, Hạ Thiên nói anh không thích mấy chỗ như thế này, không hay đến.”

Nghiêm Thừa gật đầu: “Thỉnh thoảng.”

Sau đó hai người cũng không nói gì, bởi cả hai đều không thân, mà Nghiêm Thừa cũng không muốn nói chuyện. Đặc biệt sau khi biết Chu Lãm có tình cảm với Hạ Thiên Kỳ, Nghiêm Thừa không biết phải đối diện với Hạ Thiên Kỳ và Hạ Liên ra sao, trong lòng có vài phần quái dị.

Có lẽ không chịu nổi sự yên lặng như vậy, được vài ly rượu, Hạ Liên tìm đề tài để nói: “Thừa ca, chuyện lần trước anh đừng giận Hạ Thiên, anh ấy hơi thích ồn ào.”

Nghiêm Thừa há miệng có chút kinh ngạc, cái tên mặt baby này nhỏ tuổi hơn Hạ Thiên một chút đi, nhưng trong ngữ khí có vẻ đã xảy ra chuyện gì rồi. “Không sao, tôi đã quen, chúng tôi có cách để ở chung.”

“A, là tôi xen vào việc người khác.” Hạ Liên tựa hồ có chút tự giễu.

Nghiêm Thừa xấu hổ, mình nói như vậy mà cũng có thể làm tổn thương thần kinh mỏng manh của đối phương sao?. “Không, ý của tôi là không cần lo lắng, chúng tôi rất tốt.” Giống như càng nói càng sai, cậu nhanh chóng bổ sung, “Chúng tôi y như anh em ruột vậy.”

“Tôi biết, Hạ Thiên nói anh tựa như anh trai anh ấy.”

Đúng vậy, anh trai cậu ta cũng không đem cậu ta thành em trai mà đối đãi, Nghiêm Thừa oán thầm.

“Các anh... cũng không xem trọng tôi đi?” Hạ Liên uống hơi nhiều, ánh mắt đã vài phần mơ màng.

Không xong, chẳng lẽ gặp một tên gia hỏa tửu lượng kém cỏi? Đừng để tôi phải hối hận vì đã phá nát kế hoạch hôm nay chứ a! Trong lòng Nghiêm Thừa buồn bực, bên ngoài vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh: “Đừng nói ngốc, đó là chuyện của các cậu, chúng tôi là người ngoài không có gì để nói.”

“Hạ Thiên tốt như vậy, tôi sẽ không buông anh ta trước...”

Tôi không muốn biết a, tôi không muốn biết mấy chuyện này! Tôi đến quán bar không phải vì vấn đề tình cảm! Nghiêm Thừa dời ánh mắt sang chỗ khác, giờ phút này cậu phi thường hy vọng Hạ Thiên Kỳ quay lại mang người này đi. Cậu thà dễ dàng tha thứ cho Hạ Thiên Kỳ ồn ào, cũng không muốn lại nghe thêm mấy vấn đề tình cảm gì nữa!

Ngay khi Nghiêm Thừa rốt cục phát hiện được vị trí của Hạ Thiên Kỳ, một người khác xuất hiện ngoài ý muốn. Tên gia hỏa cười ầm ập bên cạnh Hạ Thiên Kỳ... không phải là Kỳ Tích sao? Ký ức xấu hổ đến nổi da gà lập tức quay trở lại. Quả nhiên phóng túng chính mình thì sẽ gặp báo ứng! Nghiêm Thừa phi thường hy vọng bản thân mình giờ phút này vẫn còn đang tăng ca, chứ không phải đang ở chỗ này.

Hay là, lặng lẽ rời khỏi... mặc dù là chiêu thức phi thường kém cỏi. Nghiêm Thừa duy trì biểu tình bình thường, lặng lẽ đứng dậy. Nhưng vừa mới xoay người, thanh âm ôn hoà êm tai lại vang lên ngay trước mặt: “Nghiêm Thừa, đã lâu không gặp.”

Tuy Nghiêm Thừa trước đó bất luận thế nào cũng không muốn gặp Kỳ Tích, nhưng sau khi gặp rồi tựa hồ cũng không xấu hổ như vậy. “Đã lâu không gặp.”

Dưới ánh đèn quán bar, Kỳ Tích tựa hồ đánh tan cảm giác máy móc ở thư viện, hoàn toàn để lộ cảm giác thoải mái so với lần gặp ở nhà hàng lần trước cũng không giống. Nghiêm Thừa lúc này nghiêm túc đánh giá vẻ ngoài của Kỳ Tích. Kỳ Tích là thanh niên trắng bóc hơi gầy, mắt lá dâu, nên giống như lúc nào đôi mắt cũng như đang cười. Còn có khoe miệng trời sinh khe vênh, chung quy khiến người khác thấy được bộ dáng lúc nào cũng mỉm cười. A, khó trách mình không thích anh ta, tuyệt đối là diện mạo mà mình chán ghét! Nghiêm Thừa thầm cảm thán, lại vì mình mà tìm được lý do kỳ quái.

“Mấy tuần gần đây cậu cũng không đến thư viện?” Kỳ Tích hình như không cảm nhận được ánh mắt đánh giá của Nghiêm Thừa.

“Đúng vậy, gần đây hơi bận một chút.” Nghiêm Thừa trả lời, nhưng chợt nghĩ lại thấy lấy lý do này không ổn lắm. Hơi bận mà còn đến quán bar? “Bất quá thỉnh thoảng cũng muốn thư giãn một chút.” Cậu bổ sung.

“Tôi mời cậu một ly?” Kỳ Tích mỉm cười nhìn cậu.

Nghiêm Thừa muốn từ chối, lại không biết nên lấy lý do gì, tóm lại mỗi lần gặp người này, sự kiên trì của cậu liền trực tiếp giảm mạnh: “Cung kính không bằng tuân mệnh.” Ai mau đến ngăn tôi!

Hai người tùy tiện tìm chỗ ngồi, ban nhạc quán bar bắt đầu làm nóng không khí. Nhất thời ai cũng không

nói gì, chỉ có tiếng nhạc cùng tiếng ồn ào xung quanh. Nghiêm Thừa nhìn ngón tay thon dài cầm ly rượu của Kỳ Tích, có chút xuất thần.

“Sao vậy, có tâm sự?” Để ý thấy cậu nhìn thất thần, Kỳ Tích hỏi.

Nghiêm Thừa lắc đầu, khi cậu ngừng lại tựa hồ bất giác nhìn Kỳ Tích đến ngẩn người, đã là lần thứ hai. “Lần trước tôi nói mấy lời kỳ quái với anh, anh đừng để trong lòng.”

Kỳ Tích khẽ cười: “Không có gì kỳ quái hết, chính là suy nghĩ mỗi người không giống nhau.”

Thế là chuyện đó cứ vậy mà qua đi, cũng không khó như trong tưởng tượng. Nghiêm Thừa cầm ly rượu, chính là ngồi cùng Kỳ Tích như vậy, không nói chuyện, nhưng không có cảm giác xấu hổ gì. Cảm giác ngồi cùng Hạ Liên trước đó hoàn toàn bất đồng.

Kỳ Tích thật sự là người kỳ quái, tuy rằng mỗi khi Nghiêm Thừa nhớ đến anh ta đều buồn bực lẫn đề phòng, cảm thấy mình ghét anh ta vô cùng. Nhưng khi đối diện trực tiếp với anh ta lại vô pháp nói với anh ta mấy lời ác ý, mấy câu từ chối kiên định. Kỳ Tích tạo cảm giác giống như nước, nhu thuận bình thản. Thậm chí khi ở bên cạnh anh, tâm tư phiền não trước đó đều chậm rãi yên ổn trở lại.

Thật là một buổi tối kỳ lạ, một ý nghĩ sai lầm là phóng túng bản thân rời khỏi bàn kế hoạch vài giờ, kết quả biến thành ngồi uống rượu cùng một người không tính là quá thân trong quán bar. Ngọn đèn mờ ảo cùng âm nhạc mơ hồ, làm mọi chuyện trở nên có chút kỳ quái. Nếu lại phóng túng mình thêm một chút thì sẽ như thế nào đây?

“Kỳ thật, tôi quả có chút chuyện phiền lòng.” Sau khi hai người ngồi trầm mặc rất lâu, Nghiêm Thừa đột nhiên nói.

“Àn?”

“Tôi nhận được thiệp mời tái hôn của cha.”

“Vì sao lại phiền lòng?”

“Rất phức tạp.” Nghiêm Thừa nhớ lại, thật sự là rất phức tạp. Cô độc trải qua thời thơ ấu và niên thiếu, lấy cha làm tấm gương đem công việc, học tập đặt lên hàng đầu, không biết từ khi nào liền biến thành một người vô vị. Bất luận thế nào cũng không cảm thấy tịch mịch, ngược lại còn phiền chán mấy chỗ đông người. Nhưng chính người cha đã tạo nên mình như vậy, lại đột nhiên tái hôn.

“Thời điểm tôi còn chưa hiểu chuyện cha mẹ đã ly hôn, cha luôn đem công việc đặt lên hàng đầu, đi sớm về trễ. Chúng tôi rõ ràng ở cùng nhau, lại cơ hồ không thấy được nhau. Vì thế tôi quen ở nhà một mình, không có việc gì liền đọc sách trong phòng của ông, mãi cho đến lúc không trở nên không muốn nói chuyện với người khác, không thể lộ tâm tình ra ngoài, liền đem chuyện học hành công việc đặt lên vị trí quan

trọng nhất. Tôi cảm thấy cha có lẽ cũng như vậy, tôi trở thành người như ông cũng bình thường.” Nghiêm Thừa dừng lại một chút.

Kỳ Tích nhìn cậu, ánh mắt trong suốt, không có sự không đồng tình hay không kiên nhẫn nào, chỉ là hoàn toàn lắng nghe cậu nói hết phiền não.

“Cho đến một ngày tôi biết ông có lẽ sẽ tái hôn,” Nghiêm Thừa tiếp tục nói khô khốc, nhớ đến tình cảnh ngày đó, cậu bất giác siết chặt ly rượu, “Tôi nhìn thấy bộ dáng ông ở chung cùng đối phương, cùng con của đối phương, tôi mới biết mình sai. Tôi dường như tự cho rằng mình đúng mà trở thành một người kỳ quái, nguyên lai là tôi sai, nguyên lai khi cha cùng với người thân khác ở chung là bộ dáng như thế kia...”

Không biết vì đè nén tâm sự quá lâu, hay là tối nay uống rượu. Nghiêm Thừa đột nhiên muốn nói hết tất cả, đối với những người bạn thân mười mấy năm hoàn toàn không mặt mũi nào nói ra lời oán giận cùng bị thương được, vậy giao cho người không tính là quá thân này đi.

“Tôi không muốn tham dự hôn lễ của ông. Có cảm giác bị sỉ nhục, cùng cảm giác bị phản bội.”

“Nguyên lai là như vậy...” Kỳ Tích trầm ngâm một chút, dùng thanh âm ôn nhuận của anh nói, “Kỳ thật không phải tất cả tình cảm đều có thể nhận được hồi báo. Cậu đối với cha thân thiết như với mẹ, mà ông ấy cũng không phải không nỗ lực dành tình thương của cha cho cậu, chỉ là có lẽ không kỳ vọng vào cậu mà thôi. Về chuyện tham gia hôn lễ, liền nhìn thử sau này cậu muốn cùng cha, cùng gia đình mới của ông ở chung như thế nào thôi.”

Đúng vậy, sau này còn phải ở chung với bọn họ. Trong lòng Nghiêm Thừa một trận buồn khổ, nhưng không biết làm sao. “Không phải con người tôi bạc tình. Nhưng tôi luôn nghĩ, nếu như không để ý người quá mức, sẽ không lâm vào phiền não, một mình chịu đựng.”

“Cậu nghĩ như vậy thì có hơi cực đoan, có lẽ cậu đã quen sống một mình, nhưng không có nghĩa cậu thật sự khát vọng sống một mình. Chẳng lẽ cậu thật sự muốn tiếp tục như vậy?”

Nghiêm Thừa lắc đầu: “Không muốn nghĩ đến, tôi đối với hiện tại không có sự bất mãn nào. Dù sao tôi tuyệt đối không cần tình yêu, cũng không muốn đảo loạn cảm xúc.”

Kỳ Tích cười cười, không nói tiếp. Thật là một đứa ngốc tự lừa mình dối người.

Tửu lượng Nghiêm Thừa bình thường, rượu uống cũng được, uống nhiều quá sẽ mệt rã rời. Nhưng đến hôm sau khi tỉnh lại, tất cả hiển nhiên không thể tốt đẹp được.

Đêm qua đến tột cùng mình đã làm gì rồi! Nghiêm Thừa trong ổ chăn bứt tóc, trong lòng vùng vẫy gào thét. Quả nhiên không nên phóng túng bản thân, không chỉ nói những chuyện không nên nói, còn không đi ngủ đúng giờ, không viết kế hoạch! Mà hiện tại, đã gần tám giờ, đi làm cũng trễ rồi! Cảm giác tội lỗi bao trùm lấy cậu.

Không đứng, dừng lại, tỉnh táo lại! Trong vòng nửa giờ tuyệt đối không đến công ty kịp, lựa chọn lúc này hoặc là đến trễ, hoặc là xin phép. Nếu như bình thường, Nghiêm Thừa đại khái sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến công ty, mặc kệ cuối cùng có đến trễ hay không, ít nhất là đã có cố gắng. Nhưng trong lòng cậu bây giờ tựa như mở thêm một cánh cửa, đột nhiên cảm thấy tất cả tựa hồ không quan trọng như vậy. Bản thân quả nhiên vẫn suy nghĩ chưa kỹ đi, ngày trong thiệp mời màu đỏ kia càng đến gần, cảnh tượng cậu nhìn cha và gia đình mới ở chung càng ngày càng liên tục xuất hiện trong đầu. Vốn tưởng rằng nói ra sẽ đỡ hơn một chút, lại không nghĩ rằng giống như mở ra phong ấn, khuấy đảo nỗi lòng càng loạn hơn.

Bản thân quả nhiên là người không đủ khả năng tự điều khiển a. Nghiêm Thừa cười cười tự giễu, gọi điện thoại xin phép. Lúc này đây, dư ra một buổi sáng cũng không làm Nghiêm Thừa cảm thấy lo lắng. Cậu cảm thấy có chút trống rỗng kỳ quái, tất cả mọi thứ đều thoát ly quỹ đạo, bắt đầu mất đi ý nghĩa.

Không thể tiếp tục như vậy! Nghiêm Thừa lập tức bắt đầu viết kế hoạch ngày hôm nay, hôm nay dư một buổi sáng vậy đi mua quà cho cha đi. Bất luận lén lút khổ sở phiền não như thế nào, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ như bình thường mà bước tới. Đây là thế giới lý trí của người trưởng thành, không xử trí theo cảm tính. Cậu tựa hồ nên cảm ơn tên gia hỏa Kỳ Tích luôn dụ dỗ khiến cậu làm ra mấy chuyện kỳ quái.

Bất quá, lần sau vẫn đừng để bị anh ta nắm mũi dắt đi lần nữa! Anh ta chính là người mình ghét!

3. Luyện Ái Sợ Hải Chứng - Chương 3: Bạn Bè Chính Thức

Điều Nghiêm Thừa không biết chính là, một đêm phóng túng của cậu, lại làm Hạ Thiên Kỳ biết nhiều thêm một chút.

“Chúng sợ yêu?” Hạ Thiên Kỳ tỏ vẻ từ ngữ này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải của y.

Hạ Liên đẩy đẩy mắt kính: “Nghĩa là sợ yêu?”

“Àn, chính là ý như từ ngữ”, Kỳ Tích gật đầu, “Nghiêm Thừa quả thật có vấn đề bài xích chuyện tình cảm, nhưng ngay từ đầu tôi đã cảm thấy tình cảm của cậu ta như một tờ giấy trắng, không giống với chúng sợ yêu lắm, có thể giống như kiểu người có tính nội hướng, đơn giản là sợ phiền phức mà thôi. Nhưng hiện tại, tôi đại khái biết một chút nguyên nhân rồi.”

“Chẳng lẽ Sao Sáng thầm mến người khác, kết quả bị hung hăng cự tuyệt? Đáng giận, tôi cứ nhiên không biết!” Về mặt Hạ Thiên Kỳ bất quái, trong mắt y xem ra mấy vấn đề sợ yêu đương gì đó đều là từng trải qua tổn thương nghiêm trọng.

“Đại khái hoàn cảnh gia đình và tính cách, cùng với gánh nặng tâm lý của chính cậu ta mà trở nên như vậy.” Kỳ Tích không nói nói chi tiết về tình hình, anh thở dài, “Tóm lại cậu ta hẳn là sợ yêu theo kiểu ‘cự tuyệt’, từ trong lòng đã không muốn tiếp nhận những mối quan hệ thân mật, bài xích chuyện tình cảm.”

Hạ Thiên Kỳ có chút lo lắng nói: “Trước đây tôi chưa từng suy nghĩ nghiêm túc, nhưng hiện tại xem ra Sao Sáng một mình nhiều năm như vậy, khả năng sẽ thật sự tiếp tục như vậy. Tuy tôi rất muốn xen vào việc của người khác, nhưng lại không thể đem tâm nguyện của tôi áp lên người cậu ta được.” Hạ Thiên Kỳ tuy rằng thỉnh thoảng phá phách, nhưng trong bụng y biết rõ giới hạn là ở đâu.

“Từ từ sẽ được thôi...” Kỳ Tích lắc đầu.

“Kỳ Tích, cậu giúp tôi đi?” Hạ Thiên Kỳ nắm lấy tay bạn chí cốt, “Ngàn vạn lần không thể để Sao Sáng sống cô độc suốt quãng đời còn lại a, thật sự rất đáng thương!”

“Làm gì phải khoa trương như vậy.” Hạ Liên kéo bàn tay nắm tay Kỳ Tích của Hạ Thiên Kỳ ra, “Anh đừng làm khó Kỳ ca.”

“Em không hiểu cảm giác này!” Hạ Thiên Kỳ quay đầu nhìn cậu ta.

Hạ Liên vì ánh mắt nghiêm túc của y mà ngây ngẩn cả người, tôi không hiểu chuyện gì? Không hiểu cảm giác tìm không thấy người yêu, có thể sống cô độc quãng đời còn lại? Hay, anh cảm thấy tôi không hiểu anh thiếu cảm giác an toàn...

“Tôi đáp ứng cậu.” Kỳ Tích giảng hoà, cười nói, “Tôi đáp ứng cậu sẽ kéo Sao Sáng xuống ngựa.”

Cha Nghiêm tái hôn dường như hoàn toàn không liên quan đến Nghiêm Thừa. Không có bất kỳ lời nhắc nhở nào, cũng không cần cậu hỗ trợ điều gì, chỉ có một tấm thiệp hồng coi như có liên hệ. Đây chính là cách thức sống chung của cha con họ.

Nghiêm Thừa không biết mình chọn cách tới đâu hay tới đó đối với cậu mà nói có đúng hay không, nhưng cậu biết trong thế giới hiện thực, là phi thường chính xác. Tựa như Kỳ Tích đã nói, cậu phải suy xét sẽ sống chung với cha như thế nào, sống cùng gia đình mới của cha ra sao trong tương lai. Cậu đã không còn ở tuổi bốc đồng, trước kia cậu đã không tuý hứng với cha, hiện tại lại càng không thể. Cậu chỉ là một Nghiêm Thừa tẻ nhạt đến mức luôn dựa theo quy củ làm việc mà thôi, ăn mặc chỉnh tề, thái độ hữu hảo, nghiêm túc chuẩn bị quà mừng cùng lời chúc, nhất định sẽ vui lòng cả chủ lẫn khách đi?

Nhưng hiện thực thật phi thường kỳ diệu.

Nghiêm Thừa vốn tưởng rằng mình sẽ có ý phản đối, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của cha, cậu thấy cứ như vậy cũng tốt. Người cha luôn luôn giấu kín cảm xúc lại cao hứng như vậy, nhất định là phi thường hạnh phúc đi? Như vậy cũng tốt, ban đầu có tình cảm thì sẽ không cần báo đáp. Nghiêm Thừa cảm thấy phiền não của mình trước đây quả thực cực kỳ buồn cười.

Ra khỏi hội trường, Nghiêm Thừa muốn chia sẻ niềm hạnh phúc này, lại nhất thời tìm không được người thích hợp. Nói với đám người xấu miệng kia hình như có hơi kỳ quái, cậu cũng không muốn lúc tâm tình đang tốt đẹp lại bị bọn họ trêu chọc phá hỏng mất.

Nụ cười Kỳ Tích lập tức hiện ra trong đầu. Nghiêm Thừa tạm thời quên đi sự đề phòng trước đây đối với anh, chỉ nghĩ, nếu là người kia, nhất định sẽ hiểu được.

Ngày thứ bảy, Nghiêm Thừa rốt cục cũng đến thư viện đã lâu không ghé qua, trả lại quyển sách ‘The Big Question’ nằm trong ngăn bàn quá lâu. Sẵn tiện, cậu cũng muốn nói lời cảm ơn với Kỳ Tích.

Khi Kỳ Tích tan tâm, vừa ra khỏi thư viện liền nhìn thấy trên ghế dài dưới tàng cây ngô đồng trước mặt một người quen thuộc. Người nọ ngày thường vẫn luôn thiếu biểu tình trên mặt, giờ phút này vì nhìn thấy anh lại lộ ra ý cười nhẹ nhàng ấm áp. Trong nháy mắt, Kỳ Tích cảm thấy người nọ như đã bỏ bớt nét ‘vô vị’ bên ngoài, đang lộ ra sự nhu hoà bên trong. Anh lập tức nhìn mà thấy sợ hãi.

“Kỳ Tích.” Người nọ cất tiếng chào, lộ ra biểu tình khoái trá.

“Nghiêm Thừa...” Kỳ Tích hồi phục tinh thần, “Đã lâu không thấy cậu đến thư viện.”

“Àn, hôm nay đến trả sách, sẵn tiện cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi?” Kỳ Tích nghi hoặc nghiêng đầu nhìn cậu.

“Tôi tham gia hôn lễ của cha,” Nghiêm Thừa toàn tâm học theo cha thu liễm biểu tình giờ phút này nở nụ cười nhạt, đuôi mày khoé mắt đều nhu hoà, “Cảm ơn anh, tôi rất cao hứng. Vì tôi thấy được bộ dáng cười vui thoải mái của cha, tôi thật sự ít khi thấy biểu tình vui vẻ của ông như vậy.”

Kỳ Tích bị lấy tâm tình của cậu, cũng mỉm cười: “Vây là tốt rồi.”

“Đúng vậy, thật sự rất tốt...” Nghiêm Thừa cảm thán, nhưng cậu đột nhiên đổi đề tài, “Lần trước anh nói tôi suy nghĩ quá tiêu cực, tôi vẫn chưa thay đổi cái nhìn. Tôi đã quen một mình, thật sự không thể tưởng tượng được bị một người khác chen vào cuộc sống là như thế nào. Cho nên anh nhất định đừng để tên Hạ Thiên Kỳ xằng bậy.”

“Tôi đã khuyên cậu ta rồi, cậu ta sẽ không xằng bậy nữa đâu.” Kỳ Tích mang vẻ mặt bình tĩnh nói dối.

“Cảm ơn anh,” Nghiêm Thừa lấy di động ra, “Trao đổi số điện thoại đi, chính thức là bạn.”

Kỳ Tích bật cười: “Trước đây tôi là gì?”

“Bạn của bạn?” Nghiêm Thừa tránh né ánh mắt, “Phải phát triển từng bước.”

“Àn, chính thức làm bạn.” Kỳ Tích cười đem số của Nghiêm Thừa lưu vào di động, dứt khoát đổi lại tên gọi.

Nghiêm Thừa không hề biết, những lời đó sau này lại thành một câu tiên tri.

Nhưng cuộc sống vốn dĩ là cuộc sống, đương nhiên, bởi trong đó không thiếu những thăng trầm. Những ngày lành của Nghiêm Thừa không kéo dài, rất nhanh liền chấm dứt.

Hôm nay, khi Nghiêm Thừa chuẩn bị tan ca thì nhận được điện thoại của Diệp Dật Vân: “Sao Sáng, nói cho cậu biết một tin xấu, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Khiến tôi thấy là tin xấu đại khái là đem kế hoạch tối nay của tôi ngâm nước nữa chứ gì?” Nghiêm Thừa nhú mày.

“So với nó còn xấu hơn, thỉnh khởi động dự án khẩn cấp A của cậu.” Thanh âm bên kia điện thoại như muốn cười mà không cười.

Nghiêm Thừa đỡ trán: “Hạ Thiên Kỳ lại thất tình.” Đây là câu trần thuật.

“Sao Sáng, cậu làm chiến sĩ tiền trạm đi tìm hiểu thực hư, Thiên Vương đang nóng lòng muốn chết rồi... A, Chu Lãm! Đánh người không đánh vào mặt!”

Nghiêm Thừa xem những âm thanh loạn lạc bên kia điện thoại như không có, bình tĩnh cúp máy, thở dài. Lần này mới hơn ba tháng, thật sự quá nhanh!

‘Kế hoạch khẩn cấp A’ trong hệ thống kế hoạch của Nghiêm Thừa cơ bản vốn đặc biệt dành riêng cho Hạ Thiên Kỳ, làm chiến sĩ tiền trạm vô điều kiện thay Chu Lãm và Diệp Dật Vân đi an ủi Hạ Thiên Kỳ thất tình. Đây so với ‘Dự án khẩn cấp B’ xử lý những sự kiện trọng đại đột ngột phát sinh ngoài kế hoạch được ưu tiên trước, vì tần suất phát sinh rất cao. Đương nhiên, những cái tên đó đều là Diệp Dật Vân đặt ra, bản thân Nghiêm Thừa vẫn không nhằm chán đến mức đi thiết lập kiểu tên gọi này.

Đêm nay bước vào Giả Giả Hiên, Nghiêm Thừa chợt nghe thấy ban nhạc liên tục chơi những ca khúc thương cảm, đây đại khái là chủ ý của tên pha chế đầu hói. Còn Hạ Thiên Kỳ quả nhiên dựa trong một góc vẻ mặt buồn bực, mái tóc ngắn màu vàng không xít keo cũng rủ xuống.

“Nghe nói cậu thất tình.” Nghiêm Thừa đi thẳng vào vấn đề.

“Lại là Dự án khẩn cấp A?” Hạ Thiên Kỳ nhấp một hớp rượu, hữu khí vô lực nói.

Nghiêm Thừa thở dài: “Như cũ đi, nói coi, lần này là lý do gì?”

Hạ Thiên Kỳ ngả đầu ra lưng ghế, nhìn lên trần nhà: “Cậu ta cảm thấy chung quy lòng tôi không đặt vào cậu ta, tôi đối với cậu ta càng tốt cậu ta càng cảm thấy khó chịu. A a a, những người này đến tột cùng đều có chuyện gì a, tôi đối với họ tốt, họ lại thấy khó chịu!”

Nghiêm Thừa rất không kiên nhẫn nghiên cứu vấn đề tình cảm, nhưng ai bảo cậu lại là chiến sĩ tiên phong, đành phải an ủi: “Trước kia cậu ta còn nói với tôi cậu đối cậu ta rất tốt, cậu ta sẽ không buông tay trước, không ngờ lại nhanh như vậy.”

“Ân.” Hạ Thiên Kỳ hồ hững nói.

Nghiêm Thừa nhớ đến tình cảm của Chu Lãm với Hạ Thiên Kỳ, đột nhiên cảm xúc dâng trào, phán như thánh: “Kỳ thật, chính cậu cũng có chút vấn đề, nếu không cũng sẽ không thất tình. Nói không chừng, Hạ Liên nói cũng có lý.”

“Có lý con khỉ, tôi nói chuyện yêu đương, ai trong các cậu rõ hơn tôi hả?” Hạ Thiên Kỳ tức tối bất bình nói.

Nghiêm Thừa trầm mặc, cậu không biết làm sao để giống Kỳ Tích khuyên bảo người khác, cậu thành người tiên phong nguyên nhân chính là để Chu Lãm nói, lại không bằng để Diệp Dật Vân lăm mồm nói được hơn mà thôi.

Hai người im lặng lại nghe được ban nhạc hát: “Muốn giữ tình yêu thế nào, mới tinh tế như dòng nước. Lại muốn lạt mềm buộc chặt ra sao, mới khiến người nhớ mãi không quên. Kỳ vọng rất nhiều, sau đó từ trong thất vọng luyện thành thép...”

Khoé miệng Nghiêm Thừa co rút, đám phục vụ thật sự hướng vào ông chủ của họ đâm từng dao vào lòng.

Biểu hiện của Hạ Thiên Kỳ lần này đặc biệt bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Nghiêm Thừa có chút không quen, căn cứ vào quá khứ cậu ta uống rượu hát hò đến không say không về vân vân đều là chuyện thường. “Tôi nói, Hạ Thiên, cậu không phải muốn khóc ư?”

“Khóc cái đầu cậu! Nam nhi khóc không phải nam nhi!” Hạ Thiên Kỳ hừ hai tiếng, “Tôi chỉ mệt mỏi. Sao Sáng, cậu nhìn tôi như vậy, cũng sẽ mệt...”

Nghiêm Thừa vừa ra khỏi cửa quán bar, đã bị Chu Lãm cùng Diệp Dật Vân kéo lên xe.

“Thế nào, Hạ Thiên lần này không uống say?” Hai mắt Diệp Dật Vân đảo ra xung quanh, xác định Hạ Thiên Kỳ không bị khiêng ra ngoài.

Nghiêm Thừa không biết diễn tả như thế nào: “Lần này, có chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Chu Lãm hỏi.

“Cậu ta nói cậu ta mệt mỏi.”

“Mệt mỗi...” Diệp Dật Vân như có điều suy nghĩ, “Thiên Vương, cậu có hy vọng rồi, thừa dịp không vững tấn công luôn!”

“Mệt mỗi...” Chu Lãm có điều suy nghĩ, “Đi hỏi Hạ Liên kia cho rõ ràng!”

Nghiêm Thừa: “Tôi có thể về nhà không?”

Mỗi lần Hạ Thiên Kỳ thất tình, Nghiêm Thừa đều cảm thấy để cậu ấy phát tiết là được, vì cậu biết Hạ Thiên Kỳ là gia hỏa hồi phục nhanh, rất nhanh nguyên khí sẽ tràn trề. Rõ ràng mấy tuần trước Hạ Liên kia còn nói, ‘Hạ Thiên tốt như vậy, tôi sẽ không buông tay anh ấy trước...’. Nhưng chỉ trong chớp mắt, lại chỉ còn một mình Hạ Thiên Kỳ. Thật sự là lần đầu tiên Nghiêm Thừa nhìn thấy Hạ Thiên Kỳ vẻ mặt chán nản nói mệt mỗi. Nghiêm Thừa chưa yêu, không biết cảm giác thất tình là gì. Cậu vốn tưởng Hạ Thiên Kỳ khi thắng khi bại, khi bại khi thắng đại khái sẽ từ trong thất vọng luyện thành thép rồi, bản thân thật sự tâm tư hồi hợt rồi.

Nghiêm Thừa lắc đầu, đem những cảm khái này nọ quăng ra khỏi đầu, quyết định hảo hảo bắt đầu viết chương trình kế hoạch để ổn định tâm tình một chút. Nhưng trước khi sắp sửa đi ngủ, cậu vẫn không thể nào quên được chuyện này, vì thế nhịn không được nhắn tin cho Kỳ Tích: “Hạ Thiên Kỳ thất tình, tâm tình không tốt.”

“Hiếm khi thấy cậu quan tâm đến ‘vấn đề tình cảm’.” Hồi âm của Kỳ Tích mang chút chế nhạo.

“Cậu ta nói cậu ta thấy mệt mỗi, cho nên suy nghĩ trước đây của tôi là đúng đi.”

“Mỗi người đối với quan điểm ‘tình cảm xứng đáng hay không’ lại không giống nhau, mà cậu chung quy sẽ không hiểu loại tâm tình này.”

“Dù sao tôi vẫn không muốn hiểu.” Ân, vĩnh viễn không muốn hiểu.

Chu Lãm trước đây tuy đã nói không hề quản chuyện bạn trai của Hạ Thiên Kỳ, nhưng không quá hai ngày đã đem Hạ Liên điều tra đến nhất thanh nhị sở.

“Nghiên cứu sinh ngành văn học...” Diệp Dật Vân chặc chặc thở dài, “Hạ Thiên chính là thích kiểu người này, người như thế hơn phân nửa có thần kinh nhạy cảm lúc vui lúc buồn, khó trách cậu ta luôn bị đá.”

“Chu Lãm cậu không thật sự chuẩn bị trực tiếp tìm đến cửa đi...” Nghiêm Thừa cảm thấy tình thế hình như không khống chế được.

“Cậu ta ở trong ký túc xá của trường, hẳn là dễ tìm.” Chu Lãm ra vẻ như vậy.

“Cậu tìm được Hạ Liên rồi muốn làm gì?”

“Hỏi cậu ta nguyên nhân.”

Trong lòng Diệp Dật Vân nhoi nhói, nói: “Kỳ thật tôi cũng hiểu kỳ lâu rồi, nguyên nhân Tiểu Hạ Thiên vẫn luôn bị đá là cái gì, có thể là do lãnh cảm này nọ...”

Chu Lãm và Nghiêm Thừa đồng loạt quay đầu nhìn y, nhưng suy nghĩ trong đầu lại hoàn toàn bất đồng. Chu Lãm: tôi tuyệt đối không muốn biết cách sinh hoạt của Hạ Thiên Kỳ... Nghiêm Thừa: Ha ha ha Hạ Thiên Kỳ cậu cũng có ngày bị người ta nghi ngờ! Bất quá hai người này vẫn luôn không biểu lộ ra ngoài, vì thế khoe miệng giật giật, quyết định không để ý những lời của Diệp Dật Vân.

“Vây, chúc các cậu thuận buồm xuôi gió.” Nghiêm Thừa quyết định nhanh chóng thoát ra.

“Sao Sáng cậu là muốn lâm trận bỏ chạy sao?” Diệp Dật Vân một phen chụp được cánh tay cậu.

“Hợp rồi tan không phải là chuyện bình thường sao, dù sao tôi cũng không muốn biết nguyên nhân bọn họ chia tay.”

Diệp Dật Vân vô cùng đau đớn nói: “Tiểu Hạ Thiên biết cậu lãnh đạm như vậy, nhất định sẽ rất thương tâm! Sao Sáng cậu không quan tâm cậu ấy chút nào!”

Nghiêm Thừa phủ tay: “Buông ra, buông ra, đừng nói ra về cậu cao thượng lắm, bất quá chỉ vì thoả mãn lòng hiếu kỳ của cậu đi!”

“Cậu nói chuyện với Hạ Liên, còn cậu thì đi cùng.” Chu Lãm đứng bên cạnh giải quyết dứt khoát.

Trên con đường trước ký túc xá A, Nghiêm Thừa vẫn cảm thấy việc này không thoả đáng lắm. Bất luận là Chu Lãm tìm đến Hạ Liên, hay bản thân gần đây liên quan đến quá nhiều phương diện tình cảm, đều thập phần không ổn.

Nghiêm Thừa không phải người bạc tình, cậu tự nhận khuyết điểm lớn nhất của mình là không có khả năng tự điều khiển, vì vậy rất dễ bị tình cảm chiếm hữu. Thường xuyên vì nhất thời mềm lòng hoặc không đành lòng, hoặc bị một chút ôn hoà kích động, đều có thể khiến cậu làm những chuyện không giống với mong muốn. Như chuyện hôm nay chẳng hạn, tuy rằng cậu phi thường không muốn tham gia, nhưng kỳ thật trong lòng rất mong Hạ Thiên Kỳ nhanh chóng khôi phục nguyên khí, cũng thực hy vọng quan hệ giữa Chu Lãm cùng Hạ Thiên Kỳ có thể tốt đẹp. Vì thế không chịu nổi mấy câu của nhóm bạn, cậu liền nhắm mắt đưa chân.

“Đang nghĩ gì?” Chu Lãm cắt ngang dòng suy nghĩ của Nghiêm Thừa.

“Không có gì,” Nghiêm Thừa nhìn ra dòng xe bên ngoài cửa sổ, “Có lẽ, tôi cũng tò mò Hạ Thiên đến tột cùng là làm sao?”

Chu Lãm không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào bạn thân như đang có gì phải suy nghĩ.

“Như thế nào?” Để ý thấy ánh mắt của y, Nghiêm Thừa quay đầu lại.

“Cám ơn cậu.” Ánh mắt Chu Lãm trầm tĩnh mà trịnh trọng.

Nghiêm Thừa cười lắc lắc đầu, cậu biết Chu Lãm hiểu được cậu, mà cậu cũng hiểu Chu Lãm. Nếu dây cung căng cứng của Hạ Thiên Kỳ đã bị chặt đứt, Chu Lãm đương nhiên sẽ không mặc kệ đứng nhìn. Mà cậu, cũng không có khả năng mặc kệ đứng nhìn.

Xe dừng lại vì đèn đỏ, Diệp Dật Vân ở vị trí lái xe xoay đầu lại cảm giận nói: “Mấy người coi tôi không tồn tại sao! Còn như vậy nữa tôi liền chúc mấy người cùng một chỗ!”

Sân trường đại học buổi tối coi như náo nhiệt, nhưng ký túc xá của nghiên cứu sinh ngành văn học lại khá vắng vẻ, nằm kế bên hồ nước lặn tăn sóng cùng hàng cây rậm rạp.

“Không hổ là ngành văn học!” Diệp Dật Vân còn cảm thán.

“Tôi cảm thấy chúng ta làm vậy rất kỳ quái.” Nghiêm Thừa vẫn còn chút do dự, “Hơn nữa cũng không biết Hạ Liên có ở đây hay không.”

“Tôi đã sớm điều tra thời khoá biểu và thói quen sinh hoạt của cậu ta rồi, tối nay cậu ta hẳn sẽ ở ký túc xá.” Chu Lãm thản nhiên nói.

Diệp Dật Vân cười: “Nghe Thiên Vương nói như thế cảm giác vẫn rất vi diệu, chúng ta giống như bọn xã hội đen đòi nợ nha.”

Cúp điện thoại không bao lâu, một bóng người từ trong toà nhà đi ra. “Thừa ca, không biết anh đến tìm tôi...” Khi Hạ Liên nhìn rõ ba người dưới lầu, ngây ngẩn cả người. Nghiêm Thừa y đương nhiên biết mặt, nhưng hai người khác có chút vượt quá dự đoán của y.

“Ngại quá, đột nhiên đến tìm cậu.” Nghiêm Thừa xoa dịu, “Đây là Chu Lãm và Diệp Dật Vân, không biết Hạ Thiên Kỳ có từng nhắc qua với cậu chưa.” Nghiêm Thừa cảm thấy Hạ Liên hẳn đã biết hai người kia, vì Hạ Thiên Kỳ luôn thẳng thắn thành khẩn, hoặc có thể nói trước giờ vẫn hay lảm nhảm.

Hạ Liên im lặng vài giây, mới nói: “Hạ Thiên nói với tôi rồi, tôi có biết.”

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu vì sao,” Chu Lãm lười nói khách sáo, “Tiểu Kỳ đến tột cùng có chỗ nào không tốt?”

Hạ Liên có chút quật cường ngẩng đầu nhìn y, “Như thế nào, mỗi nam nhân chia tay với em trai anh đều

đặt câu hỏi như vậy sao?”

Không khí nhất thời đông cứng, Nghiêm Thừa không giỏi nói chuyện, vội vàng liếc mắt sang Diệp Dật Vân. Nhưng Diệp Dật Vân lại khẽ lắc đầu với cậu, ra hiệu cậu đừng nói.

“Bởi vì cậu đặc biệt.” Chu Lãm nói.

Hạ Liên hình như giật mình, chờ mong trong ánh mắt không thềm che dấu, thanh âm cậu ta bất ổn: “Có ý gì?”

“Tiểu Kỳ nói nó mệt mỏi.”

Hạ Liên khẽ run, cúi đầu cười khổ một tiếng: “Như vậy a.”

Diệp Dật Vân lúc này mới lên sân khấu: “Tôi thấy cậu đối với Hạ Thiên tình cảm chưa dứt, sao lại tàn nhẫn quyết tâm chia tay với cậu ấy như thế? Tiểu Hạ Thiên là chúng tôi chăm sóc từ nhỏ, tình cảm vẫn luôn không thuận lợi, cậu có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân vì sao không?”

Hạ Liên tựa hồ lập tức bỏ đi địch ý trước đó, ngồi xuống cạnh bồn hoa: “Là tôi quá phận, tôi đã nói những lời quá đáng.”

“Các người đến tốt cùng có vấn đề gì? Trước đó cậu rõ ràng nói với tôi cậu ấy rất tốt, cậu sẽ không buông tay trước.” Nghiêm Thừa cũng nhin không được hỏi luôn.

“Hạ Thiên rất tốt, đương nhiên rất tốt, phi thường tốt,” Hạ Liên nói, “Ngay khi cùng anh ấy một chỗ tôi đã cảm thấy mình hạnh phúc muốn chết, nằm mơ cũng có thể cười thành tiếng. Anh ấy nói với tôi anh ấy luôn bị vứt bỏ, tôi cảm thấy phi thường bất khả tư nghị, sao lại có người không cần anh ấy! Nhưng sau đó tôi mới hiểu, nỗi thống khổ khi ở cùng anh ấy...”

Chu Lãm tựa hồ muốn phản bác, nhưng bị Diệp Dật Vân ngăn lại.

“Tôi vốn cảm thấy giữa những người yêu nhau, đáng sợ nhất chính là cảm giác xa lạ hoặc từ yêu chuyển thành hận, nhưng không phải như vậy. Đáng sợ nhất chính là một người đối với anh quá tốt, nhưng anh lại cảm thấy tình yêu của anh ta là giả dối. Hạ Thiên đối với tôi rất tốt, nhưng tôi lại có thể cảm thấy trong lòng anh ấy lại không yêu tôi đến thế. Tôi từng hoảng sợ cho rằng mình là thể thân của ai đó, cho nên mới nói với Thừa ca, sẽ không buông tay trước, tôi muốn cố gắng một lần.”

Cả người Nghiêm Thừa đều không nói gì, Nghiêm Thừa không biết Chu Lãm và Diệp Dật Vân nghe có hiểu không, dù sao cậu cũng không hiểu.

“Sau đó tôi phát hiện ra mình đã sai, Hạ Thiên chính là như vậy. Anh ấy không cảm thấy an toàn, cho nên

muốn đem người mình thích nắm trong lòng bàn tay. Anh ấy cũng không thương tôi, anh ấy chỉ thích tôi mà thôi. Anh ấy nỗ lực rất nhiều với người yêu, nhưng lại không nỗ lực cho tình yêu chân chính.”

“Vì thế cậu liền đá nó?”

“Tôi cũng muốn được ngày nào hay ngày đó, ít ra Hạ Thiên vẫn ở bên cạnh tôi, một ngày nào đó anh ấy sẽ yêu tôi. Nhưng rất thống khổ. Anh ấy đối với tôi càng tốt, tôi lại càng cảm thấy thống khổ. Bởi vì tình cảm của tôi dành hết cho anh ấy, chẳng qua chuyển thành cảm giác an toàn mà thôi. Chúng tôi không phải người yêu, mà quan hệ giống như cho lẫn nhau: anh ấy cho tôi tình yêu bề ngoài, còn tôi cho anh ấy cảm giác an toàn. Rất nhanh tôi liền chịu không nổi, nói quá lời với anh ấy.”

“Cậu nói cậu ấy đối với cậu càng tốt, cậu càng cảm thấy khó chịu?” Nghiêm Thừa nhớ tới câu oán giận đêm trước của Hạ Thiên.

“Đúng vậy, lời nói như thế nhất định đã có người từng nói với anh ấy. Anh ấy vừa nghe liền phi thường tức giận, nhưng tôi càng nói quá hơn. Tôi nói anh ấy căn bản không biết như thế nào là người yêu, hoặc căn bản sợ yêu, nên mới cố gắng làm bộ như người yêu. Vì vậy mới thành cục diện không thể cứu vãn được, tôi cảm hận nói muốn chia ta, còn anh ấy đáp ứng phi thường rõ ràng.” Hạ Liên cực kỳ chán nản, “Kỳ thật, hiện tại tôi hối hận, tôi vẫn có thể chịu đựng được, có lẽ một ngày nào đó anh ấy sẽ thật lòng yêu tôi.”

Nghiêm Thừa cảm thấy bản thân không thể hiểu nổi, cậu nhìn qua Diệp Dật Vân, còn Diệp Dật Vân thì lại đang suy nghĩ điều gì đó. Ngược lại Chu Lãm phi thường trấn định như thường: “Cậu và nó không có khả năng, không cần đi tìm Hạ Thiên nữa.”

“Đúng vậy, tôi chỉ nói thế thôi...”

Diệp Dật Vân nhìn Chu Lãm không có biểu tình gì trên khuôn mặt, nhưng bộ dáng ẩn ẩn tức giận, vội vàng hoà giải: “Cám ơn cậu, chúng tôi đại khái đã biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Xem ra chúng ta đều chỉ nhìn bên ngoài, loại chuyện này quả nhiên cảm giác của người yêu là sắc bén nhất. Chúng ta sẽ hảo hảo khuyên giải cậu ấy, còn cậu, kìm nén bị thương, không, cậu tự giải quyết cho tốt...”

Nghiêm Thừa chịu không được Diệp Dật Vân uốn lưỡi tổn thương người khác, ngắt lời y: “Chúng tôi đi đây, cậu nhanh chóng phần chấn lại.” Dù sao cậu sẽ không an ủi người khác, nhưng ít ra cũng không làm thương tổn người ta.

“Giúp tôi giải thích với anh ấy.” Hạ Liên thấp giọng nói sau lưng họ.

“Tôi cảm thấy tốt nhất không cần nhắc đến cậu với nó nữa.” Chu Lãm không quay đầu lại.

Diệp Dật Vân nháy nháy mắt với Nghiêm Thừa: Thiên Vương sinh khí.

4. Luyện Ái Sợ Hải Chứng - Chương 4: Chìm Trong Bùn

Trên đường trở về, không khí có chút không thoải mái, vì nhận thấy Chu Lãm chưa nguôi cơn tức, Diệp Dật Vân cũng bảo trì trầm mặc. Ngược lại Nghiêm Thừa mở miệng nói: “Kỳ thật tôi không hiểu ý cậu ta.”

“Cậu ta là nhận được quá nhiều quan tâm, nên cảm thấy bản thân cậu ta giả vờ giả vịt.” Chu Lãm hừ lạnh một tiếng.

Lúc này Nghiêm Thừa quay lại nhìn sắc mặt, vì cậu biết, Chu Lãm không nhận được quan tâm của người kia.

Kỳ thật thời điểm Hạ Thiên Kỳ vừa đến Chu gia, ở chung cùng Chu Lãm cũng không đến nỗi tệ, tuy rằng thoát nhìn Chu Lãm không tốt để gần gũi, nhưng thực tế là một người chăm sóc cẩn thận. Khi đó dường như nói Chu Lãm, cả Nghiêm Thừa, Diệp Dật Vân làm bạn với Chu Lãm, đều ở chung cùng Hạ Thiên Kỳ khá tốt. Bởi vì ngay từ đầu Hạ Thiên Kỳ đã kỳ quặc, cũng không thèm quan tâm gọi Chu Lãm là ‘anh’, sau này vẫn luôn không sửa, hơn nữa y còn đặt ra biệt danh ‘Thiên Vương’ ‘Sao sáng’ như vậy.

Chu Lãm học xong đại học thì ra nước ngoài, sau khi cha Chu bệnh qua đời thì trở về, bỏ lỡ mấy năm thanh xuân rạng rỡ nhất của Hạ Thiên Kỳ. Sau khi Chu Lãm về nước, quan hệ giữa hai anh em trở nên cực kỳ vi diệu. Đầu tiên là Hạ Thiên Kỳ bỏ công việc mà cha Chu đã cấp cho y mà còn muốn dọn ra khỏi Chu gia, lại thêm vì Hạ Thiên Kỳ lần nữa đối bạn trai bị Chu Lãm tìm đến hỏi chuyện, thậm chí cuối cùng tuyên bố ‘Không thừa nhận anh là anh trai, đừng đụng đến tôi’, hai năm quan hệ của hai người trực tiếp chìm xuống băng.

Khoảng thời gian Chu Lãm ở nước ngoài, Nghiêm Thừa giống như huynh trưởng của Hạ Thiên Kỳ. Cho đến đêm nay cậu mới đột nhiên phát hiện, nguyên lai cậu cũng không hiểu tâm tư Hạ Thiên Kỳ. Hơn nữa trước đó, cậu cũng mới phát hiện mình không hiểu tâm tư Chu Lãm. Mặc dù có hơi kinh ngạc cùng lúng túng, nhưng ít ra cậu cũng biết Hạ Thiên Kỳ đối với Chu Lãm có đủ loại coi thường cùng tránh né, nên Chu Lãm mới có thể ác cảm với Hạ Thiên Kỳ sâu muợn kia.

“Tôi cảm thấy tôi hiểu đôi chút.” Trầm mặc một hồi, Diệp Dật Vân hiếm khi nghiêm túc nói.

Nghiêm Thừa đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nhất thời không lên tiếng.

“Làm gì mà không nói,” Diệp Dật Vân mất hứng, “Tôi đây thông minh rất kỳ quái sao?”

“Thì cậu nói đi.” Chu Lãm nói.

“Tiểu tử kia chính là cảm thấy tình cảm của Hạ Thiên quá giả tạo, cũng không phải tình cảm thật của y, bất quá là muốn nắm giữ người mình thích ở bên cạnh,” Diệp Dật Vân cười lạnh một tiếng, “Vì vậy cậu ta liền vạ phần thống khổ cất lời mỉa mai Hạ Thiên.”

Chu Lãm không lên tiếng.

Nghiêm Thừa đành gượng gượng nói tiếp: “Thật sự là tâm tư mẫn cảm a, dù sao tôi cũng không hiểu lắm mấy chuyện yêu đương vi diệu này, chuyện này buồn vui chỉ có thể tự hiểu thôi.”

“Hạ Thiên thích mấy tên nhóc như vậy, khó trách luôn bị đá,” Diệp Dật Vân cảm khái một tiếng, “Y tìm một tên thần kinh thô trực tiếp áp đảo, không chừng sẽ không nhiều chuyện như vậy.”

“Phương pháp kia của cậu căn bản vô dụng, trước đừng nói y thích thần kinh thô hay không,” Nghiêm Thừa bắt đắc dĩ, “Dựa theo lời các cậu nói, Hạ Thiên quả thật có vấn đề đi.”

“Sao sáng, cậu là tên chưa yêu nên quá ngây thơ, ai mỗi lần yêu đều sẽ chân thật đâu? Mỗi người đều như vậy, ban đầu chỉ thích mà thôi, sau đó mới nghĩ phát triển như thế nào. Cho dù trong lòng Hạ Thiên thật sự có người khác thì sao chứ, y vẫn nghiêm túc kết giao với xú tiểu tử kia đi? Chỉ có thể nói tên kia không nắm chắc,” Diệp Dật Vân cười nhạo, “Thiên Vương nói rất đúng, tên kia bắt quá ỷ vào việc Hạ Thiên đối xử với y tốt, nên không có gì lại đi kiếm chuyện.”

Nghiêm Thừa lắc đầu, cậu cảm thấy Diệp Dật Vân tựa hồ nói đúng, lại ỉn ỉn có chút không đúng. Lúc này cậu cũng không muốn miệt mài theo đuổi, chỉ nói: “Không nghĩ tới cậu thật rất hiểu, nhìn với ánh mắt khác xưa.”

“Từ trước đến nay tôi đều đứng ở đỉnh chỉ số EQ quan sát các cậu được không!” Diệp Dật Vân trở nên dạt dạt ý.

“Đáng tiếc, chúng ta đứng ở đỉnh chỉ số IQ cúi đầu tìm khắp nơi mà không thấy cậu.” Chu Lãm nghe xong chuyện muốn nghe, đối Diệp Dật Vân triển khai trần áp cực kỳ tàn ác.

Sau khi Nghiêm Thừa về nhà nhìn sách trong chốc lát, lại theo thường lệ bắt đầu viết vào sổ da đen, nhưng cảm thấy vô pháp tĩnh tâm, ngay cả khi kế hoạch trong sổ được viết gọn gàng theo thứ tự cũng không cách nào làm cậu cảm thấy yên tâm. Tựa hồ có một cơn lốc mạc danh kỳ diệu đảo loạn suy nghĩ của cậu, những lời nói của Hạ Liên và Diệp Dật Vân cứ cuộn cuộn trong đầu, nhưng cậu lại không bắt được trọng điểm.

Những câu nói kia lọt vào tai, cậu lại không thể hiểu được.

“Y không biết người yêu là như thế nào hoặc căn bản là sợ yêu, nên mới cố gắng giả bộ đáng như thần tình yêu.” Về mặt sáng sủa kia của Hạ Thiên Kỳ nguyên lai là sợ yêu sao? Y vẫn luôn giả bộ sao?

“Sao Sáng cậu là tên chưa yêu nên quá ngây thơ, ai mỗi lần yêu đều sẽ chân thật đâu? Mỗi người đều như vậy, ban đầu chỉ thích mà thôi, sau đó mới nghĩ phát triển như thế nào.” Lê nào nhận xét của mình thật sự quá ngây thơ? Dù sao mình đối với chuyện tình cảm cũng không muốn tiếp cận lắm. Nhưng tên xú tiểu tử Diệp Dật Vân dựa vào cái gì mà khinh bỉ mình a! Không đúng, lạc đề rồi.

Nghiêm Thừa không biết nên làm gì bây giờ, cậu biết mình kỳ thật có thể như trước đây chờ tự Hạ Thiên Kỳ khôi phục. Nhưng hiện tại cậu đã tham gia, cậu không ngừng lo lắng cho Hạ Thiên Kỳ, còn có thêm Chu Lãm.

Một phần trong tính cách Nghiêm Thừa cảm thấy cậu muốn vì bạn thân làm gì đó, nhưng lại hoàn toàn lúng túng, suy nghĩ một mảnh hỗn loạn. Cậu sẽ không nói mấy câu an ủi, cậu cũng sẽ không thể hiểu những vấn đề nhỏ nhỏ trong tình yêu, cậu không biết làm gì có thể làm cho Hạ Thiên Kỳ cảm thấy dễ chịu một chút. Còn có Chu Lãm, người bạn thân cậu vẫn luôn ẩn ẩn có chút kính nể. Người từ trước đến nay so với cậu luôn có biện pháp hành động, bản thân Chu Lãm còn không thể tháo gỡ vấn đề của Hạ Thiên Kỳ, cậu là người ngoài có khả năng làm gì được đây? Nghiêm Thừa đột nhiên sinh ra hoài nghi với bản thân mình, chẳng lẽ EQ của mình thật sự là số âm?

Mất nhìn di động, bỏ qua cái tên đục nước béo cò Diệp Dật Vân, cậu chỉ còn một người bạn đáng tin cuối cùng.

“Cuối tuần này tôi muốn đi thăm Hạ Thiên Kỳ, anh cùng đi luôn không?”

“Hào a, tôi cũng đang có ý đó. Chờ tôi sau tan tầm thứ bảy thì thế nào?”

“Thứ bảy anh còn có thể giới thiệu với tôi một quyển sách đọc trước khi ngủ.”

“Rất hân hạnh, cuối tuần gặp.”

“Ăn, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Từ lần trước sau khi trao đổi số điện thoại, Nghiêm Thừa và Kỳ Tích trừ bỏ cuối tuần gặp nhau ở thư viện, còn từ từ biến thành nhắn tin như bạn bè. Tuy rằng vẫn chỉ đôi ba câu, cũng đã có tác dụng ổn định kỳ dị.

Cho nên, lúc này cũng vậy.

Người có nụ cười ôn nhu và mình cũng không giống nhau, anh ta nhất định biết nên làm gì đi. Nghiêm Thừa nghĩ như vậy.

Nghiêm Thừa cảm thấy từ sau khi quen biết Kỳ Tích, bản thân cậu làm rất nhiều chuyện bất khả tư nghị. Bất luận luôn bị Kỳ Tích nắm mũi dắt đi, hay là đem một kiểu người trước đây cậu ghét nhất trở thành bạn bè, còn có bắt đầu nghiêm túc học nấu ăn. Những chuyện này cách đó mấy tháng mà nói với Nghiêm Thừa, cậu nhất định cười nhạt.

Còn như hiện tại, tối thứ năm sau giờ làm việc, Nghiêm Thừa ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Kỳ Tích.

“Nghiêm Thừa, cậu hiện tại đang ở nhà sao?”

“Ân, tôi đang ở nhà.” Nghiêm Thừa vừa trả lời, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay dự báo thời tiết buổi tối có mưa, cậu ghét trời mưa nên vừa hết giờ làm liền về nhà.

“Thật tốt quá,” bên kia đầu dây thở ra một hơi, “Tôi nhớ cậu ghét trời mưa, tối nay hẳn sẽ không ở lại công ty.”

Nghiêm Thừa khe khẽ giương khóe miệng, làm bộ như không phải vì đối phương nhớ rõ sở thích của mình mà cao hứng. “Có chuyện gì không?”

“Là như thế này, hôm nay bạn tôi đúng lúc cho tôi con cua, cua sống a! Tôi ăn cũng không nhiều, muốn nhân lúc còn tươi cho cậu một chút, cậu biết làm cua như thế nào đi?”

“Tôi sẽ hấp. Khoan khoan, cho tôi... là bây giờ sao?” Nghiêm Thừa lập tức đứng lên.

“Ân, vừa nghe cậu đang ở nhà tôi liền đi, hiện tại đã xuống dưới lầu rồi, cậu không cự tuyệt được đâu.” Thanh âm Kỳ Tích nghe thực khoái trá.

“Nhưng bên ngoài đang mưa.” Nghiêm Thừa bước đến bên cửa sổ. Ngoài cửa là màn mưa thu, làm ướt lá ngô đồng, có vẻ thanh lãnh tiêu điều.

“Tôi cũng không ghét mưa,” Kỳ Tích tựa hồ cười nói, “Xuân phong đào lý hoa khai nhật, Thu vũ ngô đồng lạc diệp thì.”

“Tây cung nam nội đa thu thảo, Lạc diệp mãn giai hồng bất tảo.” Nghiêm Thừa theo thói quen nói tiếp theo, “Không đúng, đây không phải lúc làm thơ đi? Hơn nữa ‘Trường hận ca’ cũng quá thê thảm. Khoan khoan, tôi cũng không muốn nhắc, anh biết nhà tôi ở đâu sao?”

“Biết a, vào lần đầu tiên chúng ta đi cùng nhau không phải cậu đã nói rồi sao?” Kỳ Tích nhẹ nhàng trả lời.

“Phải không?” Nghiêm Thừa lại khe khẽ giương khóe miệng, khắc chế ‘một chút’ cao hứng trong lòng.

“Cậu hảo hảo ở nhà chờ tôi nhấn chuông cửa.”

“Ân, trời mưa đi đường cẩn thận. Tôi chờ anh.” Sau khi cúp điện thoại, bản thân Nghiêm Thừa cũng muốn nổi da gà, nói ba chữ cuối cùng cũng thực trôi chảy, nhớ lại thấy thực đáng sợ.

Bây là tám giờ bốn mươi ba phút tối thứ năm, từ tám giờ đến mười giờ là thời gian Nghiêm Thừa đặc biệt sắp xếp sẽ nghe nhạc và đọc sách vì ngày mưa. Nhưng hiện tại cậu tắt nhạc đi, cũng không nhìn đến sách, trong lòng mơ hồ bắt đầu mong đợi.

Kỳ Tích có chút khiết phích, dọn dẹp gì đó trong nhà? Hôm qua đã làm hết một tiếng đi. Bài trí đều rất ngăn nắp, phòng bếp cũng rất sạch sẽ. Còn để trước sân một đôi dép sạch sẽ bên trong...

Không đúng! Nghiêm Thừa đột nhiên ngừng lại. Minh bây giờ là người bị quấy rầy thời gian nghe nhạc cùng đọc sách, mình hẳn phải sinh khí mới đúng, đến tột cùng đang chờ mong gì chứ! Đây nhất định là phép thuật của Kỳ Tích!

Cho nên mới nói, từ sau khi quen biết Kỳ Tích, Nghiêm Thừa làm rất nhiều chuyện bất khả tư nghị.

Đại khái gần ba mươi phút sau, chuông cửa nhà Nghiêm Thừa vang lên. Đây là chuông cửa của tòa nhà, Kỳ Tích đã đến dưới lầu. Sau khi Nghiêm Thừa mở cửa cho anh, tâm tình đột nhiên trở nên khẩn trương. Một chút nữa phải nói chuyện khách sáo thế nào đây? Muốn lưu anh ta lại trong chốc lát sao? Không xong, hình như quên pha trà!

Người càng để ý lại càng dễ luống cuống, Nghiêm Thừa cũng không biết mình tại sao lại muốn để ý Kỳ Tích. Có lẽ chính là cảm giác khủng hoảng khi vùng cá nhân bị xâm lấn, tóm lại khi Kỳ Tích dùng biểu tình ôn hòa trước sau như một bước vào cửa, Nghiêm Thừa mới thâm nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù Kỳ Tích ra ngoài vào ngày mưa, cũng không làm người ta cảm thấy chật vật. Anh đem cán dù dựa nghiêng ở huyền quan, lấy túi giữ ấm quàng trên vai đưa cho Nghiêm Thừa: “Tôi đặt trong hộp giữ ấm mang đến, chân đã cọt chắc, yên tâm. Cậu có thể đem nó để vào ngăn lạnh, cũng có thể đặt trong nước. Tóm lại nhanh chóng ăn luôn a.”

Nghiêm Thừa nhận lấy, thấy Kỳ Tích bộ dáng tựa hồ muốn xoay người đi, nhin không được hỏi: “Anh không vào ngồi một chút sao?” Vì cái gì lẩm miệng a, ngu ngốc!

“Nha, có thể không?” Kỳ Tích quay đầu nhìn cậu, ý cười trong mắt bị ánh đèn chiếu lên trong suốt.

Nghiêm Thừa bối rối mấy giây: “Đương nhiên có thể.” Lúc này còn có thể cự tuyệt sao?

Nghiêm Thừa mời Kỳ Tích đến ngồi ở phòng khách, bản thân đi vào phòng bếp pha trà. “Tôi không uống nước giải khát, trong tủ lạnh có mạch trà tự pha. Hay anh muốn uống trà nóng, trà túi lọc? Đồng ý nhé?”

“Tôi thích hồng trà.” Kỳ Tích trả lời rất tự nhiên.

Nghiêm Thừa gật đầu, bản thân cũng khá thích trà túi lọc. Nho nhỏ hợp ý làm cậu có chút cao hứng.

Cái gọi là pha trà cũng không có quá trình phức tạp, Nghiêm Thừa không có khay trà, cũng không cần đầy đủ trà cụ, chỉ là trà cụ đơn giản phổ biến. “Nước cũng dùng bình đun sôi, tôi biết có những người sẽ dùng nước khoáng.” Nghiêm Thừa ra vẻ tùy ý nói.

Kỳ Tích nhận tách trà: “Không sao, tôi uống trà cũng không để ý.”

Nghiêm Thừa nhấp một ngụm trà, thẩm thả lỏng một chút.”

“Tôi đột nhiên tự ý chạy đến, có phải đã phá hỏng kế hoạch tối nay của cậu không?” Kỳ Tích hơi thấy có lỗi.

“Kỳ thật chỉ nghe nhạc đọc sách một chút, không tính là kế hoạch nhất định phải hoàn thành.” Nghiêm Thừa trái lương tâm trả lời.

Kỳ Tích đùa: “Tôi nhớ cậu đọc sách cũng sẽ nghiêm túc tuân theo kế hoạch nên tối nay muốn đến nhìn xem như thế nào.”

Thăng thẩn! Nghiêm Thừa cúi đầu nhấp ngụm trà, không trả lời.

“Phốc.” Kỳ Tích có chút nhẹn không được cười nói, “Không phải thật sao?”

Nghiêm Thừa nhướng mày.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Kỳ Tích vỗ tay nói, “Ngô, không bằng chúng ta bắt đầu đọc, giống như cùng nhau đọc sách!”

Mắt Nghiêm Thừa sáng lên, cậu muốn nghe Kỳ Tích đọc đã lâu. Vốn tưởng sẽ chỉ là vọng tưởng, không nghĩ đến thế nhưng lại có thể thực hiện. “Để phạt, vậy cậu đọc đi.” Nghiêm Thừa ra vẻ trấn định, kỳ thật trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Kỳ Tích nhìn Nghiêm Thừa tựa hồ thật cao hứng, lại cố sức che giấu, vẫn duy trì bộ dáng trang nghiêm, cảm thấy thập phần thú vị. Vì thế cũng hào phóng đáp ứng: “Có thể giúp cậu hoàn thành kế hoạch tối nay là được.”

Nghiêm Thừa từ thư phòng lấy ra quyển sách cậu đang đọc tối nay: “Kế hoạch tối nay tôi đọc quyển ‘Rose’ này.”

Kỳ Tích cầm quyển sách vừa nhìn, đại thán: “Cứu mạng, cậu tha cho tôi đi!” Nguyên lai đó là quyển ‘Diệp chi thi tuyển’ bản Anh – Hán.

“Phần tiếng Anh cũng nhờ anh hết.” Nghiêm Thừa cười nói.

Rõ ràng mấy ngày trước còn nóng như đang trong hè, nhưng đêm nay bắt đầu mưa, cũng ngăn không được cơn lạnh. Thật giống tâm tình cuồng nhiệt, từ hè bước sang thu, đột nhiên chỉ còn lại một mình mình vắng

vắng lặng lặng.

Hạ Thiên Kỳ rung mình một cái, áo tay ngắn y mặc còn bị mưa ướt đẫm. Nhưng cũng chẳng để tâm, dù sao tâm tình của y cũng đang lạnh lẽo.

Xe buýt thành phố xuyên qua màn mưa, Hạ Thiên Kỳ từ cửa sổ xe nhìn ra, người trên đường đều đang mở dù, đèn thấp tán dù, ánh đèn neon chiếu xuống bọn họ đầy màu sắc. Đều giống nhau a, bất luận thay đổi nhiều hay ít đối tượng kết giao, kết quả cũng giống nhau.

“Kỳ thật, chính mày có chút vấn đề, không thì cũng sẽ không thất tình. Nói không chừng, Hạ Liên nói có lý nha?”

“Anh không biết thế nào là yêu, hoặc căn bản là sợ yêu, cho nên mới cố gắng giả vờ như chuyên gia tình yêu.”

Không phải như vậy, mình không có giả vờ. Hạ Thiên Kỳ đặt trán lên cửa kính xe buýt, mưa bụi ngoài cửa sổ bay vào làm ướt gò má y, lạnh băng, ướt đẫm. Không bị thương đến phát khóc, cũng không có cảm giác bị thương tổn quá lớn nào đó. Chính là mệt muốn chết đi, giống như người cố gắng vui hết mình, cuối cùng lại không giữ được bất kỳ ai, lập tức mệt mỏi.

Không nói rõ được cảm xúc, Hạ Thiên Kỳ khe khẽ hát. Lần này y lại thất tình không biết có phải hay không biểu hiện quá mức khác thường, nhân viên pha chế và ban nhạc thông đồng với nhau, liên tục cả tuần nay đều diễn mấy tình khúc bi thảm. Bị bọn họ làm cho không thể tránh né, tối nay y dứt khoát đi ngoài hít thở không khí.

Không phải ngày thường chỉ cười nhạo bọn họ độc thân thôi sao, đến mức giờ đây lại chĩa mũi dùi vào tôi? Cái gì mà ‘lấy độc trị độc’, ‘nghe thử người khác còn bi thảm hơn’, đều là kiếm cớ! Đáng hận nhất chính là ban nhạc còn viết ca khúc mới an ủi y, ca từ cũng tệ muốn chết!

“Kỳ vọng quá nhiều, sau đó lại từ trong thất vọng mãi thành quen...”

Làm sao có thể a, ngu ngốc!

“Xin chào!” Nghiêm Thừa đêm nay đón nhận chuông cửa reo lần thứ hai có dự cảm không tốt, có khác thường lần yêu dị.

Tiếng trả lời khó nghe: “Vừa ơi vừa ơi mở cửa!”

...

“Ai đấy?” Nghiêm Thừa đỡ trán, tuy rằng trong lòng cậu đã có đáp án.

“Cậu đã thành tâm thành ý hỏi, tôi đây liền từ bi nói cho cậu biết...”

“Không cần, cảm ơn. Tôi không muốn biết.” Nghiêm Thừa cắt ngang lời người bên ngoài.

Nghiêm Thừa còn chưa xoay người, chuông cửa lại kiên nhẫn vang lên.

“...”

“Cậu có bản lĩnh đoạt nam nhân, thì cậu có bản lĩnh mở cửa a! Chớ tránh bên trong không lên tiếng...”

Nghiêm Thừa thở dài, cắt ngang lời y: “Diễn khúc chia ly xong chưa?”

“Sao Sáng, tôi mắc mưa, rất lạnh...” Hạ Thiên Kỳ đáng thương hề hề nói.

“Lên đây đi.” Nghiêm Thừa vạn phần buồn bực ấn nút mở cửa.

“Là Hạ Thiên (mùa hè)?” Kỳ Tích tựa hồ nghe đoạn đối thoại của bọn họ, kiềm không biểu tình buồn cười.

Nghiêm Thừa: “Tôi nhìn là Thu Thiên (mùa thu).”

Cửa vừa mở ra, ‘Thu Thiên Kỳ’ đầu tóc ướt sũng bước vào, thanh âm cũng như gió thu cuốn hết lá vàng: “Sao Sáng, cả người tôi không khỏe lắm...”

Nghiêm Thừa nhặt lấy một phiến lá ngô đồng trên vai y, ném khăn mặt cho y: “Lau đi rồi bước vào.”

Kỳ Tích rót một tách trà nóng: “Hạ Thiên cậu uống tách trà nóng, tôi nấu trà gừng cho cậu đi.”

“Cảm ơn... Nha, nha, nha! Kỳ Tích anh thế nào cũng ở đây!” ‘Thu Thiên Kỳ’ quá sợ hãi.

“Ân, có chút việc.” Kỳ Tích kinh miêu đạm tả nói.

‘Thu Thiên Kỳ’ chống nạnh, đối Nghiêm Thừa bày ra gương mặt của mụ đàn bà chanh chua: “Hảo a, cậu quả nhiên sau lưng tôi tìm nam nhân...”

“Còn diễn nữa tôi gọi điện thoại cho Chu Lãm.” Nghiêm Thừa liếc nhìn y một cái.

‘Thu Thiên Kỳ’ lập tức ngoan ngoãn ngồi uống trà nóng.

Đợi sau khi ‘Thu Thiên Kỳ’ xử lý xong tự mình biến lại thành Hạ Thiên Kỳ, ngồi vào chỗ của mình trong phòng khách của Nghiêm Thừa. Còn Kỳ Tích đi nấu trà gừng như lời nói.

“Sao Sáng, không đơn giản a.” Hạ Thiên Kỳ đối với phòng bếp chớp chớp mắt.

Nghiêm Thừa lặng yên lấy di động ra.

“Đừng! Tôi sai, tôi sai!” Hạ Thiên Kỳ lập tức xua tay.

“Sao lại mặc danh kỳ diệu mặc mưa, còn tới nhà tôi?” Tuy bị cắt ngang màn đọc sách mong chờ đã lâu, nhưng Nghiêm Thừa vẫn rất lo lắng tình trạng của người trước mắt này.

“Là trời mưa rất mặc danh kỳ diệu,” Hạ Thiên Kỳ lắc lắc đầu, lại nhu nhu cái mũi, “Tôi vừa mới ra khỏi cửa liền mặc mưa, dứt khoát trốn lên xe buýt. Rất lãng mạn đi, tôi tùy tiện lên xe buýt, mặc danh kỳ diệu liền đến dưới lầu nhà cậu.”

Nghiêm Thừa nhìn gia hỏa y như đại hình khuyến, cân nhắc có nên cho y biết hay không, bọn họ đã gặp Hạ Liên nói chuyện.

“Tôi hỏi thật, Kỳ Tích như thế nào lại ở nhà cậu?” Hạ Thiên Kỳ hỏi.

Nghiêm Thừa mạn bất kinh tâm trả lời: “Anh ta mang đồ đến cho tôi.”

“Quan hệ cá nhân quá nhanh a...” Hạ Thiên Kỳ lại bắt đầu thở dài thở ngắn.

Nghiêm Thừa lặng lẽ móc di động ra.

“Tôi không nói, tôi không nói là được chứ gì!”

Kỳ Tích vẫn chưa ra khỏi phòng bếp, Nghiêm Thừa thở dài, quyết định vẫn làm theo suy nghĩ của mình: “Mấy hôm trước chúng ta có đi...” Lời còn chưa dứt, di động liền reo lên. Cậu vừa cầm lên đã thấy, Chu Lãm.

“Giám đốc buổi tối vui vẻ.” Nghiêm Thừa thấy mình tối nay bị quấy rầy nghiêm trọng.

“Người ở quán bar nói Hạ Thiên không mang theo dù đã ra ngoài, điện thoại còn tắt. Cậu có biết y ở đâu không?”

Nghiêm Thừa nhìn đại khuyến kim mao đang rung đùi đắc ý ở sofa đối diện, cắn răng nói: “Tôi làm sao có

thể biết y sẽ ở nhà tôi?”

“Giữ y lại.”

“Dám chạy thử xem...” Nghiêm Thừa mặt lạnh nói, “Cậu định làm gì?”

“Không có gì.” ‘Thu Thiên Kỳ’ đang định chạy trốn cúi đầu trả lời.

Nghiêm Thừa bày ra tư thế gia trưởng: “Nói thật.”

“Trước khi ra ngoài rất bức bối, tắt di động.” ‘Thu Thiên Kỳ’ ngoan ngoãn trả lời, Nghiêm Thừa trong một khoảng thời gian dài thật sự đắm đuối vị trí huynh trưởng, hơn nữa Sao Sáng nghiêm túc sinh khí thực đáng sợ.

“Tôi cả thấy cậu nên hảo hảo nói chuyện với anh cậu,” Nghiêm Thừa nhu nhu ấn đường, “Tôi thật không hiểu đến tột cùng các cậu đang nghĩ gì. Mấy hôm trước chúng ta đến gặp Hạ Liên.”

“Cái gì?” Hạ Thiên Kỳ trợn mắt.

“Không phải tôi chủ mưu.” Nghiêm Thừa lập tức phủ sạch quan hệ.

Hạ Thiên Kỳ tức đỏ mặt, trợn mắt nhìn nửa ngày, mới nói: “Các cậu nhất định đến hỏi cậu ta nguyên nhân đi.”

“Àn.”

Hạ Thiên Kỳ suy sụp ngồi xuống, tay vò mái tóc ngắn, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tôi rất buồn cười đi...”

Nghiêm Thừa thành thật nói: “Kỳ thật tôi không hiểu ý cậu ta lắm.”

“Tôi cũng không hiểu a,” Hạ Thiên Kỳ ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng, “Sao Sáng, không hổ là hảo huynh đệ! Hất xì!”

Kỳ Tích từ phòng bếp bưng tách trà gừng ra: “Nhân lúc còn nóng uống đi, uống xong tắm nước nóng.” Mặc dù vượt quá đề nghị chủ nhà, nhưng Nghiêm Thừa cũng không cảm thấy mất hứng, ngược lại có chút hưởng thụ loại thân mật không có ở ngoài.

“Trà gừng... Vị xa xưa a,” Hạ Thiên Kỳ ngửi được vị cay nồng nhịu mảy, “Tôi có thể không cần uống được không?”

Kỳ Tích cười nói: “Không thể.”

“Uống xong đi tắm.” Nghiêm Thừa gõ đầu y một cái.

“Tôi muốn méc với anh trai các anh khi dễ tôi...” Hạ Thiên Kỳ một bên lẩm bẩm một bên nhận tách trà. Y cho đến giờ đều như vậy, rất ít nhắc đến danh xưng này trước mặt Chu Lãm, bên ngoài thời điểm cáo mượn oai hùm lại không tránh né.

Nhân lúc Hạ Thiên Kỳ đi tắm, Nghiêm Thừa cùng Kỳ Tích dọn dẹp sách vở, trà cụ cùng tách trà. Trong lòng Nghiêm Thừa có chút thư thái lảng lảng, lúc đối diện với Hạ Thiên Kỳ, Kỳ Tích mơ hồ có cảm giác đứng cùng chiến tuyến với cậu. Đây vừa lúc là tự giác, khiến Nghiêm Thừa cảm thấy mình và Kỳ Tích giống như hình thành một liên kết nho nhỏ. Cho dù có Hạ Thiên Kỳ là người bạn chung, cũng vô pháp xâm phạm sự ăn ý giữa bọn họ.

“Kế hoạch đọc sách tối nay của cậu làm sao bây giờ? Không thực hiện được.” Kỳ Tích có chút tiếc hận mà nói.

Nghiêm Thừa đã mở quyển kế hoạch ra sửa lại: “Không sao, đã hoàn thành gần 90%. Dù sao bị đám người này phá nát kế hoạch cũng không phải lần thứ nhất thứ hai, mấy chuyện này tôi đã sớm quen.”

“Tuy cậu luôn nói mình bạc tình, ghét phiền phức, nhưng thực tế vẫn rất quan tâm bọn họ đi.” Kỳ Tích cười nói.

Bút Nghiêm Thừa lệch một chút, viết sai rồi, vừa ngượng vừa giận nói: “Không muốn nói đến mấy chuyện buồn nôn này!”

Chu Lãm vào lúc Hạ Thiên Kỳ vừa tắm xong đi ra, mang theo hơi ẩm toàn thân, mái tóc ngắn ướt đầm còn nhỏ nước.

“Nha, Thiên Vương!” Hai anh em lúng túng cất tiếng chào.

Chu Lãm hơi có lỗi gật đầu với Nghiêm Thừa, sau đó đem cái túi cầm trên tay ném về phía Hạ Thiên Kỳ: “Mặc áo khoác vào, theo tôi trở về.”

Trong tay Hạ Thiên Kỳ còn cầm khăn lau tóc, không kịp đưa tay bắt lấy, bị túi đập vào mặt, có chút tức giận nói: “Tự tôi về!”

“Cậu nên như thế,” Chu Lãm tựa hồ có chút sinh khí, “Cậu còn tự gây sự trong quán bar của mình, còn uống rượu tạt máy chạy loạn, còn ban đêm chạy đến nhà người khác gây phiền hà.” Nghiêm Thừa nhìn trên áo khoác Chu Lãm ướt từng mảng lớn, có thể thấy người nào đó đúng thật đã lo lắng một trận.

Hạ Thiên Kỳ tự nhiên cảm giác được Chu Lãm đang xoi mói: “Tôi đến quán của tôi chơi thì sao, không mượn anh xen vào!”

“Đúng vậy, là quán của cậu, cổ phần của tôi đều để ụy cậu hết!”

“Vốn đã không muốn tiền của anh! Hơn nữa Sao Sáng là người khác sao? Sao Sáng là anh tôi!”

“Cậu ta là anh cậu,” Chu Lãm cười lạnh một tiếng, “Tôi đây là gì?”

“Bây giờ bày ra thái độ anh cả giáo huấn tôi? Dù sao chúng ta vốn không phải anh em, cho đến bây giờ cũng không phải!” Hạ Thiên Kỳ không khách khí nói.

“Cậu còn muốn ấu trĩ đến bao giờ đây?”

...

Kỳ Tích nháy mắt với Nghiêm Thừa: Cậu thật sự không hòa giải a.

Nghiêm Thừa lắc đầu: Không phải lúc nói xen vào.

“Tôi ấu trĩ? Tôi ấu trĩ?” Hạ Thiên Kỳ giận đỏ mắt, “Là ai nói không xem tôi là anh em trước hả?”

“Tôi nói.” Chu Lãm bình tĩnh gật đầu.

“Vậy... vậy mà anh còn nói tôi ấu trĩ!” Hạ Thiên Kỳ bị sự cứng đầu của người kia làm cho cà lăm.

“Lập trường bất đồng,” Chu Lãm nhặt túi lên, đem áo khoác ném lên đầu Hạ Thiên Kỳ, “Cậu muốn yêu đương anh trai cậu?”

“Ai... ai muốn cùng anh...” Hạ Thiên Kỳ giật áo khoác xuống, nhưng đầu óc đã một mảnh hỗn loạn, “Anh đến tốt cùng đang nói về mình hay nói về Sao Sáng a? Không đúng, chuyện đó và yêu đương liên quan gì nhau?” Hạ Thiên Kỳ cứ vò mái tóc vàng của mình.

Nghiêm Thừa và Kỳ Tích đứng bên cạnh đã muốn nội thương, Thiên Vương kỳ thật bảo bọc nha!

“Tôi nói không xem cậu là em trai, đương nhiên là vì tôi thích cậu.” Mấy ngày nay Chu Lãm tựa hồ nghĩ thông suốt, dứt khoát lười đi đường vòng.

Thăng thẳng nha!

Vẻ mặt Hạ Thiên Kỳ ngu ra giống như sét đánh ngang tai: “Ha?”

“Vì sao cậu để ý quan hệ anh em như vậy, hay cậu tương đối thích huynh đệ cảm đoạn?” Tiếp tục thăng thẳng.

Hai gò má Hạ Thiên Kỳ bắt đầu ửng đỏ, lỗ tai còn bốc lên hơi nước: “Hả?”

“Vốn không phải anh em ruột, không sai a. Vì mấy câu mà cứ hực hặc nhiều năm như vậy, cậu còn không ầu trĩ?” Chu Lãm nói như đúng rồi.

“Thiên... Thiên Vương anh... anh vô sỉ!” Đầu óc Hạ Thiên Kỳ rối cực hoạt động trở lại, nhưng câu trả lời ngoài sức tưởng tượng.

Đến lượt Chu Lãm ngây ngẩn cả người.

“Anh... anh cứ nhiên yêu em trai? Đây là không đúng!” Suy nghĩ của Hạ Thiên Kỳ đang lên xuống ở mức độ gây bất ngờ, “Anh bị bệnh!”

Chu Lãm nhướng mày. Nghiêm Thừa cùng Kỳ Tích tiếp tục nội thương.

“Thiên... Thiên Vương anh quá vô sỉ!” Hạ Thiên Kỳ tung cửa chạy ra.

“Cậu ta không biết cậu ta một bên đỏ mặt một bên ngây ngô cười hoàn toàn không có sức thuyết phục?” Nghiêm Thừa bắt đầu dĩ nhiên.

“A,” Chu Lãm diện vô biểu tình như trước, “Cậu ta lúc thẹn thùng đều mang bộ dáng ngu ngốc kia.”

“Tôi cảm thấy tôi đang chứng kiến một chuyện khủng khiếp.” Kỳ Tích cảm thán.

“Bất quá,” Nghiêm Thừa tổng kết cuối cùng, “Cậu ta quả thật khá thích huynh đệ cảm đoạn a.”

Được bạn thân diễn một màn thông báo cực hay ngay tại nhà mình, Nghiêm Thừa chưa từng nghĩ qua tình huống này. Từ đương sự đến quá trình xảy ra tất cả đều ma quái huyền ảo.

Chu Lãm như thế nào lại mặc danh kỳ diệu ‘luyện đệ’? Trong người Hạ Thiên Kỳ cứ nhiên còn có kiểu ‘thẹn thùng’ kia tồn tại?

Nghiêm Thừa không khỏi lắc đầu, đột nhiên nghĩ – mình không phải không cẩn thận xuyên qua một không gian tồn tại song song khác, nói không chừng chuyện bất bình thường kế tiếp là với chính mình đi?

Hoang đường suy đoán, lại lần nữa thành câu tiên tri.

5. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 5: Sét Giữa Trời Quang

‘Kế hoạch B khẩn cấp’ của Nghiêm Thừa dùng để xử lý sự kiện trọng đại đột ngột xảy ra ngoài kế hoạch. Tỷ như bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn hoặc đột nhiên phát bệnh vân vân, hoàn toàn có thể hủy bỏ hoặc thay đổi kế hoạch ngày đó. Trên đây, vẫn là Diệp Dật Vân nói nhăng nói cuội.

Vì ‘quyền lợi bạn bè’ lần trước đã dùng hết, lần này Diệp Dật Vân xấu xa đưa ra ‘kế hoạch B khẩn cấp’, tất nhiên yêu cầu gặp mặt hội ý với Nghiêm Thừa.

“Thiên Vương chỉ nói cậu ta làm rõ với Hạ Thiên, đến tốt cùng là tình huống gì a Thái Đầu! Cậu lúc đó tốt xấu gì cũng trực tiếp gọi điện thoại cho tôi a! Nếu tôi không quan tâm bạn bè đi hỏi tình hình gần đây của Thiên Vương, các cậu còn không muốn cho tôi biết gì hết. Tôi như thế nào lại quen biết mấy người bạn ăn hại như các cậu chứ!” Diệp Dật Vân ca cẩm bên kia điện thoại.

Câu sau cùng hẳn là phải ám ý cậu mới đúng, Nghiêm Thừa oán thăm. “Không có tình huống gì đặc biệt, chỉ là làm rõ thôi.”

“Đầu đuôi ra sao, khúc giữa thế nào?”

Nghiêm Thừa có thể tưởng tượng bộ dáng đang sôi máu bà tám của Diệp Dật Vân bên kia: “Cậu đi hỏi Chu Lãm cùng Hạ Thiên Kỳ đi, đương sự miêu tả tương đối trực tiếp hơn.”

“Thiên Vương mà nói tôi còn đi hỏi cậu hả?” Diệp Dật Vân bên kia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a. “Tiểu Hạ Thiên căn bản không nghe điện thoại của tôi!”

“A, vậy có thể cậu ta còn đang mắc cỡ đi.” Nghiêm Thừa cũng rất hối hận mình đã nghe điện thoại người kia.

“Mắc cỡ?” Trong thanh âm Diệp Dật Vân đều lộ ra vô hạn tò mò tò mò tò mò tò mò tò mò tò mò tò mò tò mò...

Nghiêm Thừa chỉ có thể thở dài: “Tôi vì sao lại nhận thức tên gia hỏa cậu a.”

Lần này Nghiêm Thừa không muốn nhắc đến vấn đề tình cảm bởi vì sự kiện thông báo kia diễn ra ở nhà cậu, bị bắt khai trương ‘đêm giải trí’ cùng đám bạn ăn hại.

“Thái Đầu cậu ngàn vạn lần không cần mang tư tưởng đảm nhiệm,” Diệp Dật Vân làm bộ làm tịch nói, “Lần này là vì đảm nhiệm ‘kế hoạch B khẩn cấp’ mà thay đổi lộ trình.”

Nghiêm Thừa chỉ muốn về nhà sớm một chút: “Xin cậu lấy hình dáng trưởng thành nói chuyện với tôi được không?” Chỉ có học sinh tiểu học mới thích suy diễn này nọ thôi.

“Tình huống lúc đó đến tột cùng là thế nào?” Diệp Dật Vân vẻ mặt tò mò, nhưng nháy mắt lại cố gắng dồn nén lại, “Tôi xuất phát từ lập trường quan tâm bạn bè mới để ý chuyện này.”

Thôi xin cậu! Nghiêm Thừa thật muốn trợn mắt, bất quá muốn nhanh chóng thoát khỏi tên gia hỏa bà tám này, đành đơn giản rõ ràng tóm tắt thời gian địa điểm nhân vật và sự kiện nói hết.

“Trực tiếp a!” Tuy rằng phi thường bất mãn Nghiêm Thừa rề rề kể lại, nhưng Diệp Dật Vân vẫn đạt thỏa mãn nhất định, “Thiên Vương không hổ là hán tử chân chính, nam nhân thông báo chính là muốn trực tiếp!”

“Trừ bỏ trực tiếp thông báo, chẳng lẽ còn phương thức nào khác sao?” Nghiêm Thừa nhin không được hỏi.

“Ha? Nga, tôi quên chỉ số EQ của Thái Đầu cậu quá thấp,” biểu tình ‘tôi biết mà’ trên mặt Diệp Dật Vân, “Luôn có người sẽ làm những chuyện ‘khó mà nói thành lời’, cho dù bị cự tuyệt thì trước đó cũng có một ít hiểu lầm ái muội. Còn có cách như viết thư tình, nhắn tin, hát tặng để bày tỏ, thật sự rất súc tích. Tôi cảm thấy nam nhân lãng mạn chính là đối diện nhau, thẳng thắn bày tỏ tình cảm, cho dù bị cự tuyệt thì sẽ khó coi, nhưng bày tỏ phi thường có thành ý, không có gì nuối tiếc.”

“Cậu còn rất am hiểu đi.” Nghiêm Thừa tuy không hiểu cái gọi là ‘nam nhân lãng mạn’ của Diệp Dật Vân lắm, nhưng nghe tên gọi cũng thật thú vị.

“Đương nhiên,” Diệp Dật Vân ưỡn ngực, “Nếu người nào được tôi thích, đó thật sự là phúc khí của cô ấy.”

“Vậy mà giờ vẫn đang cô đơn một mình.” Nghiêm Thừa cười nhạo.

“Khả ngộ bất khả cầu biết không?” Diệp Dật Vân mắt hững, “Tôi sẽ không giống kiểu tích cực chủ động của Hạ Thiên, cũng sẽ không giống dạng kháng cự tiêu cực như cậu, tôi chỉ thuận theo tự nhiên!”

“Tôi mới không có kháng cự tiêu cực. Tôi không có ham muốn ‘yêu thích người khác’, cũng thuận theo tự nhiên.” Nghiêm Thừa nhú mày.

“Thái Đầu, nói không chừng một ngày nào đó cậu sẽ gặp người chân chính,” vẻ mặt Diệp Dật Vân nghiêm túc vỗ vỗ vai bạn thân, “Đương nhiên cậu sẽ thật lòng yêu người đó, sẽ cam tâm tình nguyện bỏ đi sợ hãi và thành kiến, bất giác bị thu hút, cho dù như thiêu thân lao đầu vào lửa cũng không nuối tiếc.”

“Ừ, đừng nói sến rện như vậy, buồn cười quá đi a.” Nghiêm Thừa nhìn Diệp Dật Vân trình trọng, rất muốn cười.

Diệp Dật Vân giả: “Tôi quan tâm cậu được không! Nếu không, cậu nói thử coi, với Kỳ Tích kia đã xảy ra chuyện gì?”

Nghiêm Thừa ngơ ngác: “Sao cậu biết Kỳ Tích.”

“Khụ, cậu đừng nói với Tiểu Hạ Thiên chuyện này,” Diệp Dật Vân có chút ngại ngùng nói, “Mỗi bằng hữu bên cạnh Hạ Thiên, tôi và Thiên Vương đều biết.”

Nghiêm Thừa chấn kinh: “Hai người các cậu thật là đáng sợ, quả nhiên là có bệnh!”

“Không được nói với Hạ Thiên a,” Diệp Dật Vân lảng sang chuyện khác, “Nói mau, cậu và Kỳ Tích đã xảy ra chuyện gì, cậu ta là kiểu cậu ghét nhất đi!”

“Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì.” Nghiêm Thừa tuy ở chung cùng Kỳ Tích rất hòa hợp, nhưng đối với chuyện luôn bị đối phương nắm mũi dắt đi, vẫn có chút buồn bực. Vì thế thành thật đem quá trình tương giao với Kỳ Tích đều nói hết với Diệp Dật Vân.

...

“Không tốt a! Thái Đầu,” nghe Nghiêm Thừa kể lại xong, Diệp Dật Vân lập tức đứng lên, nghiêm túc nói, “Tôi đã sớm muốn hỏi cậu đã nghĩ đến chưa, dựa vào khả năng kiểm chế biến thái của cậu mà nói, kiểu người cậu ghét kỳ thật chính là kiểu cậu thích?”

“Cái gì?” Nghiêm Thừa bị làm cho hoảng sợ đến không hiểu gì luôn.

“Cậu ghét việc không kiểm chế được và bị thu hút, cho nên trong tiềm thức bài xích kiểu người mình thích. Thái Đầu, tôi nói thật nhé, nói không chừng cậu kiểu ‘ôn nhu hiền lành’ cậu vẫn ghét thật ra là kiểu cậu thích. Mà cậu bây giờ lại làm bạn cùng kiểu người đó, còn vì cậu ta mà thay đổi vài chuyện...” Diệp Dật Vân búng tay, “Thái Đầu, cậu không phải thích cậu ta chứ?”

Sét đánh giữa trời quang!

“Đừng nói giỡn, cậu nói gì vậy a?” Nghiêm Thừa lắc đầu.

“Nghiêm Thừa, cậu biết rõ nhất a, cậu không phải thích Kỳ Tích chứ?”

“Cậu ghét việc không kiểm chế được và bị thu hút, cho nên trong tiềm thức bài xích kiểu người mình thích.

Thái Đầu, tôi nói thật nhé, nói không chừng cậu kiểu ‘ôn nhu hiền lành’ cậu vẫn ghét thật ra là kiểu cậu thích. Mà cậu bây giờ lại làm bạn cùng kiểu người đó, còn vì cậu ta mà thay đổi vài chuyện...” Diệp Dật Vân búng tay, “Thái Đầu, cậu không phải thích cậu ta chứ?”

“Nghiêm Thừa, cậu biết rõ nhất a, cậu không phải thích Kỳ Tích chứ?”

Nghiêm Thừa cảm thấy đau đầu, Diệp Dật Vân nói giống như mở chiếc hộp Pandora, rất nhiều vấn đề tựa như dịch bệnh vô pháp trị tận gốc chưa bao giờ nghĩ đến, giờ trong đầu cậu nhanh chóng mọc rễ nảy mầm.

Vì sao lại ghét người ôn hòa? Trước đây Nghiêm Thừa chưa bao giờ nghĩ đến, cậu cùng kiểu người này chưa từng có ân oán, chính là trực giác đối với những người đó cảm thấy bài xích. Chẳng lẽ nguyên nhân thật sự giống như Diệp Dật Vân nói? Nội tâm Nghiêm Thừa một trận hoảng sợ.

Về phần vì Kỳ Tích mà thay đổi, kỳ thật cũng không nhiều, bản thân cậu rõ ràng là người nghiêm khắc. Nghiêm Thừa nhớ lại những chuyện từ lúc gặp Kỳ Tích đến nay: vì cậu hai lần mượn sách ‘ngoài kế hoạch’, vì cậu thay đổi tâm ý đến tham dự hôn lễ của cha, vì cậu nhịn không được chủ động kết giao bạn, vì cậu thay đổi số lần đến thư viện, vì cậu bắt đầu phát sinh hứng thú mới là nấu ăn, vì cậu thậm chí cảm thấy cắt ngang kế hoạch đọc sách cũng không sao...

Thôi xong! Nghiêm Thừa đỡ trán, tai họa giống như từ hộp thoát ra.

‘Sự kiện bày tỏ’ phát sinh vào thứ năm, thứ sáu Nghiêm Thừa lại bị Diệp Dật Vân lấy ‘kế hoạch khẩn cấp B’ tha đến hội ý. Suốt buổi sáng thứ bảy buồn chán ngẩn người mà vượt qua, thậm chí không tiếc gạch bỏ trong sổ kế hoạch mục ‘mua nguyên liệu nấu ăn mới’. Nghiêm Thừa tâm phiền ý loạn đã không còn muốn nhìn đến sở thích mới kia, cậu không có sự kiềm chế cảm xúc chỉ cần bắt đầu phiền não sẽ không ngừng tiếp tục phiền não, thậm chí sẽ vì vậy mà không cách nào phân tâm giải quyết những chuyện quan trọng khẩn cấp không liên quan khác.

Cho nên mới nói mình hy vọng bản thân là người bạc tình a! Không để ý người quá mức, sẽ không lâm vào phiền não, chẳng lẽ đây không phải là chân lý sao? Tuy nội tâm Nghiêm Thừa lại lần nữa cường điệu quan niệm này, nhưng cậu đã quên người không phải giống cây cỏ, có thể vô tình. Bất luận có cố hết sức khắc chế tình cảm cùng yêu thích của mình như thế nào đi nữa, cậu vĩnh viễn không thể chặt đứt tâm tình cùng biến hóa tình cảm của mình được.

Nhưng Nghiêm Thừa có một ưu điểm, bất luận phiền não cỡ nào, cậu đều đối mặt với hiện thực. Tuy rằng cũng có do dự buổi chiều không cần đến thư viện để gặp Kỳ Tích, nhưng lý trí nói cho cậu biết, trốn tránh cũng không thể giải quyết. Lần này không giống chuyện nói nhảm lần trước, mà là một khả năng đập nát toàn bộ trật tự sinh hoạt của Nghiêm Thừa một cách triệt để, chuyện này vô pháp dùng cách trốn tránh để giải quyết.

Một cơn mưa thu một cơn lạnh, tuy rằng cơn mưa đã đi qua, nhưng những tia nắng giữa trưa lại giảm bớt uy lực. Giữa cơn gió có thêm chút khô lạnh, thổi đi đám lá cây trên đường rào rào. Nhưng trời thu miền nam không tiêu điều, ngẫu nhiên những chiếc lá thu rơi xuống, cũng có rất nhiều cây cối đâm chồi xanh tốt quanh năm.

Nghiêm Thừa bước chậm chậm dọc theo con đường đầy bóng cây đã đi qua rất nhiều lần, có chút lưỡng lự. Gặp Kỳ Tích lần này, tuy rằng mới chỉ cách xa một ngày ngắn ngủi, nhưng tâm tình của cậu đã biến hóa long trời lở đất. Cách đó không xa, dưới ánh hào quang khi tia nắng chiếu xuống cửa kính hắt xuống đất, Nghiêm Thừa thấy chiếu đến chói mắt.

Ổn định lại tâm trạng, Nghiêm Thừa cuối cùng vẫn quyết định dựa theo từng mục trong kế hoạch. Không được ngay thời điểm mấu chốt lại do dự, chỉ dựa vào kế hoạch là tốt, làm theo sổ kế hoạch, những chuyện khác cũng đừng nghĩ đến!.

Bước vào thư viện, xuyên qua những giá sách xen kẽ với bàn đọc sách, Nghiêm Thừa lập tức hướng hoa viên trung tâm, nơi đó có chiếc ghế quen thuộc của cậu. Dù sao cũng đã đi vào, gương mặt cậu bình thường trở lại, trong chốc lát lại cùng Kỳ Tích gặp nhau nữa.

Hôm nay Nghiêm Thừa không đến trả sách, chỉ đọc sách mà thôi. Kế hoạch một đêm đọc sách còn phải bổ sung một lần nữa, nên cậu mang đến quyển ‘Diệp chi thi tuyển’ song ngữ Anh – Hán. Nhẹ nhàng vượt bìa sách, hiện lên trước mắt Nghiêm Thừa là cảnh tượng đêm mưa kia, cùng Kỳ Tích ngồi đọc sách trong phòng khách.

Trước lúc Hạ Thiên Kỳ đến, bọn họ đã đọc bài ‘The Rose’ trong chùm thơ ‘When you are old’. Nghiêm Thừa đọc bài này trong lớp ở đại học, lúc đó giáo sư đưa ra mười hai bản dịch tiếng Trung, thảo luận vào cuối tuần. Khi đó Nghiêm Thừa cũng chỉ quan tâm bản dịch nào cũ nhất là cậu đã thỏa mãn trong lòng rồi, căn bản không để ý đến ý nghĩa bài thơ này. Cậu có thể vẫn không hiểu, vẫn luôn không muốn hiểu. Nhưng vào buổi tối kia, Nghiêm Thừa đã không cách nào lừa gạt mình nữa. Cậu ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn tư thế thả lỏng của thanh niên ngồi đối diện dùng ngón tay thon dài trắng nõn cầm tập thơ, thanh âm biêng nhác dễ nghe vang lên: “But one man loved the pilgrim Soul in you, And loved the sorrows of your changing face...” Cậu hy vọng khoảnh khắc đó có thể trường cửu. Cậu hy vọng khi cậu già rồi, còn có một người ngồi trong phòng khách chỉ thuộc về họ, cùng cậu đọc một bài thơ.

Nghiêm Thừa không muốn thừa nhận, rồi lại không thể không thừa nhận, Kỳ Tích đã từng nói với cậu – “Có lẽ cậu đã quen sinh hoạt một mình, nhưng không có nghĩa là cậu thật sự khát vọng sinh hoạt một mình”.

“Cậu như thế nào không nói tiếng nào ngồi chỗ này?” Kỳ Tích đột nhiên lên tiếng, Nghiêm Thừa cả kinh, quyển sách trên tay rớt xuống đầu gối.

Nghiêm Thừa cầm lấy quyển sách trên đầu gối lên, có chút tỏ vẻ trấn định nói: “Chỗ này không khí trong sạch.”

Kỳ Tích nhẹ giọng cười, nhìn tập thơ trên tay: “Kỳ thật tôi vẫn luôn không thể tưởng tượng được, cậu đến tốt cùng là dùng tâm tình nào đọc thơ tình? Luôn cảm thấy không hợp với cậu, cậu quả nhiên khá thích hợp với bộ dáng đọc sách triết học hơn.”

“Tôi,” Nghiêm Thừa chần chờ một chút, “Tâm tình muốn hiểu rõ chuyện nào đó.”

Kỳ Tích có chút kinh ngạc quay đầu nhìn cậu, nét mặt sinh động khiến hô hấp Nghiêm Thừa đình trệ. Giống như lại có cảm xúc kỳ quái, Nghiêm Thừa thầm buồn bực.

“Cậu... thông suốt?”

Nghiêm Thừa bị những lời của anh làm dở khóc dở cười: “Vì chuyện lần trước của Chu Lãm và Hạ Thiên Kỳ, bạn bè cảm thấy chỉ số EQ của tôi quá thấp. Tôi cũng không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chính là đối với tình yêu không hiểu nhiều mà thôi. Cho nên đọc thêm một quyển tuyển tập thơ, coi như là nung đúc tình cảm sâu đậm đi.” Đây là lý do trước đây, lý do hiện tại đại khái ôm tâm tình nghi hoặc đi.

“Nói cậu không để ý bọn họ, cậu còn không thừa nhận.” Kỳ Tích nhướn mày nhìn cậu, bộ dạng đắc ý ‘bị tôi nắm thóp’.

Nếu là trước lúc chiếc hộp Pandora được mở ra, có lẽ Nghiêm Thừa sẽ nôn nóng cãi lại. Nhưng giờ phút này, cậu cảm thấy bộ dáng giảo hoạt của người trước mặt làm cậu động tâm. Biểu tình tựa hồ muốn trân trọng giây phút quý giá này, lại muốn nhéo má cậu.

“Hôm nay cậu có chút không yên lòng?” Kỳ Tích miễn cưỡng phát hiện cảm xúc Nghiêm Thừa có chút không đúng.

Nghiêm Thừa nhu nhu ẩn đường, ánh nắng xuyên qua kẽ lá đậu trên người cậu, làm quanh người cậu toát ra cổ ấm áp mang mang. “Có lẽ tối hôm qua ngủ không ngon. Anh đi trước đi, tôi ngồi đây chút nữa.” Dù sao phần lớn cũng là thật, vì sao ngủ không ngon thì miễn trả lời đến, đương nhiên cũng không dám trả lời.

“Cũng được.” Kỳ Tích hiểu ý rời đi, “Hiện tại thời tiết cũng đẹp, cậu nghỉ ngơi một chút cũng được.”

Mở tập thơ ra lần nữa, tâm tư Nghiêm Thừa lại không đặt trên đó. Đến gặp Kỳ Tích chính là vì tự dò xét bản thân, hy vọng có thể có kết luận chính xác hơn một chút. Mà giờ phút này Nghiêm Thừa quả thực đã có kết luận, nên trong lòng sóng to gió lớn. Vì cái gì sau khi bị Diệp Dật Vân đưa ra một giả thiết kỳ quái khó hiểu, tâm tình bản thân khi gặp lại Kỳ Tích lại biến hóa lớn như vậy? Rõ ràng, rõ ràng trước đây nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy thoải mái cùng vui vẻ chút chút...

Thôi xong! Nghiêm Thừa đỡ trán, sự tình hình như có chút nghiêm trọng.

Tuy rằng trước đó thề nguyện son sắt là muốn đối diện hiện thực, nhưng khi hiện thực thật sự rõ ràng hiện ra trước mắt, Nghiêm Thừa chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức. Nếu đối tượng phát sinh chuyện này là người khác, Nghiêm Thừa đại khái lập tức sẽ hướng Kỳ Tích nhờ giúp đỡ. Nhưng đương sự cố tình là Kỳ Tích, Nghiêm Thừa thật sự hoang mang lo lắng.

Như vậy mình thật sự thích anh ta sao? Nghiêm Thừa cũng không lo lắng chuyện tình cảm của mình mặc dù có chút khủng hoảng, nhưng từ đáy lòng lại ần ần sinh ra một cổ cảm xúc mềm mại. Tựa hồ cũng là lúc đối tượng lại là Kỳ Tích, giả thiết này mới có thể được mình tiếp thu kha khá...

Không đúng! Tôi không muốn yêu!

Xế chiều hôm đó, Nghiêm Thừa không giống như trước nói để Kỳ Tích giới thiệu một quyển sách khác để đọc trước khi ngủ, ngồi một lúc liền chạy mất dạng.

Làm sao bây giờ? Không sao, cũng còn có ‘kế hoạch khẩn cấp C’!

Tương tự như tình huống ‘kế hoạch khẩn cấp A’ giải quyết nỗi buồn thất tình của Hạ Thiên Kỳ, ‘kế hoạch khẩn cấp C’ cũng là kế hoạch đặc biệt nhất, theo lời Diệp Dật Văn phân tích đó là đặc biệt giải quyết chuyện ‘tình yêu của Thái Đầu’ có xác suất phát sinh nhỏ nhất.

Dựa vào kỹ năng luyến ái dưới âm cùng khả năng khống chế cảm xúc cực nhỏ, nếu cậu lâm vào vấn đề tình cảm, đại khái toàn bộ trật tự sinh hoạt sẽ sụp đổ ngay tức khắc. Đến lúc đó sổ kế hoạch được tôn sùng là chỉ bảo có lẽ cũng không thể cứu vớt cậu, nên mới có ‘kế hoạch khẩn cấp C’ này. Thực hiện kế hoạch C kỳ thật chính là có thể dùng ‘thân phận bạn bè’ mà chỉ tay năm ngón với kế hoạch của Nghiêm Thừa, không đúng, là chỉ một ngón thôi! Ở trên, vẫn là ‘người phóng khoáng phân minh’ Diệp Dật Văn tự quyết định.

Nhưng giờ phút này Nghiêm Thừa lại ần ần cảm thấy biết ơn cái ‘kế hoạch khẩn cấp C’ này, nếu không cậu thật sự không biết làm thế nào mở miệng nhờ giúp đỡ loại chuyện này. Đương nhiên, đối tượng cậu nhờ giúp tuyệt đối không phải tên lưu manh Diệp Dật Văn kia.

“Anh cố tình gây áp lực với tôi đi, làm gì lại không đem chìa khóa theo!” Từ trong loa truyền ra thanh âm của người nào đó mười phần cáu kỉnh.

Tuy tâm tình trước đó có chút lo lắng, nhưng vừa gặp được tên ngu ngốc này Nghiêm Thừa cũng chỉ biết đỡ trán. “Tôi nhớ rõ nhà cậu có hệ thống camera nội bộ, ngược nhìn màn hình rồi nói tiếp được không?”

“A, là Thái Đầu, tôi còn tưởng là Thiên Vương chứ. Cậu rất lâu rồi không đến nhà chúng tôi!” Bị sự im lặng của Nghiêm Thừa làm tên gia hỏa ngu ngốc coi thành thoát nhìn rất cao hứng.

Nhưng Nghiêm Thừa cực kỳ không cao hứng: “Cậu còn muốn cho tôi đứng ngoài cửa bao lâu nữa...”

Trước đây Nghiêm Thừa đại khái nằm mơ cũng không tin mình sẽ có một ngày muốn hướng Hạ Thiên Kỳ nhờ tư vấn phương diện tình cảm, mấy tháng trước rõ ràng còn đến chia buồn với y. Khoan khoan, mấy tháng trước... lúc đó Hạ Thiên Kỳ có nói gì đó? Về lời chúc ‘thu hoạch như mong muốn’... Thật sự là miệng quạ!

Đang lúc Nghiêm Thừa như lạc vào cõi tiên, Hạ Thiên Kỳ bước đến không chút khách khí ‘Ba’ một tiếng đặt tách trà xuống, “Đây, hồng trà cậu thích.”

Túi trà nổi trong tách trà trắng bạc, vì ướt nước, sợi dây đáng thương hề hề dính chặt vào ngoài thành tách... Thật không hổ là phong cách Hạ Thiên Kỳ.

“Không được tròng tôi nha, trà khô ở ngăn tủ trên cùng. Thất lưng tôi không có khí lực, duỗi tay không nổi,” Hạ Thiên Kỳ một bên xoa thất lưng một bên lằm bằm ngồi xuống sofa, “Vừa nãy tôi cũng không cố tình đặt xuống nặng như vậy, nhưng một chút cũng không đỡ được.”

Nghiêm Thừa nhìn người đang đỡ thất lưng ngồi phịch xuống sofa, đột nhiên mở miệng: “Mấy tháng?”

“Cái gì mấy tháng?” Hạ Thiên Kỳ không hiểu nhìn cậu.

“Tư thế của cậu khiến người ta cảm thấy quen mắt a.” Nghiêm Thừa chẹp miệng một cái.

“Nhìn quen mắt?” Hạ Thiên Kỳ sửng sốt vài giây liền phản ứng kịp, xù lông thét, “Cậu mới mang thai! Cậu mới mấy tháng!”

“Đi không ở đây?” Hạ Thiên Kỳ trước mặt gia trưởng chính là phi thường nhu thuận, nào giống bộ dáng tùy tiện hiện tại.

Hạ Thiên Kỳ nhu nhu thất lưng, lườm nhác nói: “Chuyến du lịch lần trước của tôi không tệ, giới thiệu cho bà, vừa lúc mùa thu mát mẻ liền xuất phát.”

“Ra ngoài một chút cũng tốt,” Nghiêm Thừa gật đầu, “Vậy anh cậu cũng không ở đây?”

Hạ Thiên Kỳ đỏ mặt một cách đáng ngờ, Nghiêm Thừa chỉ xác nhận người có mặt ở hiện trường. “Anh ta đến công ty lấy tài liệu.”

Nghiêm Thừa mặc kệ lý do có hợp lý không, Chu Lãm không ở đây cậu cảm thấy rất tốt, ít đi một người biết ít đi phiền toái. “Hạ Thiên...”

“Cậu đến hỏi tôi chuyện ngày đó đi?” Nghiêm Thừa vừa mới mở miệng đã bị Hạ Thiên Kỳ cắt ngang, “Thái Đấu cậu có thể cảm thấy phản cảm không, tôi và Thiên Vương rõ ràng là anh em...”

“A, vậy các cậu hiện tại không phải anh em?” Nghiêm Thừa hỏi lại, xem ra tiến triển của Chu Lãm rất thuận lợi.

“Thừa ca, kỳ thật lần đầu tiên tôi phát hiện mình thích nam sinh, chính là vì anh hai,” Hạ Thiên Kỳ ngẩng đầu tựa vào sofa, lấy cánh tay che mắt, thanh âm rầu rĩ, “Tôi sợ muốn chết. Cho nên ngày nào cũng muốn cười đùa vui vẻ, càng vui vẻ càng cố gắng che giấu.”

Những lời này, có lẽ Hạ Thiên Kỳ chưa bao giờ nói với người khác. Nghiêm Thừa im lặng lắng nghe.

“Anh hai tuy bình thường khó nói chuyện, nhưng rất cẩn thận. Lúc đó tôi mỗi ngày trôi qua đều phi thường

thống khổ, sợ anh ấy phát hiện cho nên chỉ dùng cách giả ngây giả dại hồ nháo để dời tầm mắt đi, năm đó các cậu nhất định thấy tôi thực không hiểu chuyện đi.”

Nghiêm Thừa nhớ lại một chút: “Thời điểm đó cậu cũng bắt đầu gọi chúng tôi ‘Thiên Vương’, ‘Thái Đầu.’”

“Thật sự rất mâu thuẫn a, rõ ràng phi thường phi thường hy vọng không phải là anh em với anh ấy. Nhưng khi anh ấy nói anh ấy không coi tôi là em trai, tôi lại cảm thấy khó chịu cực điểm, giống như mối liên hệ duy nhất với anh ấy bị cắt đứt.”

“Àn.”

“Lúc đó tôi đã nghĩ, mình và anh ấy hoàn toàn không có khả năng. Cho nên sau khi anh ấy về nước, tôi cũng không dám liên hệ với anh ấy, ngược lại hy vọng mình có thể thích người khác.”

“A, Hạ Liên từng nói...” Nghiêm Thừa đột nhiên nhớ đến nam sinh miễn cảm quá mức kia.

“Thái Đầu, cậu đã nghe đến chứng sợ yêu chưa?” Tôi nghĩ tôi có thể giống cậu đi, Hạ Liên nói đúng, từ trước đến nay tôi đều giả vờ.”

“Cái gì?” Cái gì mà chứng sợ yêu? Nghiêm Thừa không hiểu gì hết.

“Mỗi lần yêu tôi đều chân thành, hy vọng có thể nhanh một chút tìm được tình yêu thật sự. Nhưng nỗi sợ trong lòng tôi có lẽ chưa từng ngừng lại, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, loại sợ hãi vẫn không ngừng nghỉ. Trước kia tôi sợ anh hai phát hiện tôi thích nam sinh, sau đó lại sợ vĩnh viễn trong hình bóng anh ta không cách nào thật lòng yêu người khác... Tôi vẫn luôn lo lắng, nên không có biện pháp mang cảm giác an toàn đến cho người khác, cuối cùng bị đá cũng đáng.”

“Vậy em hiện tại không cần sợ, cũng sẽ không bị đá.”

“Thiên... Thiên... Thiên Vương! Anh trở về khi nào?” Hạ Thiên Kỳ dời cánh tay thoáng nhìn qua Chu Lãm lặng lẽ an vị đối diện, sau đó nhanh chóng che mắt lại, cả người cuộn lại trên sofa, “A a a, đá chết tôi đi, tôi như thế nào không biết anh trở về!”

Trong thanh âm Chu Lãm không thăng không trầm tựa hồ mang theo tiếng cười: “Bởi vì lúc ngốc ngốc kể chuyện đều nhắm mắt lại.”

“Anh mới ngốc! Cả nhà anh đều ngốc! Anh thích tôi sao không nói sớm một chút a?”

“Ai biểu em giả vờ, lại quá trì độn. Hơn nữa cả nhà anh cũng không phải tính luôn cả em sao? Em – trai – của – anh!” Chu Lãm đặc biệt nhấn mạnh câu cuối.

“Câm miệng!” Hạ Thiên Kỳ không nhìn được nữa trở mình ngồi dậy, “Ngô, thất lưng...”

“Không phải vừa rồi còn rất tự nhiên gọi anh là anh hai sao?” Chu Lãm bước đến cực kỳ tự nhiên xoa xoa giúp y, “Như thế nào lúc ở trên giường liền...”

“Câm miệng a!” Vật nhỏ lông vàng nào đó đã muốn bị chủ nhân khi dễ đến chết luôn cho rảnh.

Đề ý chừng mực và xấu hổ! Còn một người sống đang sờ sờ ở đây! Nghiêm Thừa bên cạnh đang hò hét trong lòng, nhưng ngoài mặt cậu phi thường trấn định đứng lên: “Hẹn gặp lại!”

Nghe quá trình thổ lộ ngu ngốc nửa ngày, lại bị tia chớp lóe lóe mù mắt một trận, cậu Nghiêm Thừa muốn hỏi lại không thốt ra khỏi miệng, xuất sư bất lợi. Nhưng Hạ Thiên Kỳ bất ngờ nhắc đến ‘chứng sợ yêu’ làm cậu chú ý.

Bởi trong lòng cậu, quả thật tràn ngập sợ hãi.

6. Luyện Ái Sợ Hãi Chứng - Chương 6: Hội Chứng Sợ Yêu

Hội chứng sợ yêu là cái gì? Nghiêm Thừa đặc biệt lên mạng tìm hiểu một chút, cứ nhiên thật sự có thông tin. Có mấy kiểu giải thích na na nhau, còn đem chứng sợ hãi chia làm ba loại: loại cự tuyệt, loại lo lắng và loại bị tổn thương.

Xem ra mình là loại cự tuyệt đi? Nghiêm Thừa sờ sờ mũi, đầy hứng thú xem tiếp. Kiểu người khi còn thơ ấu có thể từng có khoảng thời gian không tốt, đối với bản thân sinh ra cảm giác không tin tưởng. Hoặc là, vì hoàn cảnh gia đình khi họ đã trưởng thành đã hình thành cảm giác không tin tưởng vào tình yêu. Một câu tổng kết: “Không muốn bị người khác cự tuyệt, nên cự tuyệt người khác trước.”

Thật rõ ràng mạch lạc, nói ra giống như chuyện lạ có thật. Nghiêm Thừa muốn cười khẩy, rồi lại do dự một chút. Cậu quả thật không muốn tưởng tượng ra cảnh bị hung hăng cự tuyệt, chỉ ghi nhớ bộ dáng tươi cười của người kia thì tốt rồi. Nghiêm Thừa tự nhủ bản thân đừng suy nghĩ lung tung, nhưng khi ánh mắt chạm đến quyển ‘Diệp chi thi tuyển’, xao động từ đáy lòng lại ỉn ỉn dâng lên.

Đã từng có những khoảnh khắc, cậu đối với người kia tràn đầy ham muốn độc chiếm. Đó là sự thật, mà còn là tự bản thân nguyện ý tiếp nhận.

Đã hiểu được vấn đề của mình, sau đó Nghiêm Thừa khôi phục thái độ bình thường. Cậu không cần nửa tình cảm nửa lý trí, chỉ cần đem tất cả giao cho kế hoạch là ổn. Chỉ cần buộc lý trí nghiêm khắc tuân theo kế hoạch là được, không cần suy nghĩ nhiều, không cho phép kháng nghị. Đây vẫn luôn là nguyên tắc sinh tồn của Nghiêm Thừa.

Nếu nhất định phải tổng kết lại sự kiện lần này, Nghiêm Thừa có lẽ sẽ nghiêm túc bày tỏ: “Nguyên lai mình thật sự có thể thích người khác, quả nhiên tình yêu là bản năng.” Nhưng bất luận là chữ ‘yêu’ hay ‘sợ yêu’, cũng không nên xuất hiện trong sổ kế hoạch của cậu. Cho dù xuất hiện, cũng phải cắt bỏ.

Lý trí nói Nghiêm Thừa phải triệt để rời ra Kỳ Tích, vì thế cậu lại lần nữa ngừng đến thư viện kia, quyển ‘Diệp chi thi tuyển’ vừa mua được chưa bao lâu cũng đem bỏ xó.

Đơn phương cắt đứt liên lạc không phải là biện pháp tốt, nhưng Nghiêm Thừa cũng không biết giải thích với Kỳ Tích như thế nào. Nhiều lần cầm di động lên muốn nhắn tin cho người kia, rồi lại sợ ma lực của Kỳ Tích đối với cậu bách thí bách linh, chỉ nói với cậu vài lời lại khiến cậu dao động.

Nhưng Nghiêm Thừa đã quên mất chuyện rất quan trọng, không phải tất cả mọi người sẽ yên lặng chiều ý cậu. Cho nên một chiều cuối tuần nọ, khi Nghiêm Thừa mở cửa liền phát hiện Kỳ Tích đứng ngoài cửa, thế giới nguyên tắc của cậu sụp đổ.

“Anh... Anh... Sao anh lại đến đây?” Nghiêm Thừa vẫn tận lực không nhớ đến Kỳ Tích, chỉ vô tình trong những lúc mỗi một sau khi tăng ca trở về mới phóng túng một chút. Nhưng nhìn thấy anh lần nữa, tim đột nhiên đập bình bình, khiến Nghiêm Thừa không thể không thừa nhận, tưởng niệm sẽ khiến một mỗi được tích lũy theo thời gian.

“Bởi vì đã lâu không gặp cậu.” Kỳ Tích lộ ra nụ cười ảm áp, đối với chuyến viếng thăm bất ngờ của mình không có bất kỳ biểu hiện gì.

Nhưng Nghiêm Thừa biết không phải đơn giản như vậy, lúc này đây Kỳ Tích không còn nhân nhượng quy tắc của cậu nữa. Không chỉ không giống lần đầu tiên sẽ gọi điện thoại hỏi, thậm chí chuông dưới lầu còn không nhấn. “Có chút đột ngột.” Nghiêm Thừa nói xong, thấp thỏm lấy dép lê ra.

Kỳ Tích nheo mắt lại: “Surprise!”

Mặc dù đến thăm đột ngột, nhưng Kỳ Tích rất chú trọng phần lễ nghi mang theo quà gặp mặt. Một quả bưởi, một trái bưởi chưa được gọt vỏ.

Nếu khách mang quà là trái cây đến, chủ nhà tỏ vẻ cao hứng có thể chia sẻ với khách. Nhưng, là một trái bưởi chưa gọt vỏ thì sao? Nghiêm Thừa có chút khó khăn.

“Lấy con dao cho tôi, tôi gọt vỏ.” Kỳ Tích quen thuộc bước vào phòng bếp.

Nghiêm Thừa dựa cửa, nhìn người đang nghiêm túc gọt vỏ trước kệ bếp, lặng lẽ đem cảnh tượng trước mắt ghi nhớ vào đầu. Muốn có được người này biết bao nhiêu. Nhưng, chỉ yên lặng nhìn anh ấy như thế, đã cảm thấy yên tâm trong lòng, tựa hồ từng khoảng trống trong lòng được lấp đầy.

“Mỗi lần tôi mua bưởi đều không để chủ tiệm gọt giùm,” động tác của Kỳ Tích cực kỳ lưu loát, “Vỏ và mùi

bưởi có thể dùng làm mứt bưởi, sau này chỉ cho cậu nhé? Bất luận là phết lên bánh mì nướng hay pha trà cũng không tệ.”

Nghiêm Thừa một bên hưởng thụ cuộc đối thoại thoát nhìn cực kỳ tự nhiên, một bên lại ẩn ẩn đau khổ với bản thân đã sớm có quyết định sẽ không có nhiều cái ‘sau này’ với Kỳ Tích.

Kỳ Tích đem từng múi bưởi đã được tách ra bày lên bàn, xiên mấy cái nữa lên: “Nghiêm Thừa, cậu gần đây là lạ.”

Nghiêm Thừa yên lặng ngồi xuống sofa, giống như một học sinh tiểu học làm sai. Rất nhiều câu giải thích cùng biện hộ đã ra đến cửa miệng rồi lại nuốt xuống, chỉ còn nổi chua xót.

“Lần trước cậu không phải muốn tôi giới thiệu sách để đọc trước khi ngủ sao? Nhưng gần một tháng nay cậu không đến thư viện.” Thanh âm Kỳ Tích vẫn nhu hòa dễ nghe như trước đây, không một chút oán giận, chỉ có nghi hoặc nhàn nhạt.

Nếu bây giờ tôi nói ra những lời thất lễ kỳ quái thì sẽ ra sao? Nghiêm Thừa thầm nảy sinh một chút vọng tưởng. Nếu hiện tại liền nói thẳng ra thì sẽ như thế nào? Kỳ Tích có triệt để rời khỏi cuộc sống của cậu luôn không? Nhưng chung quy Nghiêm Thừa không có dũng khí nhiều như vậy, cậu chọn một đề tài kỳ quái: “Anh có tò mò vì sao tôi lại dựa dẫm vào quyển sổ kế hoạch như vậy?”

“Rối loạn ám ảnh cưỡng chế?” Kỳ Tích nghiêng đầu nhìn cậu.

“Tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân,” Nghiêm Thừa cười khổ một chút, “Tôi vẫn chưa ghi chép gì trước khi cha mẹ ly hôn, tôi chưa bao giờ biết mẹ tôi như thế nào. Khi còn nhỏ, tôi đã truy hỏi mấy lần, cha liền nói với tôi, bà nghiện đánh bạc, hoàn toàn không thể kiềm chế bản thân, đây chính là nguyên nhân bọn họ ly hôn.” Chuyện này Nghiêm Thừa chưa từng kể với bất kỳ người nào, bởi vì nó giống như một nỗi ám ảnh khổng lồ.

Mà ánh mắt Kỳ Tích trong vắt nhìn thẳng vào cậu, chờ cậu nói tiếp.

Nghiêm Thừa thở dài: “Khi còn nhỏ tôi không hiểu những chuyện đó lắm, chỉ cảm thấy đó là chuyện không tốt, dần dần cũng quên đi. Nhưng sau khi hiểu chuyện, tôi từ từ phát hiện bản thân mình cũng là kẻ phi thường bạc nhược, hơn nữa hứng thú quá mức. Chơi điện tử có thể trầm mê đến mức không đi học, thích món đồ sẽ muốn có nó đến không kiềm chế được, khi tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng làm chậm việc quan trọng. Tôi thật sự khủng hoảng, cảm thấy đó chính là tính cách được di truyền từ mẹ mình.”

“Cho nên cậu bắt đầu học cách khống chế chính mình,” Kỳ Tích hòa nhã nói, “Đây chính là quá trình học cách quản lý bản thân.”

Nghiêm Thừa gật đầu: “Đúng vậy, tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy được, tôi sợ cha sẽ ghét mình. Vì thế tôi bắt đầu cố hết sức kiềm chế bản thân, bởi vì không có sự tự chủ, mọi chuyện xảy ra đều nghiêm khắc dựa vào kế hoạch mà thực hiện là được. Mà những thứ yêu thích không bao giờ phải chạm

đến là tốt rồi. Không có sở thích, vô vị, là có thể hoàn toàn không chế được chính mình.”

Kỳ Tích yên lặng chăm chú nhìn Nghiêm Thừa, không nói gì thêm. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Nghiêm Thừa cảm thấy trong đôi mắt ôn hòa kia của Kỳ Tích, tựa hồ cái gì cũng biết, lại như cái gì cũng không biết.

Những thứ yêu thích không bao giờ phải chạm đến là tốt rồi.

Sau đó Kỳ Tích ngồi thêm một chút nữa, liền đứng dậy cáo từ. Anh không đàm luận nguyên nhân của chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, không hề hỏi nguyên nhân lãnh đạm gần đây của Nghiêm Thừa. Tất cả đều thuận lợi quá mức, hoàn toàn phát triển theo hướng Nghiêm Thừa mong muốn.

Nhưng giây phút Kỳ Tích bước đi, Nghiêm Thừa đóng cửa lại, Nghiêm Thừa cảm thấy toàn bộ khí lực đều bị rút cạn, cậu dựa hẳn vào cửa, tùy ý để nỗi trống rỗng như kim châm vào lòng, cũng không dám hối hận.

Tiếp đó, Nghiêm Thừa tiếp tục đơn phương gây bất hòa với Kỳ Tích. Mà Kỳ Tích tựa hồ cũng hiểu ý, không hề chủ động liên lạc với cậu.

Thiếu mất một người trong cuộc sống cũng không tịch mịch như trong tưởng tượng, chẳng qua là chưa nhận thức được tình hình trước mắt mà thôi. Nhưng Nghiêm Thừa ngẫu nhiên sẽ nhìn di động mà ngẩn ngơ, ngẫu nhiên sẽ cảm thấy chiều thứ bảy như mất đi thứ gì đó.

Công việc cùng tăng ca lần nữa trở thành vấn đề chính trong cuộc sống của Nghiêm Thừa, bận rộn đến mức quên hết những chuyện khác, cũng không biết đó là biện pháp tích cực hay tiêu cực. Chính là giờ phút này đây, dốc sức làm việc dường như mất đi tác dụng, cùng với những mệt mỏi sau khi kết thúc công việc lại càng làm người ta chìm sâu thêm vào hư không. Trước khi ngủ có lẽ là khoảng thời gian đáng ghét nhất trong ngày, đầu óc khi trầm tĩnh lại sẽ nhận không được nhớ lại một vài chuyện, cũng sẽ nhận không được tưởng tượng ra rất nhiều điều. Nếu như không quen biết Kỳ Tích thì sẽ như thế nào? Nếu như bày tỏ thì sẽ ra sao? Nếu cùng một chỗ thì sẽ thế nào? Đến cuối cùng, Nghiêm Thừa chỉ có thể dựa vào đĩa CD nhạc cổ điển mà ngủ.

Trở thành một người vô vị, Nghiêm Thừa thật sự không biết mình còn có thể làm gì khác nữa. Cậu không có tình yêu, cũng không được tính là thất tình, cậu không thể bắt mình đi mua say một lần hay khóc lớn một hồi mà không có lý do, càng vô pháp tâm sự với bất kỳ ai.

Có lẽ, đã từng có một người có thể tâm sự tất cả. Nhưng cậu cảm thấy mình đã mất anh ấy rồi.

Sau vài tuần sống một cuộc sống nghiêm khắc tự gò bó hay có thể nói là tự ngược bản thân, Nghiêm Thừa nhận được lời mời của Chu Lâm và Hạ Thiên Kỳ. Bọn họ chuẩn bị một buổi họp mặt bạn bè.

Đôi anh em ngu ngốc kia xem như chính thức cùng một chỗ đi? Rõ ràng một tháng trước còn từng phiên nào vì bọn họ, hiện tại trời đất thay đổi, bản thân thành kẻ bị giam hãm trong chuyện tình cảm kỳ quái. Nghiêm Thừa cảm thấy mình giống như đang chìm trong một giấc mơ hoang đường.

Buổi họp mặt của Hạ Thiên Kỳ lần này cuối cùng không tổ chức tại quán rượu của y. Đại khái là Chu Lãm yêu cầu, buổi họp mặt chọn biệt thự Chu gia tổ chức, mà người tham gia tất cả đều là bạn bè rất thân của Chu Lãm và Hạ Thiên Kỳ.

“Tôi đã sớm muốn tổ chức ở nhà,” Nghiêm Thừa vừa đến nơi liền nghe được thanh âm Hạ Thiên Kỳ, “Hiếm khi được Thiên Vương cho phép, mẹ cũng không ở nhà... Thật là khổ tận cam lai.”

“Nói đến khổ tận cam lai, ông chủ anh lần này ngàn vạn lần đừng thất tình nữa!” Trưởng nhóm nhạc của quán bar nói. Dù sao mỗi lần ông chủ thất tình, y phải phụ trách hát những khúc ca bi đát phụ họa, tô đậm không khí đau khổ.

Hạ Thiên Kỳ gơ chân nói: “Tiểu Nguyễn cậu đừng nói xui! Tôi sẽ bắt Thiên Vương dùng mắt giết chết cậu!”

“Nghiêm tiên sinh...” Người đầu tiên phát hiện Nghiêm Thừa chính là người phụ trách quầy rượu – bartender đầu hói A Cách, xem ra hôm nay quán bar của Hạ Thiên Kỳ lại không mở cửa.

Nghiêm Thừa tùy ý cầm ly rượu, đi về phía Hạ Thiên Kỳ: “Mặc dù là tổ chức ở nhà cậu, nhưng tôi thấy cũng rất thanh thoi.”

“Thái Đấu cậu tới rồi,” Hạ Thiên Kỳ mặt dày cười nói: “Đều là bạn thân hết, không cần khách sáo như vậy đi.”

“Vậy ‘tiệc liên hoan’ đâu?” Diệp Dật Vân sáp lại, “Có thành ý chút a Hạ Thiên, không được gọi bên ngoài.”

“Đương nhiên không gọi bên ngoài,” Hạ Thiên Kỳ đắc ý nói, “Thiên Vương và tôi đều có hỗ trợ, bắt quá đầu bếp chính là Kỳ Tích nha.”

Hô hấp Nghiêm Thừa trong nháy đình trệ. Đúng rồi, đương nhiên, bạn của Hạ Thiên Kỳ cũng bao gồm cả Kỳ Tích.

“A, Kỳ Tích a...” Diệp Dật Vân ý vị thâm trường liếc nhìn Nghiêm Thừa một cái, nhưng không biết rằng lúc này đây tâm tình Nghiêm Thừa phức tạp khôn tả.

“Sao vậy, nói cứ như vậy hiểu anh ta dữ lắm vậy?” Hạ Thiên Kỳ hỏi.

“Khụ,” Diệp Dật Vân thiếu chút nữa bại lộ có chút lúng túng nói, “Tôi nghe Thái Đấu kể qua.”

Tâm Nghiêm Thừa loạn như ma, hoàn toàn quên giải vây giúp Diệp Dật Vân. Cho dù trong tình huống kế hoạch trước đó chưa hoàn thành, cậu cũng không bức thiết muốn rời khỏi buổi họp mặt bạn bè như lúc này.

“Thái Đầu, lần trước nghe Kỳ Tích nói cậu có học nấu ăn, muốn thể hiện tài năng không?” Hạ Thiên Kỳ không để ý đến Nghiêm Thừa đang thất thần.

Ngược lại Nghiêm Thừa bị Diệp Dật Vân vỗ vai mới hồi phục tinh thần: “Cậu không sợ thì cứ thử đi.”

“Vẫn là quên đi...” Ánh mắt Hạ Thiên Kỳ tràn đầy sự không tin tưởng.

Thức ăn hoàn toàn là các món tự phục vụ, Kỳ Tích có lẽ vẫn đang bận rộn. Ở đây tất cả đều là bạn bè quen biết lẫn nhau, nhưng Nghiêm Thừa đã không còn tâm tình hàn huyên với bất kỳ ai. Cậu một mình bước ra ban công lầu hai hít thở không khí.

Hàn ý đêm cuối thu lạnh hơn nhiều, ban công vắng vẻ cùng với tiếng huyền não dưới lầu hình thành sự tương phản rõ rệt. Người ta càng sôi nổi, bản thân lại càng cảm thấy quạnh quẽ. Đặc biệt nghĩ đến Kỳ Tích, Nghiêm Thừa lại càng cảm thấy được mình vừa chờ mong lại vừa khó chịu. Muốn gặp anh ấy, rồi lại sợ gặp anh ấy.

Vì không thấy đói, hoặc do sợ những món ăn Kỳ Tích nấu cũng chứa sự hấp dẫn kỳ quái, Nghiêm Thừa hoàn toàn không muốn xuống dưới, chỉ ngồi trên ban công ngẩn ngơ. Trong lòng cậu thậm chí chậm rãi sinh ra vọng tưởng quái lạ, không biết Kỳ Tích có hỏi đến mình không. Dù sợ gặp nhau, nhưng rồi lại ỉn ỉn chờ mong thấy được thái độ của người kia nếu có gặp nhau. Qua một đoạn thời gian, anh ta sẽ đối diện với mình như thế nào? Là thân thiện hay lạnh nhạt? Anh ta có sinh khí không, có thể xem mình là người bạn cần quan tâm không?

Nghiêm Thừa cười có chút tự trào, không ngờ mình cũng sẽ có lúc suy nghĩ vẩn vơ, có ngày thương xuân bi thu như thế. Vỗ vỗ hai má, Nghiêm Thừa thu hồi tâm tư, sau khi xuống dưới rồi nhất định phải khôi phục thái độ như ngày thường.

Đúng theo ý muốn của Nghiêm Thừa, không người nào có ý muốn tìm ‘người vô vị’ đã chạy đi đâu. Dù sao cậu vẫn luôn không thích những buổi như thế này, bị quên lãng cũng thập phần bình thường.

Bất quá lúc gió thổi lạnh hơn, Nghiêm Thừa vẫn tự mình đi xuống lầu, bởi vì tiếp theo Chu Lãm và Hạ Thiên Kỳ muốn tuyên bố mối tình của họ đã thành công viên mãn. Đương nhiên, trước khi có được viên mãn này, bọn họ giống mấy kẻ ngốc lãng phí thời gian suốt mười năm. Chuyện Hạ Thiên Kỳ là gay thì mọi người đều biết, mà Chu Lãm công bố lại khiến rất nhiều người trước đó không biết chuyện này được mở rộng tầm mắt. Nhưng dù sao ở đây đều là hảo tri kỷ, sau khi ồn ào vài câu liền nâng ly chúc mừng.

Buổi họp mặt đến lúc cao trào, nhưng Nghiêm Thừa không rảnh quan tâm, hấn dùng hết tinh lực kiểm chế bản thân không tìm kiếm bóng dáng Kỳ Tích.

“Cậu vừa mới chạy đi đâu?” Tựa hồ chỉ có Diệp Dật Vân phát hiện Nghiêm Thừa tạm thời biết mất.

Nghiêm Thừa diện vô biểu tình trả lời: “Hóng gió đêm.”

“Cậu hôm nay có hơi là lạ nha, Thái Đầu.” Diệp Dật Vân rờ rờ cảm, tuy là ngữ khí trêu chọc, trong đôi mắt lại pha lẫn tia lo lắng.

Nghiêm Thừa trong lòng âm áp, nhưng vẫn chỉ nói: “Không có chuyện gì, gần đây có hơi mệt chút thôi.”

Nghiêm Thừa bên này đang nói chuyện, bên Hạ Thiên Kỳ lại ồn ào hẳn lên.

“Hạ Thiên, lúc này tôi còn muốn hỏi, nhà các cậu cư nhiên có đàn dương cầm?”

“Hạ Thiên, đàn một bài, đàn một bài cho vui!”

“Mấy người thấy tôi giống như người biết chơi đàn hả? Đây là cha mua cho mẹ tôi nha!”

“Là của dì a...”

“Tiểu Nguyễn cậu là nhạc công, cậu chơi đi.”

“Ngại quá, tôi chỉ biết đàn guitar.”

“Tôi còn biết đập đàn nha.”

“Đúng rồi, Kỳ Tích biết! Kỳ Tích ra tay đi, để bọn kia câm miệng!”

Trong nháy mắt nghe Hạ Thiên Kỳ gọi tên Kỳ Tích, bởi vì Diệp Dật Vân đang phân tâm, Nghiêm Thừa lập tức theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Người thanh niên nửa tháng không gặp cũng không có gì thay đổi, giữa tiếng ồn ào của bạn bè vẫn nhẹ nhàng như trước cười nói: “Cậu nhớ cũng kỹ ghê.”

Nghe được thanh âm gần mà như xa, khiến trong lòng Nghiêm Thừa đau xót.

Hạ Thiên Kỳ thích náo nhiệt, không chịu buông tha nói: “Không được, đàn một bài đi.”

“Tôi liền vụng về đàn một bài, chúc mừng người hữu tình sẽ thành thân thuộc.” Kỳ Tích cũng không từ chối, hào phóng bước đến trước chiếc đàn dương cầm, ngồi xuống.

Nghiêm Thừa cũng không đến gần, chỉ đứng tại chỗ chăm chú nhìn Kỳ Tích, lại không cách nào rời mắt được.

Tuy rằng diễn tấu một bài tặng bạn, nhưng Kỳ Tích đàn rất nghiêm túc thong thả. Dáng người anh cao ngất ngời tại chỗ của mình, rũ mắt mỉm cười, những ngón tay trắng nõn thon dài lướt trên phím đàn như hành vân lưu thủy, lưu loát sinh động. Đầu ngón tay chạm xuống vang lên những giai điệu duyên dáng, tràn đầy lãng mạn cùng vui sướng.

Bản nhạc Kỳ Tích đàn chính là ‘Dedication’ của Liszt, cải biến từ tác phẩm nghệ thuật của Schumann. Đó là bản nhạc đầu tiên trong tập ca khúc mà Schumann làm quà cưới tặng cho vợ mình – Myrthen, ca từ ngọt ngào, tràn đầy nhiệt huyết và tình yêu say đắm. Lúc này dành tặng Chu Lãm và Hạ Thiên Kỳ cũng coi như thích hợp theo một nghĩa nào đó, Nghiêm Thừa khe khẽ cong khóe môi, tâm tình nhuễn xuống, không biết tại sao dường như sinh ra cảm giác như đang tham dự hôn lễ của bạn. Nếu muốn cậu nói, lúc này mới được xem là cao trào của buổi họp mặt đêm nay, bất quá tên Hạ Thiên Kỳ hoàn toàn không nghe nhạc cổ điển chắc cũng không hiểu mấy đi.

Tuy rằng những người có mặt cũng không mấy người biết nhiều về bản nhạc này, nhưng Nghiêm Thừa dụng tâm hiểu Kỳ Tích được một chút vẫn cảm thấy có chút cao hứng. Nghiêm Thừa nhìn bàn tay quen thuộc, con người quen thuộc kia, cảm xúc mê mẩn. Đôi bàn tay đưa sách cho cậu, gọt trái cây cho cậu, giờ phút này, chúng lại thuần thục tự nhiên lướt trên phím đàn diễn tấu khúc nhạc tuyệt vời. Mà người kia đang chìm đắm trong bản nhạc, đôi mắt khép hờ, bọn họ đã từng có chút hiểu ý, bọn họ từng là hai người thập phần thân thiết.

Nếu như nói trước đây không biết tâm tình khi yêu say đắm là như thế nào, vậy hiện tại, Nghiêm Thừa đã hiểu. Sợ hãi cùng trốn tránh vốn có đều bị cậu quên đi, giờ phút này cậu chỉ muốn nắm thật chặt đôi bàn tay kia, của người tràn đầy ôn nhu thân thể dường như muốn tỏa ra hào quang đang ngồi trước cây đàn dương cầm, dâng lên nụ hôn thành kính.

Sau khi bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay cất ngang suy nghĩ Nghiêm Thừa, cậu lập tức hồi thần vỗ tay khen ngợi. Kỳ Tích mỉm cười đứng lên, gật đầu cảm ơn mọi người, trong nháy mắt dường như chạm phải ánh mắt Nghiêm Thừa. Nghiêm Thừa cảm thấy giống như có thể nghe được tiếng tim đập như nổi trống của mình, mà Kỳ Tích lại rất tự nhiên quay đầu đi nói chuyện với Hạ Thiên Kỳ.

“Quả nhiên không đúng lắm a.” Diệp Dật Vân đêm nay sắc bén khác thường.

Nghiêm Thừa cảm thấy mình đã rất lâu chưa xúc động như thế này bao giờ, không chỉ là dao động, sự tự chủ của cậu có lẽ đã thuận theo bản năng tạm thời không còn nhạy bén lắm. “Diệp Dật Vân, cậu nói làm sao có thể thoát được nỗi lo lắng được mất?”

Diệp Dật Vân sững sốt một chút, cười nói: “Đương nhiên là theo cách thức của nam nhân.”

Kỳ Tích nói chuyện với Hạ Thiên Kỳ một chút, tựa hồ nhẹ nhàng xin miễn đàn thêm một bản, sau đó hỏi Chu Lãm gì đó, lại đi lên lầu hai. Nghiêm Thừa một hơi uống cạn ly rượu, cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi. Nhưng cậu vẫn quyết định thuận theo biến đổi của mình, theo Kỳ Tích đi lên lầu.

Đương nhiên khi Kỳ Tích bước đến ban công lầu hai, Kỳ Tích đang dựa vào lan can. Ánh mắt anh chìm trong bóng đêm, đèn trên lầu chỉ có thể hắt xuống bóng dáng anh. Anh đã không còn giữ phong thái hòa nhã lúc đàn dương cầm trước đó nữa, tự nhiên đĩnh đạc, giờ phút này cầm một điếu thuốc giữa ngón tay

vừa rồi còn lả lướt trên phím đàn. Gió thu đêm pha lẫn khí tức khô hanh vắng vẻ cùng mùi khói thuốc trong bóng đêm, lạnh lùng đập thẳng vào mặt.

“Kỳ Tích.” Nghiêm Thừa gọi anh, khó hiểu, cậu có thể cảm nhận được tâm tình Kỳ Tích tựa hồ không tốt lắm.

“Nghiêm Thừa, đã lâu không gặp.” Kỳ Tích tựa hồ cười khẽ một chút.

Nghiêm Thừa bước đến cạnh anh, nhất thời không biết nên nói gì. Chính là lại nghe được Kỳ Tích gọi tên mình, lại nghe được câu ‘Đã lâu không gặp’, cậu cũng không biết phải suy nghĩ gì nữa.

Cũng may chưa bao giờ sự trầm mặc giữa bọn họ gây khó xử. Im lặng một chút, Kỳ Tích hỏi: “Cậu muốn hút một điếu không?”

Nghiêm Thừa lắc đầu: “Tôi không hút thuốc.” Ngừng một chút, cậu nói thêm, “Tôi không biết anh cũng hút thuốc.”

“Ngô,” Kỳ Tích cười khẽ một tiếng, hơi thở giữa tiếng nói cũng mang theo mùi thuốc thảo nhiên, “Khi học đại học, tôi thường ngày cũng ít hút.”

“Àn,” Nghiêm Thừa cũng không đào sâu, chỉ nói tiếp, “Tôi cũng không biết anh còn đàn dương cầm, ‘Dedication’ đàn rất hay.”

“Vốn muốn đàn bản ‘Giấc mơ tình yêu,’” Kỳ Tích rít một hơi, phả khói thuốc vào bóng đêm giống như một hơi thở nguy hiểm, “Nhưng đối với bọn họ, ‘Dedication’ vẫn thích hợp hơn.”

“Àn.”

“Cậu đã biết yêu?” Kỳ Tích tựa hồ cười một tiếng.

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Nghiêm Thừa, cậu luôn cảm thấy mình đối với tình cảm vụng dại cái gì cũng không biết, kỳ thật cậu có sự sắc bén của cậu. Không phải cậu không hiểu, cậu chỉ là không dám hiểu.”

Nghiêm Thừa nhất thời không biết anh có ý gì, có chút lo lắng hỏi: “Vậy nếu tôi nghĩ tôi đã hiểu thì sao?”

Kỳ Tích lắc đầu: “Hiện tại tôi cảm thấy, nếu cậu vẫn luôn không hiểu thì tốt rồi.” Giọng nói trong trẻo nhu hòa mà Nghiêm Thừa thích nhất trước đây, nhưng giờ phút này, dường như đã mất đi sự ấm áp vốn có.

“Nếu tôi đã hiểu thì sao?” Nghiêm Thừa hoảng sợ vô cớ, Kỳ Tích tựa như muốn nói gì với cậu vậy.

Kỳ Tích thở dài: “Tôi thấy cậu bây giờ...”

Lời Kỳ Tích còn chưa nói hết, đã bị Hạ Thiên Kỳ đột ngột xuất hiện cắt ngang: “Kỳ Tích... Kỳ Tích di động của anh để quên trong túi áo khoác, vừa rồi còn kêu liên tục.”

Sau khi bị Hạ Thiên Kỳ cắt ngang, ma lực kỳ lạ ở ban công kia một giây trước còn khiến Nghiêm Thừa đắm chìm liên biến mất. Kỳ Tích nhận điện thoại đi vào trong trả lời, để lại Hạ Thiên Kỳ cùng Nghiêm Thừa mắt to trừng mắt nhỏ.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Hạ Thiên Kỳ vẽ mặt nhiều chuyện.

Nghiêm Thừa không chút biểu tình: “Tán gẫu về bản nhạc.”

Hạ Thiên Kỳ lập tức không có hứng thú: “Được rồi, mấy cái này tôi thật sự không hiểu nổi.”

Hai người mới qua lại được vài câu, Kỳ Tích trở về trả lại điện thoại, “Các cậu muốn xuống dưới sao?”

“Đúng rồi,” Hạ Thiên Kỳ lập tức dời mục tiêu, “Người vừa rồi gọi điện thoại cho anh có tên mắc cười quá, cái gì mà ‘Ngọc Diện Tiểu Phi Long’?”

“Phốc, cậu thấy rồi?” Kỳ Tích nheo mắt cười, “Đó là đồng nghiệp của tôi, ‘Ngọc Diện Tiểu Phi Long’ là biệt danh của y.”

“Trong danh bạ của anh, tôi là gì?” Vẻ mặt Hạ Thiên Kỳ tò mò.

“Àn,” Kỳ Tích tựa hồ có chút ngượng ngùng, đem danh bạ trong di động đưa cho Hạ Thiên Kỳ nhìn, “Là cái này.”

“Nha, vì sao lại là kem?”

“Bởi vì Hạ Thiên (mùa hè) rất nóng a, nhìn đến ‘Kỳ’ liền nhớ đến kem (băng kỳ lâm)”, Kỳ Tích nhin cười nói. Cái này xuất phát từ câu ‘Hạ Thiên rất nóng’, đây là câu cười lạnh nhằm chàn nổi tiếng của Hạ Thiên Kỳ.

Hạ Thiên Kỳ siêu cấp không hài lòng: “Nhìn đến ‘Kỳ’ không phải là nghĩ đến ‘Chiêm bĩ ý áo, lục trúc y y. Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma’ sao?”

“Trình độ tự kỷ của cậu cùng tên ‘ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái tài trí hơn người, dáng vẻ Phan An, được gọi là Nhất đóa lê hoa áp hải đường, biệt danh Ngọc Diện Tiểu Phi Long’ thật xứng đôi! Không đúng, cậu so với y thanh cao hơn, ha ha ha, cậu so với y thanh cao hơn.” Kỳ Tích bị Hạ Thiên Kỳ chọc cho bật cười. Anh vẫn là Kỳ Tích ngày thường ôn hòa thích cười, đoạn đối thoại tựa hồ ẩn chứa huyền cơ trên bàn công vừa rồi giống như chưa từng xảy ra.

“Đúng rồi, ghi chú của Thái Đầu là gì? Sẽ không là ‘Thái Đầu’ vô vị như vậy đi.” Hạ Thiên Kỳ bị anh cười vội vàng lãng sang chuyện khác.

“So với ‘Thái Đầu’ càng không thú vị nha.” Kỳ Tích nói, trong lúc Hạ Thiên Kỳ cúi đầu nhìn, anh lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng với Nghiêm Thừa.

“‘Bạn chính thức’ là có ý gì?” Hạ Thiên Kỳ không hiểu.

Hạ Thiên Kỳ đương nhiên không hiểu, “‘Bạn chính thức’ chính là câu nói vui khi Nghiêm Thừa và Kỳ Tích trao đổi số điện thoại.

Nguyên lai, mình là ‘bạn chính thức’ của anh như cũ? Nghiêm Thừa lặng lẽ siết chặt tay, đau đớn từ lòng bàn tay khiến lý trí của cậu quay lại. Cảm xúc dâng trào vừa rồi yên tĩnh trở lại, nhưng ba chữ ‘Bạn chính thức’, lại làm đau trái tim cậu.

Nghiêm Thừa không nhớ rõ buổi họp mặt tan cuộc như thế nào, mình về nhà như thế nào. Suốt một buổi tối, cuộc sống của cậu lại long trời lở đất lần nữa.

Ba chữ ‘Bạn chính thức’ ẩn ẩn đau xót trái tim của Nghiêm Thừa, cậu chưa bao giờ khát vọng như vậy, khát vọng mình là người đặc biệt trong lòng Kỳ Tích. Bất luận biệt danh hoặc nick name ngu ngốc thế nào cũng được, cậu hy vọng mình là người đặc biệt với Kỳ Tích. Tựa như Kỳ Tích là người đặc biệt với cậu, giống như một vụ tai nạn đặc biệt, khiến tự chủ của cậu sụp đổ lần nữa.

“Khi cậu thật sự yêu người đó, sẽ cam tâm tình nguyện bỏ đi nỗi sợ hãi và thành kiến, bất giác bị hấp dẫn, cho dù có là thiêu thân lao đầu vào lửa cũng sẽ không hối tiếc.”

Nghiêm Thừa rất cuộc tin lời Diệp Dật Vân đã nói. Cậu thậm chí cũng tin tưởng, yêu một người nào đó có thể chính là chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Trước khi chuẩn bị đi ngủ, Nghiêm Thừa tâm phiền ý loạn mở đĩa CD nhạc cổ điển của cậu lên.

“Tôi hiện tại cảm thấy, nếu cậu vẫn luôn không hiểu thì tốt rồi.” Anh hy vọng tôi vĩnh viễn không cần phải hiểu tình cảm của tôi đối với anh sao? Cậu nói bị Hạ Thiên Kỳ cắt ngang kia là gì? Đêm nay tựa hồ vô tình thấy được một khía cạnh khác của anh sao?

Kỳ Tích, từ một người đáng ghét, trở thành có chút hiểu ý, trở thành một tai họa, trở thành một khối bí

ấn.

Giờ nhớ lại, ký ức nơi ban công kia giống như một giấc mơ không đẹp...

Kỳ Tích từ buổi họp mặt của Nghiêm Thừa trở về, cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Không phải đã quý ước mỗi người tự quay về thế giới của mình sao? Ánh mắt nóng bỏng của Nghiêm Thừa là chuyện gì đây? Vết sẹo trên cổ tay đã mờ đến mức gần như nhìn không thấy, đột nhiên ngứa một trận, Kỳ Tích bực mình gãi vài cái, lưu lại mấy dấu cào đo đỏ.

Tối hôm đó, Kỳ Tích gần như không thể ngủ được, rõ ràng trước khi ngồi vào đàn, một lần lại một lần đàn khúc nhạc thứ ba ‘Giấc mơ tình yêu’ của Schumann, không nhìn bản nhạc mặc kệ tiết tấu, chỉ muốn nương theo giai điệu mà dốc hết tình cảm dồn nén trong lòng.

Hôm sau Nghiêm Thừa tỉnh dậy giữa tiếng nhạc, đã không còn nhớ được giấc mơ đêm qua, con người toát đầy vẻ ôn nhu, giống như muốn tỏa hào quang vì cậu mà diễn tấu vô số lần khúc ‘Giấc mơ tình yêu’. Mà cậu, cũng dựa theo tâm ý, như thiêu thân lao vào lửa, dâng hiến nụ hôn thành kính của mình.

Giấc mơ không thể nhớ được, mới chính là giấc mơ tình yêu chân thực...

7. Luyện Ái Sở Hải Chứng - Chương 7: Theo Đuổi

Từ rung động đến bất hòa rồi thừa nhận, tuy Nghiêm Thừa vẫn muốn trốn tránh, nhưng vô pháp khống chế tâm ý của mình, rốt cuộc áp lực không chịu nổi. Là người cực kỳ khuôn phép, sau khi Nghiêm Thừa cuối cùng cũng xác định được tình cảm của mình, chuyện đầu tiên cậu làm, chính là mở quyển sổ kế hoạch của cậu ra.

Từ giờ trở đi, mục tiêu của cậu chỉ có một, cậu muốn cùng một chỗ với Kỳ Tích.

Đầu tiên, hiện tại Kỳ Tích chưa có người yêu là có thể xác định được, nhưng tính hướng của Kỳ Tích thì Nghiêm Thừa không chắc chắn lắm. Hơn hai mươi mấy năm, Nghiêm Thừa đối với tính hướng của mình không có hứng thú, đến bây giờ cậu cũng cho rằng cậu chỉ đơn giản yêu Kỳ Tích chứ không phải là thích nam nhân. Nhưng mà, cậu chưa bao giờ muốn ép buộc Kỳ Tích chấp nhận tình cảm của mình. Cho nên nhận định rõ ràng tính hướng của Kỳ Tích là rất trọng yếu.

Lúc này, người bạn hữu dụng nên lên sân khấu.

“Tính hướng của Kỳ Tích?” Diệp Dật Vân la lối um sùm bên kia điện thoại, “Thái Đầu cậu làm thiệt hả?”

“Ân,” Sau khi Nghiêm Thừa nhận định được sự tình liền không còn do dự, “Tôi quả thật thích anh ta.”

“Ách...” Mặc dù chính y đã từng đặt giả thiết, Diệp Dật Vân vẫn bị chấn động dữ dội, “Thái Đẩu, cậu thật sự biết thích một người là cảm giác gì hả? Trong đó không có hiểu lầm nào đi.”

“Tuy tôi chưa từng yêu, nhưng cũng không phải thành ngốc!”

“Được nha,” Diệp Dật Vân nghi hoặc nói, “Nhưng Kỳ Tích mà bạn của Hạ Thiên, cậu hỏi tôi làm gì?”

“Không phải hai tên biến thái cậu cùng Chu Lãm đều đem từng người bạn của Hạ Thiên điều tra kỹ càng sao,” Nghiêm Thừa bất đắc dĩ nói, “Chuyện này tôi không muốn để người khác biết.”

“Cậu muốn giết sống tôi a, Thái Đẩu!” Chuyện động trời như vậy lại không thể tám với ai, Diệp Dật Vân nhất thời ủ rũ.

Nghiêm Thừa khẽ nhếch môi, nén tiếng lại: “Hảo hảo hưởng thụ!”

“Xem như tôi sợ cậu,” Diệp Dật Vân ỉu xiu nói, “Thời đại học hình như Kỳ Tích có từng cùng một học trưởng kết giao qua, Thái Đẩu cậu yên tâm mạnh dạn hành động đi. Tôi ủng hộ tinh thần cậu, cần ‘kế hoạch C khẩn cấp’ không?”

“Cảm ơn, tạm thời vẫn chưa cần.”

Tiếp theo là phân tích như thế nào mới có thể cùng một chỗ với Kỳ Tích được, với Nghiêm Thừa mà nói đây là một nan đề khổng lồ.

Khi Nghiêm Thừa chưa thích Kỳ Tích, Kỳ Tích đối Nghiêm Thừa mà nói cũng đã là một người bạn quan trọng lại đặc biệt. Quan trọng bởi vì Kỳ Tích cùng đám bạn ăn hại kia của Nghiêm Thừa hoàn toàn bất đồng, lúc ở cùng anh ta vui vẻ như gió mát thổi qua, anh ta biết lắng nghe và an ủi, là một người bạn duy nhất dễ dàng làm Nghiêm Thừa tâm sự tất cả. Đặc biệt bởi Kỳ Tích là đối tượng Nghiêm Thừa chán ghét, hơn nữa đối với cậu lại có sức hấp dẫn cường đại. Nhưng sau khi hiểu nhau, Nghiêm Thừa phát hiện suy nghĩ của cả hai rất trùng hợp, bất luận là đọc sách hay âm nhạc đều ăn ý. Hơn nữa nhờ Kỳ Tích ‘giật dây’ mà Nghiêm Thừa tìm thêm sở thích mới, trừ bỏ công việc của Nghiêm Thừa, còn mọi lĩnh vực khác đều có sự tham dự của Kỳ Tích, đây là chuyện mà những người bạn khác không thể so được.

Nhưng vị trí của cậu trong lòng Kỳ Tích như thế nào, Nghiêm Thừa không biết, cũng không dám tùy tiện phán đoán. Ba chữ ‘bạn chính thức’ xé nát niềm tin của cậu, xem ra ‘bạn chính thức’ chỉ biểu thị cho một người bạn bình thường.

Ít nhất, cậu muốn trở thành người quan trọng của anh ta, muốn chiếm một vị trí nhỏ trong lòng anh. Bắt đầu là bạn bè, từ từ thâm nhập vào tim anh ta. Đây là kế hoạch tạm thời của Nghiêm Thừa.

Như thế nào mới có thể được Kỳ Tích chậm rãi tiếp nhận? Dựa vào tình huống trước mắt, bọn họ phải ‘nói lại tình xưa’.

Khi Kỳ Tích lại thấy Nghiêm Thừa vào chiều thứ bảy có chút sững sốt, không hiểu sao lại nhớ đến cảnh tượng Nghiêm Thừa đứng trước thư viện chờ anh tan tầm mấy tháng trước. Lúc này đây, khuôn mặt khiếm khuyết biểu tình tuy không mỉm cười, nhưng đôi mắt lại toát nét nhu hòa với anh. Người này rốt cục đã hoàn toàn cởi bỏ vỏ bọc cứng rắn với anh.

“Kỳ Tích, đã lâu không gặp.”

“Nghiêm Thừa, chúng ta mới gặp nhau tuần trước thôi.”

Nghiêm Thừa nở nụ cười, lúc này không còn thói quen mím môi nữa: “Có lẽ phải nói ‘Thư viện, đã lâu không gặp’.”

Sau mấy cuối tuần liên tiếp đột nhiên không đến, Kỳ Tích giới thiệu cho Nghiêm Thừa quyển sách mà nửa tháng trước đã giới thiệu. Hai người ăn ý giả bộ như chưa phát sinh chuyện gì, nửa tháng lạnh nhạt cùng trốn tránh đến đây là chấm dứt.

Nhưng có một cái gì đó cũng đã thay đổi.

Theo tính cách của Nghiêm Thừa, cậu hẳn càng quan tâm, đối xử với Kỳ Tích càng tốt hơn. Cậu bắt đầu để ý sự vật mà Kỳ Tích thích, trong lúc nói chuyện cùng nhau những chi tiết nhỏ trong câu nói cũng bị cậu sắc bén nắm giữ. Cậu càng muốn hiểu thêm về người này, những quyển sách, tác giả, âm nhạc, diễn viên, màu sắc, kiểu người... mà anh ta thích. Không gì mà Nghiêm Thừa không muốn biết. Cậu càng biết nhiều, càng phù hợp với tâm ý Nghiêm Thừa hơn.

Nghiêm Thừa chưa bao giờ nghĩ mình có thể giống như vậy, cho dù chỉ là một bên tình nguyện yêu đơn phương, cậu cũng có vô số phiền não cùng lo âu. Trừ bỏ hoàn thành những mục trong sổ kế hoạch một cách nghiêm ngặt, thời gian cậu gần người đều chỉ nhớ đến một người. ‘When you are old’ được cậu ngâm nga, ‘Dedication’ và ‘Giấc mơ tình yêu’ được cậu mở đi mở lại. Chỉ cần là cùng sở thích với Kỳ Tích, cậu đều có thể làm không biết mệt. Cậu giống như một thiếu niên đang tuổi dậy thì, đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt của mình, hơn nữa giống y như cậu đã dự đoán, cậu hoàn toàn không tự chủ mà chìm trong cơn lốc xoáy tình yêu.

Duyên phận bắt ngờ, bị hấp dẫn. Chúng từng nghĩ đến muốn yêu ai đó, nhưng tình yêu là bản năng.

Hành động vụng về ngốc nghếch của Nghiêm Thừa khiến Kỳ Tích có chút dở khóc dở cười, rồi lại vô pháp từ chối trực tiếp. Có khi là đột nhiên nhét vào tay viên kẹo bạc hà; có khi là vé mời nhạc hội; có khi là mua trà, quả thực là nơi tập trung của tất cả các quốc gia có trồng trà; một lần anh thậm chí nhận được một buổi Nghiêm Thừa tự tay làm. Kỳ Tích thậm thấy may mắn là Nghiêm Thừa không học theo cách nhắn tin, mỗi ngày sáng tối gì đều ân cần hỏi thăm hoặc nhắc nhở sự thay đổi nhiệt độ.

Tuy ‘chiêu’ của Nghiêm Thừa làm người ta liếc mắt liền biết là đang lấy lòng, nhưng mỗi lần đều tỉ mỉ hợp thời hợp lúc. Kỳ Tích không thích ngọt, nhưng rất thích kẹo bạc hà, Kỳ Tích không thích nhận vé mời trực tiếp, nhưng nhẹ nhàng mời mà có thể hẹn giờ thì được, Kỳ Tích thích hồng trà không chỉ giới hạn trong trà Trung Hoa... Những lần sau đó, Kỳ Tích thậm chí còn phát hiện những chai nước khoáng Nghiêm Thừa đưa anh đều là loại anh thích.

Con người dùng vẻ ngoài vô vị để tự bảo vệ, quả thật có tính cách thập phần sâu sắc. Bất luận ngoài miệng cậu ta có cố gắng phản đối ra sao, trong suy nghĩ tự cho mình bạc tình thế nào, từng hành động lại kiểm chế tình cảm của mình thế nào, nhưng bên trong cậu ta vẫn là người ôn nhu. Một con người thật sự ôn nhu.

Chính vì như thế, càng ngày Kỳ Tích càng cảm thấy tình huống đã gần như triệt để vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Nói thử cậu làm sao mà đặt được vị trí này của nhà hàng?” Kỳ Tích nghiêng đầu nhìn Nghiêm Thừa, gió núi đêm thổi bay tóc anh.

Nghiêm Thừa muốn vươn tay vuốt tóc giúp anh, nhưng thực tế cậu chỉ có thể kiểm chế ngón tay mình: “Tôi có cách của mình.”

Đây là một nhà hàng có phòng riêng ở rìa núi cách nội thành không xa, vì để đảm bảo chất lượng món ăn, mỗi ngày chỉ nhận đặt chỗ trước. Vì tiếng tăm rất tốt, hơn nữa vị trí có thể ngắm đèn từ nội thành không xa, có thể coi như rất khó để đặt được chỗ trong nhà hàng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi

Hiện giờ bọn họ đang đứng bên ngoài phòng ăn sát rìa núi, thoát nhìn ánh đèn từ thành phố giống như bức tranh thu nhỏ khi còn bé đã được nhìn thấy, vừa đẹp lại có chút hư ảo. Gió núi mang tiếng nhạc mơ hồ truyền ra từ phòng ăn thổi đi, giờ đây chỉ vang lên tiếng hai người họ nói chuyện.

“Kỳ thật so với đèn thành phố, tôi lại thích sao hơn, quả nhiên chỉ có rời xa thành phố mới có thể ngắm được sao trên trời.” Kỳ Tích ngẩng cao đầu như một đứa trẻ. Thời tiết đã chuyển sang lập đông, sao không chỉ chút như trời hè, nhưng lại càng có vẻ sáng tỏ, xa vời.

Nghiêm Thừa không trả lời, chỉ đơn thuần ngắm người cao hứng kia, thầm đắc ý mình làm chơiơi xơi thiệt.

“Tuy sao mùa đông không bao la như giữa hè, nhưng cũng rất tráng lệ. Mùa đông là mùa mắt thường có thể quan trắc ánh sáng của sao tối đa, chòm sao cũng rất dễ phân biệt. Cậu tưởng tượng một chút, giữa đêm yên tĩnh lạnh giá, tuy sao có hơi thưa thớt, nhưng những ngôi sao sáng nhất lại giống như những viên ngọc hiện lên giữa màn đêm đen mướt, ngay cả ánh sáng cũng sáng quắc...” Kỳ Tích tựa hồ rất thích sao đang thao thao bất tuyệt, ánh mắt giữa ánh đèn chiếu xuống cũng sáng ngời như sao.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy đó là một đề tài không mấy thú vị, nhưng Nghiêm Thừa phi thường nguyện ý cùng anh nói chuyện: “Nói đến sao sáng, khi tôi còn nhỏ phi thường hy vọng nhìn thấy sao băng. Ngôi sao chết đi phát ra ánh sáng rực rỡ, trải qua vài tỷ năm ánh sáng mới đến được địa cầu, mà lúc đó ngôi sao đó trở thành hình dáng thế nào? Thành hồ đen hay thành ẩn tinh (sao neutron), có ảnh hưởng đến những chòm sao xung quanh không, hình thành một chòm sao mới...”

Câu nói của Nghiêm Thừa ngưng lại nửa chừng trước cái nhìn chăm chú và nụ cười của Kỳ Tích: “Sao vậy, có phải tôi nói gì sai không?”

Kỳ Tích tựa hồ rất cao hứng: “Có rất ít người nói với tôi về chuyện, tôi thật sự muốn hảo hảo quý trọng người bạn là cậu.”

“Vinh hạnh cho tôi.” Bạn, tuy rằng chỉ là bạn tạm thời.

“Đúng rồi, cậu có biết tin đồn ngày tận thế vào tháng sao không?”

“Ngày 21 tháng 12 hả?”

“Ân, từ trước đến nay tôi luôn nghĩ rằng chỉ khi nào mặt trời thay đổi thành một ngôi sao đỏ rực khổng lồ nuốt chửng trái đất mới đến lúc tận thế. Dù sao tôi không tin tháng sau sẽ tận thế... Nghiêm Thừa?”

“Ân?”

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì, chỉ đang muốn trải qua ‘ngày tận thế’ cùng người đặc biệt.”

“A, người cậu đang nghĩ đến là ai?” Kỳ Tích cười nhạo.

Đột nhiên, Nghiêm Thừa thật sự cảm thấy mất mát. Nếu thật sự có tận thế, cha đã có gia đình mới, còn cậu có lẽ chỉ có thể tính là người ngoài. Những người bạn cũng đã có người quan trọng. Còn người cậu mong muốn cùng trải qua nhất, lại cười hỏi cậu đang nhớ đến ai.

Mất mát là vì đã chờ mong, chờ mong là vì tham lam. Tuy rằng ngay từ đầu muốn bắt đầu từ tình bạn, thật vất vả mới nghe được anh ta nói một câu ‘đáng quý trọng’. Và giây tiếp theo, Nghiêm Thừa lại hy vọng nhận được nhiều hơn nữa.

Trái tim không điều khiển được này phải làm thế nào mới có thể thỏa mãn được nó đây?

Tuy rằng bắt đầu từ tình bạn chính là kế hoạch Nghiêm Thừa vạch ra, nhưng càng ngày cậu càng cảm thấy hai chữ ‘bạn bè’ giống như vách ngăn vô hình, trói cậu trong cảnh tự làm tự chịu. Muốn biểu đạt tâm ý, cho dù gần trong gang tấc nhưng không cách nào xuyên thẳng vào trái tim, bởi vì được nửa đường liền biến bị thành ‘Tình bạn muôn năm’.

Nghiêm Thừa vẫn cảm thấy Kỳ Tích là một người ôn nhu, anh ta đối xử với mọi người tốt, quan tâm vừa đủ, cũng không vì người khác bất lịch sự mà tức giận. Nhưng kiểu tốt và ôn nhu cùng tồn tại trong con

người có tâm tư kín đáo như Nghiêm Thừa, lại giống như sự tra tấn chậm rãi. Tham lam đã được còn muốn nhiều hơn, không chỉ là ‘tốt’ giống như những người khác, Nghiêm Thừa muốn Kỳ Tích xem cậu là ‘đặc biệt’.

Cho dù nổi giận với tôi cũng được a! Nghiêm Thừa cảm thấy tim mình như bị siết chặt.

“Ha ha ha ha ha ha ha, Thái Đầu, cậu cứ nhiên thật sự cũng có ngày cần ‘kế hoạch khẩn cấp C!’” Diệp Dật Vân từ lúc thấy Nghiêm Thừa đã bắt đầu cười, giống như tên thần kinh, căn bản chưa ngừng được.

“Cậu có cần phải cười khả ố như vậy không?” Nghiêm Thừa diện vô biểu tình liếc y, trong lòng đã bắt đầu hối hận.

“Khụ,” Diệp Dật Vân buộc mình phải lộ ra biểu tình như ngày thường, “Nói đi, có phiền nào gì? Ha ha ha ha, hôm nay thật sự là một sự kiện quan trọng, tôi thật sự nhịn không được...”

“Gặp lại sau.”

“Thái Đầu cậu đừng đi! Tôi sẽ nghiêm túc! Tôi nghiêm túc đây!” Diệp Dật Vân vội vàng lấy tay giữ chặt khóe miệng đang cong lên.

Nghiêm Thừa có nén xấu hổ, nhanh chóng kể lại kế hoạch cùng tình huống hiện tại của mình, hơn nữa cực kỳ ngại ngùng khi ngay cả sự tham lam cùng ý tưởng biến thái cũng nói ra.

Nghe Nghiêm Thừa kể rõ, Diệp Dật Vân không cười nữa, ngược lại biểu tình ngày càng nghiêm túc.

“Mọi chuyện, đều là như vậy.” Thấy bạn cuối cùng bắt đầu nghiêm túc, Nghiêm Thừa lén thở ra.

“Thái Đầu a,” Diệp Dật Vân rất hận khi rèn sắt không thành thép, “Nói cậu có chỉ số EQ bị âm lại còn không chịu! Liên tục như vậy kỳ thật sớm đã bị phát hiện ý đồ rồi, cậu cho là bộ dáng cậu như thế là đang làm ‘bạn tốt’ sao?”

“A?” Nghiêm Thừa dần ra.

“Tôi hỏi cậu, khi hai người bốn mắt chạm nhau, mắt cậu dừng lại bao lâu? Bình thường quan tâm đến y, mấy ngày mới hỏi thăm một lần? Mức độ cậu tặng quà cho y, rủ y đi chơi như thế nào?” Diệp Dật Vân thở dài, “Cậu thử nghĩ, nếu đột nhiên tôi đối với cậu như vậy, cậu sẽ cảm thấy như thế nào?”

Nghiêm Thừa hơi né khỏi Diệp Dật Vân, vừa lắc đầu than: “Ghê muốn chết, nổi hết da gà, tôi nhất định sẽ bắt cậu đi kiểm tra thần kinh.”

“Im miệng lại!” Diệp Dật Vân đánh cậu một cái, “Vây bây giờ cậu nói cho tôi biết, y đối với cậu có phản ứng gì trước những hành động của cậu?”

Nghiêm Thừa ngây ngẩn, đột nhiên ý thức được như thế nào là không muốn suy nghĩ và không muốn cảm thấy là gì. Đúng vậy, cậu vắt hết óc làm nhiều chuyện như vậy, bất luận là bạn hay người bình thường cũng nên có chút phản ứng, hoặc hỏi cậu bị làm sao. Nhưng là người kia cố ý...

“Thái Đầu?”

Nghiêm Thừa đau xót trong lòng, nửa ngày mới mở miệng: “Anh ta không có phản ứng...”

Kỳ Tích là người thông minh như vậy, có lẽ đã sớm nhìn thấu chuyện lấy lòng vụng về của mình đi. Mà anh ta, chọn cách làm lơ.

Đây là lặng lẽ cự tuyệt trong truyền thuyết sao? Nghiêm Thừa không biết hình dung tâm tình mình thế nào, giống như tự nói với mình ‘Quả nhiên là không được’, tự mình khổ sở, còn tự mình cười nhạo, cho đáng đời.

Vốn tưởng có thể lặng lẽ yêu một người, đã mơ tưởng sẽ sẵn sàng trả giá, nhưng vẫn sẽ bị hiện thực đả kích. Chán nản và mất niềm tin đều là phản ứng dây chuyền, nhưng lại có ý niệm trong đầu rằng ngoan cường tiếp tục cố gắng. Tuy rằng sẽ không ăn thua, nhưng không thể hết hy vọng.

Hoảng sợ với lòng tham của mình, lại không muốn có lỗi với sự toàn tâm toàn lực của mình. Nghiêm Thừa không biết nên giải thích thế nào với tâm tình vi diệu của mình, cho dù có tiếp tục cắn răng giả vờ như chuyện gì cũng không hiểu, cũng không muốn nhanh như vậy đã buông tay.

Anh muốn là ‘bạn tốt’, tôi liền cố gắng làm ‘bạn tốt’ của anh.

Tiếp theo là cuộc sống êm ả. Kế hoạch mỗi ngày vẫn triển khai tốt đẹp như trước, CD nhạc cổ điển được đổi thành Mozart, Liszt và ‘Diệp chi thi tuyển’ cùng đem gác xó.

Nghiêm Thừa ngẫu nhiên sẽ đến thư viện vào thứ bảy, vẫn như trước chờ Kỳ Tích tan tầm cùng về nhà. Đoạn đường làm bạn cùng tán gẫu, là quãng đường duy nhất cậu cực nhớ thương lại cực thống khổ. Nghiêm Thừa đã nhượng bộ đến hai tuần mới tự cho phép mình và Kỳ Tích gặp nhau như những người bạn bình thường nói chuyện với nhau, mà khoảng thời gian ngắn ngủi trên đoạn đường nọ, cậu còn phải luôn luôn nhắc mình che dấu đi tình tự gần như muốn tràn ra.

Khác biệt duy nhất trong mấy ngày này, đại khái là Nghiêm Thừa dự bữa họp mặt gia đình mới của cha. Không khí coi như thân thiện, gần như không có gì xấu hổ. Dù sao, đều là người lớn thành thực lý trí.

Khi Nghiêm Thừa kể chuyện này với Kỳ Tích, vẫn còn chưa hiểu rõ: “Tôi vốn còn cho rằng mình sẽ có chút mất mát này nọ.”

“Vì sao cậu muốn cảm thấy mất mát?” Kỳ Tích hỏi lại.

“Chắc là thái độ,” Nghiêm Thừa có chút ngại ngùng nói, “Thái độ ông ấy đối với gia đình mới vẫn luôn không giống như với tôi, chúng tôi thậm chí còn không biết phải thể hiện tình cảm cha con bình thường nữa.”

“Nhưng ông ấy cũng không phải là không thương cậu,” Kỳ Tích nói, “Chúng ta không thể luôn có được tình cảm mà mình tưởng tượng ra. Trong nhiều trường hợp, thực tế lại tự nhiên, hơn nữa cũng không phải quá khó tiếp nhận. Cậu luôn cho rằng mình sẽ bị thương, nhưng thực tế lại không có, không phải sao?”

“Anh muốn nói tôi cuối cùng tưởng tượng mình sẽ bị tổn thương, nên mới sợ phải đối diện hiện thực sao?” Tâm tư Nghiêm Thừa trong nháy mắt thiên hồi bách chuyển, Kỳ Tích nói vậy muốn ám chỉ điều gì?

“Có thể bị thương hay không và cuối cùng bị thương cỡ nào, ai cũng không nói được. Nhưng cá nhân tôi cho rằng, cởi bỏ những ràng buộc bản thân là tốt nhất. Chúng ta vẫn luôn muốn đối mặt với tất cả hiện thực, cứ bước thẳng về phía trước.”

Nghiêm Thừa trong lòng khẽ động, cậu nhìn ánh mắt Kỳ Tích: “Rất lâu trước đây, hình như anh đã khuyên tôi nên trải nghiệm nhiều hơn.”

Kỳ Tích khẽ cười, nói băng quơ: “Àn, đây là đề nghị chân thành từ một người bạn. Cậu thỉnh thoảng cũng muốn buông lỏng những nguyên tắc của mình.”

Chút hy vọng nhỏ nhoi của Nghiêm Thừa vừa mới dấy lên liền tắt ngúm. Đúng vậy, bạn, lại là bạn. Nghiêm Thừa đột nhiên dị ứng với từ này. Hơn nữa lúc này cậu nhìn không rõ được biểu tình Kỳ Tích, thanh niên với ánh mắt cong cong, khóe môi khẽ nhếch kia thật đang cười sao?

Tuân thủ nghiêm ngặt tiêu chuẩn ‘bạn bè’ với Kỳ Tích mấy ngày, Nghiêm Thừa có chút phiền muộn. Giống như quậy phá một trận xong, chung quy chỉ còn lại một mình, hư không tịch mịch từ phía sau lập tức tràn đến. Thậm chí Nghiêm Thừa cảm thấy buồn cười, hai mươi mấy năm trước đến tận cùng mình đã trải qua như thế nào? Nhưng cậu thật sự không dám tâm tâm niệm niệm một người mọi lúc mọi nơi, thói quen là độc được đáng sợ.

Không thể đè nén ham muốn kề cận, vì để ý quá mức là lâm vào phiền não, nhẩn nhẩn một mình. Nghiêm Thừa đã từng sợ sẽ oán giận Kỳ Tích, giờ lại xảy ra.

Nghiêm Thừa cố gắng thuyết phục bản thân tĩnh lại, ánh mắt không quá vồn vã, những lời mời cũng không quá ân cần. Nhưng mỗi ánh mắt cùng động tác của Kỳ Tích đều chạm vào tim cậu, mỗi câu chữ đều khiến cậu cân nhắc nhiều lần. Thanh niên có có khóe miệng biết cười trời sinh, bình thường đến tận cùng lấy tâm tình như thế nào để nhìn cậu? Đằng sau những nụ cười đó, đều là ý cười chân thành sao? Anh ta đối xử với mọi người tốt, là vì tính cách ôn nhu? Có ai là ‘người đặc biệt’ của anh ta không?

Nghiêm Thừa càng không hiểu, lại càng muốn thâm nhập để tìm hiểu. Bởi tâm cậu đang đi sai đường, cậu

đối với sự thờ ơ và giả vờ không biết của Kỳ Tích đã bắt đầu cảm thấy đau khổ.

Thái độ Kỳ Tích vẫn không đổi, sự ôn hòa cùng quan tâm của anh trước sau như một. Nhưng phần ôn nhu này đối Nghiêm Thừa mà nói cũng là lưỡi da sắc bén vô hình, chậm rãi cứa lên vẻ không thềm để ý của cậu. Mỗi một lần vùng vẫy cùng kiềm nén của Nghiêm Thừa đối với Kỳ Tích đều rõ ràng, còn Kỳ Tích mỗi một lần đều điềm nhiên nói với Nghiêm Thừa những câu ám chỉ không rõ.

Nghiêm Thừa mạnh mẽ áp chế tâm mình rằng phải luôn nhẫn nhịn, rồi lại kèm không được mà sinh ra một chút oán hận không kể nổi.

Kiểu ‘thầm mẩn’ mà trong lòng đều biết rõ ràng đến mức này, chắc là điên rồi đi? Nghiêm Thừa đột nhiên nhớ đến thời điểm Hạ Thiên thất tình lần trước, Tiểu Nguyễn đã hát ở quán bar rằng: “Phải giữ tình yêu thế nào, mới tinh tế như dòng nước. Lại muốn lật mềm buộc chặt ra sao, mới khiến người nhớ mãi không quên.”

Tình yêu kỳ thật là trải nghiệm sống đầu tiên đi.

Con đường ‘bạn tốt’ trong kế hoạch của Nghiêm Thừa có kết thúc là ‘người yêu’, nhưng vì bản thân cậu gốc vùng, con đường này giờ đã thành đường cùng.

Cả hai đều giả vờ không biết khiến Nghiêm Thừa phiền chán, đối gạt nhau như vậy cuối cùng có ý nghĩa gì đây? Không thể trực tiếp thổ lộ thì ngay cả dự tính là ‘bạn tốt’ ban đầu cũng mất luôn.

Không thể cứ tiếp tục như vậy, Nghiêm Thừa quyết định đầu hàng. Bất luận kết quả như thế nào, cậu cũng sẽ không bất ngờ. Chỉ cần có thể đủ để phá vỡ cục diện giằng co, như thế nào cũng được. Giống như Kỳ Tích đã nói, chúng ta vẫn luôn muốn đối mặt với tất cả hiện thực, cứ bước thẳng về phía trước.

Hiện thực mà Nghiêm Thừa đối diện, chính là chọc thủng vách ngăn mỏng như tờ kia. Theo lời Diệp Dật Vân nói, đây là ‘sự lãng mạn chính trực của nam nhân’. Bất quá Nghiêm Thừa một chút cũng không cảm thấy lãng mạn, cậu cảm thấy bi tráng như ‘phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàng’ hơn.

Nghiêm Thừa tự nhận đây là quyết định khủng khiếp từ sau khi trưởng thành đã làm, hao mòn vô số dũng khí cùng quyết tâm của cậu. Nhưng bất luận do dự, chờ mong, lo lắng, khẩn trương và sợ hãi đến đâu đi nữa, cậu chỉ có thể liều chết đến cùng.

“Cuối cùng là anh đang cười chuyện gì?” Hôm nay khi ra khỏi cửa, Nghiêm Thừa đã căng thẳng đến mức muốn gọi điện hủy cuộc hẹn, cuối cùng hoàn toàn vẫn dựa vào sổ kế hoạch mới đến được nhà hàng. Nhưng sau khi cậu đến nơi, Kỳ Tích vẫn chưa ngừng lại nụ cười quỷ dị làm cậu càng thêm khẩn trương.

“Không có gì,” Kỳ Tích cúi đầu uống một ngụm nước chanh, “Tôi có cười hả?”

Nghiêm Thừa ra vẻ bình tĩnh nói: “Vừa rồi anh cười thành tiếng.”

“Được rồi.” Kỳ Tích điều chỉnh biểu tình một chút, nhưng vẫn nhin không được cười ha ha, “Ha ha ha, xin lỗi nha, tôi không cố ý đâu. Nhưng, không phải cậu thật sự sợ đến mức muốn tìm người cùng qua ‘ngày tận thế’ chứ?”

Khóe miệng Nghiêm Thừa giật giật, lắc đầu tỏ ý đối phương thiệt rảnh rồi. Chỉ có bản thân cậu biết được nỗi sợ hãi cùng chưa xốt đang mạnh mẽ đè nén trong lòng. Dù sao nếu bị anh cự tuyệt, cũng không khác gì so với tận thế, không phải đúng lúc sao? Nhưng nỗi thất vọng từ tận đáy lòng đang không ngừng gào thét: anh ta đã sớm quên mày nói cùng người đặc biệt trải qua ‘ngày tận thế’, u buồn lãng mạn thật sự là siêu cấp thất bại.

“Nghiêm Thừa? Cậu giận à?”

“Không có, tôi đang nghiêm túc nghiên cứu thực đơn.” Nghiêm Thừa được kỹ năng đặc biệt của mình tỏ vẻ phản ứng trì hoãn này cứu một mạng.

“Lại nói, cậu luôn có thể đặt được chỗ ở nhà hàng rất tuyệt.” Kỳ Tích đánh giá xung quanh một chút.

Nghiêm Thừa có chút chút đắc ý, cậu đã vận dụng hết các độc chiêu nha. Chiến lược đầu tiên cậu nghĩ đến khi lên kế hoạch chuẩn bị làm ‘bạn tốt’ của Kỳ Tích, chính là ‘tấn công vào bao tử’. Tuy cậu rất muốn mình tự ra tay, đáng tiếc tài nấu ăn của cậu vẫn chưa đạt đến cảnh giới kia. Vì vậy luôn để ý đến mỹ thực cùng các hoạt động của nhà hàng, đã thành thói quen Nghiêm Thừa dưỡng thành trong mấy tháng nay.

“Bất quá, ghé hai người này còn có thêm gối dựa, cậu xác định đây không phải là ghé tình nhân trong truyền thuyết chứ?”

Tay Nghiêm Thừa khẽ run: “Không biết, ta chỉ biết kiểu ghé này là điểm đặc biệt của nhà hàng thôi.”

“Ngô, là vậy a... Tóm lại vẫn cảm ơn cậu nha.”

Nhà hàng không hổ đứng đầu trong danh sách đề cử của nguyệt san mỹ thực, Kỳ Tích thoát nhìn thập phần khoái trá hưởng thụ. Còn toàn bộ quá trình Nghiêm Thừa đều không biết mặn ngọt ra sao, ăn như nhai sấp...

Hai nam nhân không thích món ngọt nên không chọn tráng miệng. Nghiêm Thừa một hơi uống cạn ly rượu vang, để có tinh thần ‘chém’ Kỳ Tích sau bữa ăn: “Kỳ Tích, tôi muốn nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì, sao nghiêm túc quá vậy?” Kỳ Tích xoa xoa bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói, “Cậu quên mang bóp? Không sao, tôi mời!”

Nghiêm Thừa rũ mắt. Trước đó vì quá khấn trương, cậu không có cảm giác gì. Nhưng Kỳ Tích dù sao cũng là người cậu thích, cậu dần dần nhận ra tối nay Kỳ Tích khác thường: lúc thì thập phần an tĩnh, lúc thì lại lắm nhảm. Kỳ Tích nhất định đã nhảy bén nhận ra gì đó, nên thái độ có hơi quá sức.

“Tôi hỏi anh, có phải anh đối xử với ai cũng tốt, có phải thực tế ai anh cũng không cần không. Đối với anh, có ‘người đặc biệt’ tồn tại không?” Nghiêm Thừa nhìn chăm chăm ly rượu, hoàn toàn không dám nhìn người đối diện.

“Sao lại hỏi như vậy?” Thanh âm Kỳ Tích gần như bình thản, không còn vẻ thoải mái vừa rồi.

“Bởi vì tôi cảm thấy anh tốt, giống như giả tạo, một kiểu nguy trang.” Lời nói sắc bén chưa suy nghĩ đã thốt ra.

Nghiêm Thừa từng không hiểu cảm nhận của Hạ Liên, cho rằng y giống như Chu Lãm nói, bắt quá chỉ dựa vào Hạ Thiên Kỳ đối xử tốt mà cố tình gây chuyện. Nhưng hiện tại Nghiêm Thừa đã hiểu, cậu đã hiểu được tình cảnh chỉ nói thôi cũng giống như cố tình gây sự này.

“Đúng vậy,” Kỳ Tích tựa cười khê cười, “Đương nhiên tôi không thể thích tất cả, nhưng chiếu cố mọi người ôn hòa là thái độ xử sự của tôi, có gì không đúng sao?”

Đương nhiên không có gì là không đúng. Nghiêm Thừa tự giấu mình, vì người bất thường chính là mình. Vì mình có lòng tham, mới hy vọng mình có thể là ‘người đặc biệt’. Chuyện này Hạ Liên có tư cách thương tâm oán giận Hạ Thiên Kỳ, còn cậu, ngay cả tư cách oán giận cũng không có.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-chung-so-yeu-luyen-ai-so-hai-chung>